RENEGATUL 1

Cine a vrut să-l omoare pe Barack Obama?

GERARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

ABONAMENT 2010

Vă propunem un sistem de abonament prin care puteţi primi volumele din colecţia SAS de îndată ce apar, la un preţ redus, de **20 lei**. În situaţia probabilă a creşterii preţurilor, prin mărirea cheltuielilor tipografice, abonaţii vor primi cărţile la acelaşi preţ.

În plus, dacă veţi comanda mai mult de 4 cărţi din colecţia SAS, veţi primi cadou cartea ***Prizonier la Guantanamo***, autor Mollah Abdul Salam Zaeef.

Formular de abonare:

Doresc să primesc cărţile din colecţia SAS în sistem de abonament, începând cu numărul . . . . . .

Nume: . . . . . Prenume: . . . . . .

Adresa: . . . . . .

. . . . . .

Cod poştal: . . . . . Localitatea: . . . . . .

Plata se va face ramburs, la ridicarea coletului. Taxele poştale vor fi suportate de editură.

Formularul este disponibil şi pe site-ul editurii (Colecţia SAS), www.meteorpress.ro; comenzi@meteorpress.ro, str. Bahluiului nr. 1, sectorul 1, Bucureşti, cod 011281, tel./fax: 021.222.33.12

Doresc să primesc informaţii pe adresa de e-mail:

. . . . . , prin newsletterul editurii, despre noile apariţii editoriale.

Aş vrea să primesc şi cărţile bifate din următoarea listă de apariţii în colecţia SAS, la preţul redus (* titluri epuizate):

		Număr exemplare	Preţul, lei	Preţ abonaţi, lei
SAS 101	Agenda Kosovo	☐	19,9	17,9
*SAS 102	Poloniu 210			
SAS 103	Dosarul K	☐	19,9	17,9
SAS 104	Libanul roşu	☐	19,9	17,9
SAS 105	Întoarcere la Shangri-La	☐	19,9	17,9
SAS 106	Al-Qaida atacă! (1)	☐	23	20
SAS 107	Al-Qaida atacă! (2)	☐	23	20
SAS 108	Omorâţi-l pe Dalai-Lama	☐	23	20
SAS 109	Primăvară la Tbilisi	☐	23	20
SAS 110	Piraţii!	☐	23	20
SAS 111	Bătălia pentru rachetele S-300 (1)	☐	23	20
SAS 112	Bătălia pentru rachetele S-300 (2)	☐	23	20
SAS 113	Ostatic la talibani	☐	25	20
SAS 114	Capcana din Bangkok	☐	25	20
SAS 115	Lista Hariri	☐	25	20
SAS 116	Filiera elveţiană	☐	25	20

Gérard de Villiers

RENEGATUL
(1)

Traducere din limba franceză
de Marian Tiu

METEOR PRESS

Redactor: *Ioana Bârzeanu*
Tehnoredactor: *Mariana Radu*
Foto coperta I: *Christophe Mourthe*
Prelucrare copertă: arh. *Daniel Munteanu*

Titlul original: ***RENEGADE*** [1]
Copyright © Éditions Gérard de Villiers, Paris

© 2010 Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate
editurii METEOR PRESS

Contact:
C.P. 41-128
Tel./Fax: 021.222.33.12
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuţie la:
Tel./Fax: 021.222.33.12
E-mail: comenzi@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
VILLIERS, GÉRARD de
Renegatul / Gérard de Villiers ; trad.: Marian Tiu. - Bucureşti : Meteor Press, 2010
ISBN 978-973-728-481-5
Vol. 1. - 2010. - ISBN 978-973-728-482-2

I. Tiu, Marian (trad.)

821.133.1-31=135.1

B-dul Tudor Vladimirescu nr. 31
sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
fedprint
tipografie
Tel. 410.08.55, 411.42.78 office@fedprint.ro

CAPITOLUL I

Ronald Taylor ieşi din sala *Joint Operation Center*[1], de la etajul nouă al clădirii care adăpostea sediul *Secret Service*[2], la intersecţia dintre H Street şi 9 Street North West, şi porni către ascensor. Şedinţa sa zilnică depăşise timpul prevăzut cu o jumătate de oră bună şi se făcuse aproape opt seara.

Îi era imposibil să scape de această obligaţie cotidiană. În calitate de director adjunct al *Secret Service*, organizaţie formată din 3404 agenţi care veghează asupra securităţii preşedinţilor Statelor Unite şi a familiilor acestora, era de datoria sa să participe până în ultima secundă. Serviciile secrete funcţionau ca un motor bine uns, graţie unui confortabil buget anual de 1,4 miliarde de dolari, dar fiecare zi impunea ore întregi de pregătire cu scopul de a se asigura că nimic nu va deranja liniştea sau nu va pune în pericol unicul „client"

---

[1] Centrul Operaţional de Comandă. (n.trad.)

[2] Serviciul Secret American – similar SPP. (n.trad.)

al *Secret Service*: preşedintele Statelor Unite. În cazul de faţă, Barack Hussein Obama, al patruzeci şi patrulea preşedinte al Statelor Unite.

Nume de cod pentru *Secret Service*: „Renegatul". Graţie acestui nume, *Secret Service* îşi imagina că oferă protecţie suplimentară augustului şi unicului lor client. Ceea ce în realitate era o mare farsă, toţi cei familiarizaţi Casei Albe cunoscând numele de cod al preşedintelui.

Această tradiţie a numelor de cod avea o istorie veche. Bill Clinton era „Eagle" (Vulturul – n.n.), Richard Nixon era „Searchlight" (Proiectorul – n.n.), George W. Bush era „Torch blazer" (Torţa – n.n.) şi Ronald Reagan „Rawhide" (Biciul – n.n.). Fiecare preşedinte trebuia să-şi aleagă numele de cod de pe o listă prezentată de serviciile secrete.

Precum pisicile de rasă născute în cursul aceluiaşi an, toate numele de cod ale membrilor familiei prezidenţiale începeau cu aceeaşi literă ca a preşedintelui. Soţia sa, Michelle, era „Renaissance" (Renaşterea – n.n.), fiica sa, Malia, „Radiance" (Aureolă – n.n.), şi Sacha, cea mică, „Rosebud" (Boboc de trandafir – n.n.).

Ascensorul sosise şi Ronald Taylor dădu buzna în el, uitându-se nervos la ceas. Avea întâlnire cu Amanda Delmonico, amanta lui argentiniană, la şapte şi jumătate, la galeria ei de artă contemporană, de pe M Street, în Georgetown, în partea cea mai de vest a oraşului. Or, cu traficul

de la acea oră, îi trebuiau cel puţin patruzeci de minute pentru a ajunge.

În timp ce cobora cu liftul, formă numărul de telefon al Amandei, care, culmea, trecu direct pe mesagerie.

Era un cocktail la galeria sa, „Cherub Antiques", pentru o expoziţie specială cu vechi obiecte Tiffany. Se putea ca Amanda Delmonico să nu-şi fi luat telefonul sau să nu-l audă.

Câteva minute mai târziu, Ronald Taylor ieşea din garajul subteran al imobilului supravegheat de o mare de camere, şi acceleră pe 9 Street, în direcţia sud, trecând prin faţa clădirii FBI, trei blocuri mai departe.

Ca de fiecare dată când mergea să o întâlnească pe Amanda, avea sufletul plin de dorinţe. O senzaţie pe care a fost uimit să o regăsească la 54 de ani. Trebuie spus că tânăra femeie, cu trupul său de zână *latino*, avea cu ce să revoluţioneze orice bărbat.

O siluetă lungă, plină de eleganţă, cu atât cât trebuia la piept şi la fese, picioare interminabile şi un chip armonios, unde buzele cărnoase şi roşii ocupau un loc de cinste. Privirea sa directă de sub sprâncenele pensate şi curbate l-a ademenit numaidecât pe Ronald Taylor, cu ocazia primei lor întâlniri, trei luni mai devreme, la un cocktail în cinstea unei expoziţii a sculptorului Erte[3].

---

[3] Artist din anii 1920, foarte apreciat în Statele Unite.

Ronald Taylor, care locuia şi el în Georgetown, într-o căsuţă cu o grădină minusculă pe Bank Street, alee care dădea în M Street, găsise într-o zi în cutia sa poştală o invitaţie pentru această recepţie, probabil distribuită în tot cartierul.

În seara cu pricina, reuşise să scape destul de devreme de la obligaţiile sale şi ajunse spre sfârşitul recepţiei. Cea mai mare parte a invitaţilor plecaseră deja şi de aceea, poate, una dintre angajate se precipitase spre el, cu un pahar de Martini în mână şi cu o căldură neaşteptată.

– *Welcome at the Temple of the Art*[4], zise ea cu un zâmbet fermecător. Mă numesc Amanda.

Ronald Taylor rămase încremenit. Cu părul lung care-i cădea peste umeri, buzele enorme uşor rujate, privirea directă şi dulce, cu topul cu paiete susţinut cu două bretele fine şi cu o fustă lungă ce cobora până la glezne, Amanda Delmonico părea visul imposibil al Bărbatului Căsătorit.

Dar Ronald Taylor nu mai era cu adevărat căsătorit. Ci în curs de divorţ de soţia lui, Ginger, analistă la Fundaţia Carnegie, cu care se căsătorise acum şapte ani, în urma unei nebunii. Cuplul lor supravieţuise, răcindu-se într-un ritm implacabil şi regulat. Ajunseseră, foarte repede, să nu mai facă sex decât o dată pe săptămână, apoi o dată pe lună şi, în final, deloc.

---

[4] Bun venit la Templul Artelor.

Ceea ce nu părea să o deranjeze pe Ginger. Nu a fost niciodată pasionată de sex şi se căsătorise cu Ronald Taylor pentru a-şi asigura un nivel de viaţă decent, chiar agreabil. Îşi aducea frecvent de lucru acasă, ceea ce o ţinea ocupată până la unsprezece noaptea.

Or, la serviciile secrete, ziua începea devreme. Ginger şi Taylor au ajuns să nu se mai vadă, practic, deloc. Până în ziua în care, de comun acord, au decis să divorţeze. Atunci au apărut şi problemele. Ginger cerea prea mulţi bani şi, mai ales, pretindea să păstreze casa. În timp ce avocaţii lor încercau să găsească un termen de acord, ei începuseră o coabitare „dulce", intersectându-se uneori şi dormind în camere separate.

Ronald era convins că soţia lui nu avea amant. El însuşi nu avea amantă. Bineînţeles, uneori, după câte o săptămână dură, mergea să-şi bea scotch-ul la barul „The Good Guys", care era situat în capătul lui Wisconsin Avenue, aproape de U Street. O duzină de dansatoare portoricane şi dominicane se întreceau să-i aţâţe pe clienţi, toţi celibatari, cu reprize de „lap-dance" şi strip-tease.

Unii se eliberau în parcarea barului pentru modesta sumă de 200 de dolari.

Dar nu şi Ronald Taylor, care trebuia să manifeste o anume rezervă în calitate de membru important al serviciilor secrete.

Bineînţeles, îşi anunţase conducerea cu privire la problemele conjugale, iar acesta reţinuse

noua situaţie. Desigur, nu i se interzicea nimic, dar măsurile de securitate, pe cât de pretenţioase pe atât de dure, nu îi îngăduiau directorului adjunct al serviciilor secrete să aibă parte de o partidă de sex oral în fundul unei maşini dintr-o parcare.

De altfel, Ronald Taylor nu era cu adevărat tentat. Era un om consacrat meseriei, născut la Falls Church, în Maryland, un om cu coloană vertebrală.

În ziua în care a întâlnit-o pe Amanda Delmonico, ceva i-a răsturnat universul. Mai întâi, l-a privit de parcă ar fi fost George Clooney. După ce i-a oferit un Martini, i-a făcut un tur al galeriei, arătându-i opere de artă pe care el nu avea cum să şi le permită. De altfel, el nu se uita decât la „ghidul" său, plutind pe un norişor roz.

Era nouă şi un sfert când îşi dăduse seama că era ultimul vizitator al galeriei. Gazda sa căscase şi suspinase:

– Sunt moartă de foame! Aş da orice să mă aşez puţin!

Aproape instantaneu, Ronald Taylor îi propuse să mănânce împreună.

– Cu plăcere! acceptase numaidecât Amanda Delmonico, dar nu stăm mult. Sunt frântă!

Se duseseră într-un restaurant etiopian, unul dintre nenumăratele restaurante „etnice" de pe M Street, unde mâncarea era groaznică, cot la cot cu pupeze înapoiate şi marginalizaţi bărboşi, consternaţi de ţinuta elegantă a Amandei Delmonico.

Evident, în acest mediu murdar, ea reprezenta o pată de culoare...

La zece şi un sfert, terminaseră. Galant, Ronald Taylor îi propusese tinerei femei să o conducă acasă.

Aceasta împărţea un apartament cu două prietene pe Sixteen Street, în apropiere de Dupont Circle. Pe drum, ea îi destăinui că este argentiniană şi se „plimba" în jurul lumii lucrând în diferite galerii de artă.

Ajunşi în faţa clădirii, se întorsese către Ronald Taylor şi îi zise cu o voce suavă:

– Am petrecut o seară minunată, mulţumită dumneavoastră!

Ronald Taylor savura încă complimentul când fata se aplecase peste el, acoperindu-i gura cu un „good-night kiss" cast şi uşor.

Era un obicei american uzual şi nu avea, în principiu, nicio conotaţie sexuală, dar Ronald Taylor avusese impresia că se întoarce cu treizeci de ani în urmă, pe când flirta prin campusul Universităţii Georgetown.

Înainte să închidă portiera, Amanda Delmonico adăugase cu o voce îmbietoare:

– Treceţi pe la galerie, când aveţi puţin timp! Primim mereu obiecte noi.

Ronald Taylor urmărise cu privirea balansul măsurat al coapselor sale, emoţionat ca un licean. Îşi zisese că nici Venus din Milo nu-l interesa mai mult decât această fragedă „latino".

Doar când rula pe Wisconsin Avenue realiză că tocmai se îndrăgostise.

*

* *

Ronald Taylor frână brusc pentru a evita un vechi Chevrolet care ţâşni din dreapta lui la Washington Circus, fără a-i acorda prioritate. Pierdut în gândurile sale, coborî cu picioarele pe pământ.

Îşi spuse că se comporta ca un licean la prima întâlnire. Un kilometru mai departe, după ce trecuse podul peste Rock Creek, intră din nou pe M Street, apoi acceleră pe Pennsylvania Avenue.

Era încă un trafic infernal, iar pentru a nu se enerva din nou, îşi concentră gândurile la ziua ce urma. În calitate de director adjunct al serviciilor secrete, lui îi revenea ca sarcină, în fiecare dimineaţă, să se asigure că tot dispozitivul era pregătit pentru protecţia preşedintelui.

Trebuie menţionat că se afla în mijlocul unei sfere securizate prevăzute cu contramăsuri electronice, mai multe cercuri de protecţie menite să elimine orice risc pentru persoana sa.

Nu era o simplă rutină. Asasinarea preşedinţilor era o veche tradiţie americană.

A început cu Abraham Lincoln în 1865. În secolul trecut, John Kennedy a căzut sub gloanţele lui Lee Harvey Oswald, pe 22 noiembrie 1963. În septembrie 1975, o zăpăcită periculoasă, Lyneth Framm, a deschis focul cu un Colt 45 asu-

pra lui Robert Nixon, iar pe 30 martie 1981, Ronald Reagan a fost grav rănit de un vizionar, John Inckley...

Cu alte cuvinte, protecţia preşedintelui Statelor Unite nu semăna cu un fluviu lung şi lin.

De îndată ce scotea piciorul în afara Casei Albe, îi atrăgea pe toţi dezechilibraţii şi vizionarii ca un magnet, precum este atras ursul de fagurii de miere.

Slavă Domnului, ziua ce urma era una liniştită pentru serviciile secrete. Ca în fiecare an, pe 15 mai, preşedintele Statelor Unite îi primea la Casa Albă pe sportivii americani care fuseseră distinşi cu un an în urmă. Această recepţie se ţinea pe *South Lawn*[5] a Casei Albe, unde erau instalate mese cu autoservire pentru cei aproximativ o sută de invitaţi cu care preşedintele Obama urma să petreacă o oră, între 15:00 şi 17:00, în funcţie de programul stabilit.

Bineînţeles, aceşti sportivi nu prezentau niciun risc, dar erau totuşi trecuţi prin filtrele minuţioase, montate de serviciile secrete.

Primirea la Casa Albă era un privilegiu rar. Nici măcar corespondenţii de presă ai marilor trusturi media străine nu aveau acces în mod sistematic. De fapt, pentru a fi acreditat, adică a intra în posesia unui card de acces pe care să-l arăţi

---

[5] Peluza de sud.

„puşcaşilor" de gardă de la poarta *West*, trebuia să te prezinţi zilnic... Altfel, jurnaliştii, admişi cu picătura în *Press Room*, trebuiau să se mulţumească cu câteva declaraţii citite pe un ton monoton de către un purtător de cuvânt; de la 11 septembrie 2001, protecţia preşedintelui american frizează paranoia.

Să fii primit în Biroul Oval, situat în aripa de vest a Casei Albe, era practic imposibil, fiind rezervat doar pentru unii înalţi demnitari străini.

Pe lângă sutele de agenţi civili sau în uniformă care vegheau asupra securităţii preşedintelui când se afla la Casa Albă, o multitudine de dispozitive invizibile completau arsenalul uman. Rachete sol-aer, „Stringers", instalate pe acoperiş, dar şi dispozitive de orbire, senzori, chiar şi trăgători de elită anti-lunetişti, în cazul în care preşedintele se aventura pe peluză sau ieşea la *Truman Balcony* [6].

Chiar şi în Biroul Oval, multiple „butoane de panică" disimulate, camuflate în sigilii prezidenţiale, îi permiteau preşedintelui să apeleze la ajutor în cazul, puţin probabil, în care un vizitator oficial s-ar năpusti asupra lui pentru a-l strangula.

Era practic imposibil să pătrunzi în Sanctuarul Sfinţilor cu o armă sau chiar cu un deschiză-

---

[6] Balconul Truman. (n.trad.)

tor de corespondenţă; toţi vizitatorii, fără excepţie, treceau printr-o poartă magnetică, până şi un ac de gămălie fiind considerat o armă din categoria celor de prim rang.

Bineînţeles, împrejurimile apropiate ale Casei Albe erau la fel de protejate. De la evenimentele din 11 septembrie, George W. Bush interzisese circulaţia rutieră pe bulevardul Pennsylvania, devenit zonă pietonală între străzile 15 şi 17. Totodată, era protejată şi de insecte sau viruşi: aerul, în interiorul Casei Albe, era uşor presurizat, pentru a respinge „invadatorii invizibili"...

Totul era prevăzut. În cazul improbabil în care Casa Albă era încercuită de elemente ostile venite din exterior, preşedintele putea să se retragă graţie unui tunel secret ce pleca din subsolul aripei de est, *East Wing* – domeniul familiei prezidenţiale – şi care dădea în subsolul Departamentului Trezoreriei, de cealaltă parte a bulevardului Pennsylvania.

Pe lângă aceste măsuri de precauţie, se putea oricând apela la avioanele de vânătoare F-16 de la Andrews Air Force Base, operaţionale în câteva minute. Trei echipaje aşteptau în carlinga avioanelor douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, pregătite să decoleze pentru a ataca un eventual avion deturnat.

Blocat în trafic, Ronald Taylor începu să lovească nervos volanul. Pentru a-şi calma

exasperarea, aruncă o privire peste PC-ul său care afişa evenimentele din ziua următoare.

Preşedintele nu se mişca de la Casa Albă, dar soţia sa, Michelle, însoţită de cele două fiice, trebuia să ia masa de prânz într-o braserie mare de pe strada 15, „Old Ebbit Grill", urmând să revină pentru a asista la celebrarea sportivilor.

De la Casa Albă până la „Old Ebbit Grill" nu erau mai mult de 300 de metri.

În niciun caz nu se punea problema de a merge pe jos. Familia Obama va merge cu *„The Beast"* (Bestia – n.n.), un Cadillac 2010 blindat, ce servea pentru transportul preşedintelui şi al familiei sale.

Portierele aveau o grosime de 33 de centimetri, geamurile erau blindate, pneurile puteau rula pe pană, caroseria era prevăzută pentru a rezista la atacuri cu rachete RPG 7, rezervorul era antiglonţ, iar în interior exista o rezervă de oxigen.

Cum deplasarea era scurtă, doar un „mic" convoi urma s-o însoţească pe prima-doamnă la restaurant. Vreo şase sau şapte maşini, din care trei Cadillacuri identice, pentru a nu se şti niciodată în care se află oaspeţii de vază.

Trebuia făcut totul pentru a dejuca eventualele planuri ale „şacalilor", cum îi numeau membrii serviciilor secrete. Evident, pentru o deplasare a preşedintelui prevăzută dinainte, măsurile de securitate erau mult mai riguroase.

Un convoi de treizeci de maşini, elicoptere şi echipe ale serviciilor secrete în ţinută civilă sau în uniformă, pregătite pentru orice surprize.

Semaforul trecu pe verde şi Ronald Taylor îşi închise PC-ul. Era la câteva minute de fericire. Încă trei blocuri şi opri în faţă la numărul 2918, pe locul unui guri de incendiu. Era încă lumină în Galeria „Cherub Antiques" şi răsuflă uşurat. Amanda Delmonico îl aşteptase.

Trebuie să-l fi pândit, căci apăru numaidecât în pragul uşii vânturându-şi mâna fericită.

Ronald Taylor simţi cum pulsul său o ia razna: tânăra purta aceeaşi ţinută ca în ziua în care s-au cunoscut: topul cu paiete, cu bretelele şi fusta lungă şi mulată până la glezne. Şi-a jurat dintotdeauna că va face dragoste cu ea în această ţinută.

Tânăra deschise deja portiera şi se furişă în interiorul Buick-ului.

– Ai întârziat! zise ea fără răutate. Ai avut probleme?

– Nu, nu, o asigură directorul adjunct al serviciilor secrete, doar pregătirile pentru ziua de mâine. Sunt multe detalii de verificat.

– Păcat că nu poţi să mă iei şi pe mine! suspină Amanda Delmonico în timp ce el demară de pe trotuar. Trebuie să fie foarte impresionant.

Ronald Taylor zâmbi: nici măcar el, din postul pe care îl deţinea, nu putea introduce în Casa Albă o invitată care nu avea motive să se afle

acolo. Bineînţeles, Serviciul său era la curent cu relaţia pe care o avea cu Amanda Delmonico. Comunicase Departamentului de Securitate internă numărul ei de paşaport şi toate elementele care le-ar permite să se asigure că Amanda nu se afla pe nicio listă a suspecţilor afiliaţi la mişcări teroriste. S-au făcut căutări şi pe WALNUT, calculatorul central al CIA, ce regrupează toate fişierele americane şi străine.

Nu a reieşit nimic suspect, iar Ronald Taylor putea să-şi continue idila perfectă.

– Te voi suna, promise acesta, şi îţi voi descrie ce se întâmplă. Dar nu trebuie să spui nimănui.

– Desigur! aprobă ea.

Îşi telefonau de mai multe ori pe zi, ba chiar şi noaptea. Pentru a-şi spune lucruri nesemnificative. Amanda Delmonico părea la fel de îndrăgostită de el, precum era el de ea. Şi Ronald Taylor făcea tot posibilul să grăbească divorţul, pentru a fi liber.

Îşi aşeză mâna aproape maşinal pe piciorul acoperit de satinul fustei, fără a îndrăzni să urce mai sus. Era foarte pudic.

– Ai puţin timp? întrebă tânăra.

– Da.

– Foarte bine, zise ea, mi-ai lipsit.

Se aplecă şi îşi aşeză buzele pe gâtul său, chiar deasupra gulerului cămăşii. I se făcu pielea ca de găină.

Încet, încet, traficul se fluidiza. Se aflau de-a lungul Universităţii Georgetown. Podul Key Bridge ce traversa râul Potomac li se arătă de partea stângă. M Street se termina aici printr-o curbă ce dădea pe pod.

De cealaltă parte, şoseaua se scinda în trei: Autostrada 66, George Washington Parkway şi o stradă ce ducea la Hotelul Marriott de paisprezece etaje, chiar pe marginea râului. Ronald Taylor se asigură şi intră în parcare. Aproape ca la un motel, la parter se găseau vreo douăzeci de camere cu vedere spre parcare. Ronald Taylor opri Buick-ul în faţa numărului 124 şi stinse farurile.

Avea gâtul puţin uscat: de fiecare dată când venea aici, avea impresia că săvârşeşte păcatul adulterului.

Era totuşi mult mai confortabil decât banchета din spate a unei maşini...

Prima dată când flirtase cu adevărat cu Amanda Delmonico fusese chiar în acest Buick, în faţa casei ei. O îmbrăţişare scurtă şi violentă, în urma căreia a ejaculat fără să-şi dea seama. Gâfâind, Amanda adăugase cu o voce detaşată:

– Data viitoare, trebuie să mergem într-un loc mai liniştit. Ştii că la mine nu se poate. Din cauza celor două colege de apartament, e un pic prea complicat.

Ronald Taylor nu se imagina ducându-şi tânăra cucerire sub acoperişul conjugal. Îşi aduse

aminte pe loc de bârfele răspândite în sânul serviciilor secrete. Bineînţeles, agenţii *Secret Service* ştiau *totul despre toţi* preşedinţii. Pe *toate* planurile.

Astfel, aflase că Bill Clinton, la acea vreme un simplu senator, obişnuia să-şi aducă cuceririle la acest Marriott, care găzduia poveştile secrete de dragoste ale multor politicieni din Washington.

Când i-a propus cu timiditate această alternativă Amandei Delmonico, tânăra i-a răspuns cu un zâmbet plin de senzualitate.

– Este foarte excitantă această situaţie! Întotdeauna am visat să merg la hotel cu un bărbat. Îţi dă impresia că eşti o târfă...

Ronald Taylor roşise. Până la urmă, sufletul femeii era o cloacă... Totuşi, când se regăsi într-o cameră anonimă alături de Amanda, scrupulele sale dispăruseră... A făcut dragoste cu ea, atât de precipitat, încât i-a descusut fusta!

Întoarse cheia în uşa camerei 124, reţinută din grija lui cu o seară înainte; o frapieră aşezată pe o masă joasă lăsa să se vadă gâtul unei sticle de şampanie franţuzească, Taittinger Brut.

Amanda Delmonico aplaudă râzând.

– Eşti minunat, Ron!

I se aruncă de gât, lipindu-se de el cu toată lungimea corpului. Simţindu-i pubisul înfipt în abdomenul lui, Ronald Taylor avu poftă să sară peste şampanie şi să o arunce direct în pat... A avut nevoie de o voinţă supranaturală pentru a

se desprinde de tânăra femeie şi a deschide sticla cu o explozie exuberantă.

Contemplau mărgelele ce se ridicau de pe fundul cupei de şampanie, iar Amanda Delmonico închină.

– Pentru noi!

Nu bău decât o cupă. Ronald Taylor nu mai putea. Privirile lor se uniră, iar el se aruncă literalmente peste Amanda. Timp de câteva secunde, se îmbrăţişară furios, dezordonat, în timp ce el îşi simţea erecţia crescând precum un balon ce se umflă. Rezemată de perete, tânăra femeie îi răspundea la sărutări cu aceeaşi ardoare.

Încurajat, el îşi furişă mâna deasupra fustei, pe sub paietele bustierei, apoi urcă.

Descoperi pielea caldă a sânului, fără sutien. Acest simplu detaliu îl înnebuni într-atât, încât fata se retrase puţin.

– Aşteaptă, o să rupi totul de pe mine!

Cu un gest natural, îşi strecură mâna la spate şi coborî fermoarul, scuturându-şi puţin bretelele pentru a le lăsa să-i cadă de pe umeri.

Cu bustul gol şi privirea sclipitoare, îşi întrebă amantul:

– Îţi plac în continuare?

– Eşti magnifică! răspunse Ronald Taylor cu o voce strangulată.

Ea se lipi din nou de el, îi desfăcu cravata, apoi îi aruncă vesta, trecând mai apoi o mână între trupurile lor şi presând uşor sub erecţia lui.

Femeia râse excitată.

– Mă doreşti foarte tare...

Îşi trecu mâna din nou la spate pentru a-şi desface fermoarul fustei...

– Nu, aşteaptă! o rugă Ronald Taylor. Rămâi aşa.

Amanda îi aruncă o privire complice. Înţelese.

Se lăsă în voia lui, când acesta o împinse peste pat şi începu să-i ridice fusta lungă, descoperind foarte repede coapsele atletice. Ţesătura fină aluneca uşor peste şolduri. Când apăru triunghiul negru al slipului, Ronald Taylor avea deja gura uscată. Era pe punctul de a-şi realiza fantezia primei întâlniri...

Amanda se ridică uşor pentru a lăsa slipul să-i alunece şi se poziţionă cu picioarele desfăcute şi tocurile înfipte în cuvertură.

– Ia-mă! Aşa! ceru ea.

Era prima dată când folosea un cuvânt obscen. Febril, Ronald Taylor îşi coborî pantalonii şi chilotul până la genunchi, înainte de a se lăsa între picioarele ei depărtate. Tremura. Dintr-o singură împingere invadă trupul Amandei; inima îi bătea accelerat. Îşi lăsă gura peste buzele groase ale tinerei femei, împingând din toate forţele.

Limbile lor se împleteau, erau dezlănţuiţi. Amanda începu să scoată gemete întrerupte de fiecare dată când membrul lui întărit îi plonja în trup. Dezlănţuindu-l şi mai tare pe Ronald Taylor,

care îi ridică picioarele la verticală pentru a putea să o penetreze şi mai tare.

De data aceasta, fata urlă, cu chipul zdruncinat de plăcere, în timp ce el îşi dădea drumul în ea.

Rămaseră fulgeraţi şi unul, şi celălalt, până când tânăra femeie zise:

– A fost foarte bine, *darling*; ai fost tare.

Ronald Taylor se lăsă pe spate, răvăşit. Amanda profită pentru a se ridica, lăsându-şi fusta lungă să-i acopere picioarele. Merse să-şi toarne o gură de Taittinger şi îşi văzu amantul care o fixa cu o privire bizară. O expresie pe care o citi numaidecât. Bău şampania, se apropie de pat şi întrebă cu voce joasă:

– Te excită să ştii că sunt goală pe sub fustă?

Nu îndrăzni să răspundă „da".

Amanda surâse lasciv, cu privirea fixată pe membrul amantului său care se ridica din nou. Apoi, fără să-şi scoată fusta, se aplecă peste el, mângâindu-i mai întâi sexul cu mâna, încă umed, apoi îl cuprinse cu gura cât putu ea de tare.

Ronald Taylor scoase un urlet strangulat.

– Nu, aşteaptă, vreau să mă spăl!

Amanda făcu „m-nu-m-nu" fără să înceteze felaţia. În genunchi, începu să-l mângâie sofisticat, frecându-şi pieptul de sexul său înainte de a-l apuca din nou cu gura.

Ronald Taylor tresărea pe pat ca un peşte pe uscat, ca un prizonier al acestei guri vorace.

Mâinile îi fugeau în toate direcţiile, agăţându-se de sâni, mângâindu-i fesele acoperite de satin bej.

– Opreşte-te! gemu el. Vreau să te pătrund din nou.

Amanda continuă cu ardoare. Văzând că ea nu se opreşte, îşi strecură mâna sub fusta lungă, regăsind vulva umedă pe care o penetrase. Avea încă degetele înmuiate în sexul Amandei, când simţi că termină, incapabil să se opună.

Se goli în gura minunată, fără să se poată abţine, cu degetele înţepenite pe abdomenul tinerei femei.

Se simţea ca un supraom.

Amanda ridică brusc capul şi îl fixă cu privirea.

– Ştii la ce mă gândeam? întrebă ea.

El dădu din cap.

– Mă imaginam în pielea unei târfe care vrea cu orice preţ să-şi satisfacă clientul, ca să nu o uite. Am reuşit?

Nu-şi putea crede urechilor.

– E groaznic ceea ce spui! protestă el. Tu nu eşti o ...

Nu îndrăzni să spună „târfă". Îi închise gura cu un sărut care avea gustul propriei sperme.

– Nu, zise ea. A fost foarte excitant. Tu ai fanteziile tale, eu pe ale mele.

Epuizat, Ronald Taylor nu dori să se angajeze în discuţie. Trecuse multă vreme de când nu

mai făcuse dragoste de două ori, consecutiv, fără probleme. Îşi spuse că va divorţa şi o va cere pe Amanda de soţie. Nu putea fi decât fericit cu o femeie atât de drăgăstoasă şi inventivă.

*

* *

Sticla de Taittinger era goală ca mintea lui Ronald Taylor. Ideea de a se întoarce acasă îi provoca greaţă. În timp ce cu o mână ţinea ferm de volan, cealaltă mână odihnindu-se tot drumul pe coapsa Amandei, cei doi traversară Washingtonul aproape fără să-şi dea seama.

În faţa imobilului de pe Connecticut Avenue, Amanda Delmonico se aplecă peste el şi îl sărută.

– Nu uita să mă suni mâine! zise ea. Vreau să-mi povesteşti cum e recepţia. Să-mi spui cum e îmbrăcată Michelle.

– O să te sun! promise Ronald Taylor.

CAPITOLUL II

În acea zi de 15 martie 2010, nu era niciun nor pe cerul Washingtonului, iar temperatura era mai degrabă plăcută. O schimbare bruscă a vremii, după valul de ger care paralizase capitala federală iarna trecută.

Nassir Moussawi se trezi şi se uită la Swatch-ul său. Soarele ce intra în valuri prin fereastra mică îl trezise la timp pentru prima rugăciune. Se uită la cei doi bărbaţi care dormeau pe saltele aşezate direct pe pardoseală, înveliţi în cuverturi, şi decise să le mai acorde câteva minute de somn.

Apoi, după ce îşi întinse vechiul covor de rugăciune peste parchetul de lemn, merse şi îi atinse cu respect: erau *shahid*[1] şi meritau să fie trataţi ca atare.

Se treziră dintr-odată, de la prima atingere pe umăr. Obişnuiţi cu clandestinitatea, nu dormeau decât cu un ochi închis, ca iepurii.

De la sine înţeles, începură să se roage, mai întâi în picioare, apoi îngenuncheaţi pe covor,

---

[1] Martiri.

alături de Nassir Moussawi. Când se ridicară, privirile lor radiau o împlinire neobişnuită, pentru care Nassir Moussawi îi invidia. Toţi trei erau şiiţi şi considerau că a fi martir era cea mai nobilă motivaţie a existenţei lor.

Khaleb Chehab şi Taleb El Mallat urmau să intre în posteritate, cu siguranţă sub nume de împrumut – Abu Ali şi Abu Hussein – , dar cei care ştiau îi vor binecuvânta.

Nassir Moussawi încălzea deja apa pentru ceai, pe un mic reşou, în micuţa bucătărie. Acest mic depozit de pe strada Macomb, în capătul lui Connecticut Avenue, era foarte practic. De mai mulţi ani, servea drept ascunzătoare pentru militanţii Hezbollahului care treceau prin Washington şi nu doreau să meargă la hotel. După o rutină bine stabilită.

Cei care primiseră autorizaţia de a o folosi găseau cheile ascunse într-o mică cutie metalică, prinsă cu ajutorul unui magnet de bara din faţă a unui vechi Mercury, aflat pe butuci, în curte.

Un grilaj înalt interzicea accesul, iar locaţia era închiriată de ani buni de un „simpatizant" al Hezbollahului libanez care plătea sârguincios chiria prin virament bancar. Comerciant cu o situaţie financiară bună, nu atrăsese atenţia nimănui.

– Allah este cu noi! remarcă Nassir Moussawi, aducând ceainicul şi o farfurie cu portocale, curmale şi biscuiţi. Vremea este minunată.

– Allah este întotdeauna de partea celor care îl slujesc! răspunse Khaleb Chehab cu o voce monotonă.

Ghemuiţi, mâncară şi băură în linişte. Circulaţia de pe Connecticut Avenue făcea un zgomot de fond liniştitor. În cartierul acesta cu pavilioane mici, antrepozite şi terenuri virane, clădirea din strada Macomb nu atrăgea atenţia. Nu primise niciodată vizita poliţiei.

Taleb El Mallat intră primul în baia rustică, în timp ce Khaleb Chehab se cufundă într-un Coran vechi.

După duş şi înainte să se îmbrace, luă din rucsac o bucată lungă de pânză şi îşi acoperi sexul. Ştia că, în câteva ore, corpul său va fi desfigurat şi spera ca această parte esenţială a carcasei sale fizice să fie astfel prezervată, pentru a putea profita în cele din urmă de recompensa promisă *shahizilor:* virgine de care se va putea servi şi pe care le va putea iubi cu binecuvântarea lui Allah.

Khaleb Chehab îl urmă la baie şi îndeplini acelaşi ritual.

Când acesta ieşi, Nassir Moussawi prinsese deja în perete cu piuneze un drapel mare şi galben al Hezbollahului, având pictat în centru un braţ ce ridica un Kalaşnikov.

În timp ce Khaleb Chehab şi Taleb El Mallat se aşezau cu spatele la perete, Nassir scoase camera digitală şi reglă lumina.

Cei doi bărbaţi aşteptau, în linişte, rugându-se, cu privirea în pământ.

– Sunt gata! anunţă Nassir Moussawi.

Înţepeniră, iar privirile lor deveniră şi mai dure. Khaleb Chehab începu să citească cu voce tare, în arabă, un text scos din buzunar.

Mai puţin de un minut, în timp ce prietenul său fixa camera cu o privire sălbatică.

Nici nu pliase bine hârtia, că şi strigară la unison:

„*Allahu Akbar!* Domnul să-i pedepsească pe necredincioşi, pe sionişti şi pe imperialişti."

Nassir Moussawi verifică dacă filmarea sa era bună. Nu va avea ocazia să mai facă o dublă...

Se aşezară din nou pe pardoseală şi continuară să ronţăie curmale şi biscuiţi cu ceai.

Mai apoi, pe când cei doi *shahizi* se izolaseră în rugăciune, Nassir Moussawi se apropie de cele două valize rezemate de perete.

O deschise pe prima. Conţinea 40 de kilograme de TNT, în bucăţi de un kilogram, acoperite într-o hârtie uleioasă. Nassir Moussawi dezveli una dintre bucăţi. Era compusă dintr-o cavitate cilindrică închisă cu un capac pe care îl deschise. Introduse în cilindru un detonator electric, prelungit cu două fire, unul roşu şi unul albastru.

Cu bandă izolatoare, fixă pe bucata de explozibil un acumulator şi lipi, în acelaşi mod, firul albastru de borna + a acumulatorului. Apoi, lipi la

o distanţă apreciabilă firul roşu. Era suficient să fie dezlipit şi să fie pus în contact cu borna – pentru a închide circuitul şi a declanşa explozia.

Închise valiza şi trecu la următoarea.

Categoric, totul era pregătit.

*

* *

Era aproape amiază, iar soarele strălucea la fel de intens. Nassir Moussawi se ridică primul şi zise pe un ton grav:

– Fraţilor, a sosit momentul îndeplinirii voinţei lui Allah, Cel Atotputernic şi Milostiv.

Tăcuţi, cei doi libanezi se ridicară. Khaleb Chehab închise cu grijă Coranul şi îl sărută înainte de a-l băga sub haină. Apoi, cei doi bărbaţi, îmbrăcaţi cu blugi, pulovere mari şi haine verzui, luară fiecare câte o valiză din colţul camerei şi ieşiră în curte.

Soarele emana o căldură agreabilă, iar cerul era la fel de senin ca dimineaţă.

Nassir Moussawi închise cu grijă uşa depozitului şi puse cheile în cutia metalică pe care o ascunse sub bara de protecţie a vechiului Mercury.

Apoi, se urcă la volanul unei furgonete albe, înmatriculată în New Jersey, cea cu care fusese să-i întâmpine, cu două zile mai devreme, pe Khaleb Chehab şi Taleb El Mallat la gara Union Station, unde au debarcat veniţi dintr-un orăşel industrial de provincie din Michigan, Dearborn.

Una dintre bazele clandestine ale ramurii armate a Hezbollahului din Statele Unite.

Mulţi libanezi se instalaseră de ceva vreme în Dearborn, muncind în industria auto, iar Hezbollahul reuşise cu uşurinţă să recruteze militanţi printre şiiţi.

Cei doi militanţi aşezară valizele în spatele furgonetei. Fiecare cântărea câte 40 de kilograme: bucăţi de TNT cu detonatoarele aferente sustrase de pe un şantier de demolări din Chicago de nişte şarlatani locali şi schimbate apoi contra unor maşini furate şi falsificate de militanţii Hezbollahului. Aceste schimburi permiteau membrilor clandestini ai organizaţiei să-şi procure o sumedenie de lucruri utile: de la acte false până la explozibili şi arme. Toate acestea erau rar utilizate, politica lui Hassan Nasrallah, şeful Hezbollahului, fiind pur şi simplu aceea de a menţine în Statele Unite unele structuri în conservare. În orice caz, responsabilii Hezbollahului din Statele Unite nu puteau mişca un deget fără un ordin precis transmis de un trimis special al ramurii externe a Partidului lui Allah, venit de la Beirut sau Teheran.

După ce-şi puseră „bagajele", Khaleb Chehab şi Taleb El Mallat se aşezară în cabina furgonetei. Nassir Moussawi deschise poarta din grilaj, parcă în stradă şi închise poarta cu grijă, înainte de a porni în direcţia Connecticut Avenue.

Bulevardul era liber spre nord. Douăzeci de minute mai târziu, ieşiră din Districtul Federal şi intrară în Maryland.

O maşină a poliţiei rutiere îi depăşi. Rulau cu 45 de mile pe oră, pe banda dreaptă, evitând şi cea mai mică greşeală.

Cei doi libanezi priveau distraţi peisajul, pierduţi în gândurile lor.

Le trebuiră încă un sfert de oră pentru a ajunge pe autostrada 435, un fel de centură periferică ce încercuia capitala federală la vreo douăzeci de kilometri de graniţele sale. O luară spre est, iar după cincizeci de kilometri, autostrada coti în direcţia sud, în mijlocul unui labirint urban care amintea de California.

În cele din urmă, în dreptul dealurilor Landover, Nassir Moussawi semnaliză şi se angajă pe rampa ce ducea la Hanson Highway, care mergea drept spre est.

Se apropiau.

Trecuse aproape o oră, când Nassir Moussawi se opri în parcarea unei staţii Exxon, unde se şi putea mânca. Furgoneta opri lângă mai multe camioane ale căror şoferi tocmai mâncau. Şoferul se întoarse către cei doi companioni.

– Vreţi să mâncaţi ceva?

– Nu! ziseră ei la unison.

Pentru a nu atrage atenţia, Nassir Moussawi intră în restaurant, lăsându-i pe cei doi în cabină. Aceştia erau foarte relaxaţi: de cinci ani în Sta-

tele Unite, vorbeau bine limba engleză, aveau *green cards*[2] în regulă şi trăiau precum americanii.

Trecuse o jumătate de oră până la întoarcerea lui Nassir Moussawi la furgonetă.

– Soseşte! zise el pur şi simplu.

Cinci minute mai târziu, o altă furgonetă albă, cu inscripţia *General Aviation Maintenance*[3] pe portiere, se opri în apropierea lor. În cabină era un bărbat. Coborî pentru a deschide uşile din spate ale furgonetei. Khaleb Chehab şi Taleb El Mallat ieşiseră şi ei. Ajunseră în spatele furgonetei cu valizele lor pe care le încărcară în noul vehicul.

Apoi, unul după altul, cei doi, fără a atrage atenţia, îl strânseră în braţe pe Nassir Moussawi. Khaleb Chehab scoase din buzunar un mic sul de bancnote – vreo două sute de dolari – şi i-l întinse.

Nassir Moussawi îi acceptă cu un zâmbet. Era restul de la banii primiţi la plecarea din Dearborn. Cei doi se aşezară în spatele furgonetei albe, iar Nassir Moussawi închise portierele. Apoi, lăsându-şi autovehiculul în parcarea benzinăriei, urcă lângă bărbatul care conducea furgoneta albă.

---

[2] Permis de rezident permanent.

[3] Întreţinere generală pentru aviaţie. (n.trad.)

– *Yallah*[4]! zise el cu voce fermă.

Şoferul ieşi din parcare şi vină brusc pe o şosea perpendiculară pe autostrada John Hanson, pe strada Church.

Zarurile erau aruncate.

Nassir Moussawi privea nervos peisajul care defila în jurul lui. El organizase întreaga operaţiune, în calitate de responsabil al ramurii americane a reţelei militare externe a Hezbollahului. Recrutarea şi coordonarea diferitelor elemente. Mai puţin unul.

Cu trei luni în urmă, după ce primise un mesaj codat de la Beirut, luase un autobuz cu destinaţia Canada, la Dearborn. Odată ajuns acolo, luase trenul pentru a ajunge la Montreal, unde se îmbarcase într-un zbor Air Canada cu destinaţia Amsterdam, utilizând un paşaport fals, aflat deja în posesia sa. La Amsterdam, luase un zbor KLM pentru Roma, cu un al doilea paşaport, olandez, sub un nume fals. Aici avusese întâlnire cu omul care îi succedase lui Imad Mugniyeh la şefia Operaţiunilor Externe ale Hezbollahului. Acesta din urmă îi dăduse instrucţiuni precise pentru operaţiunea pe care a planificat-o ulterior.

În cadrul mişcării Hezbollah, nimic nu se face prin e-mail sau SMS. Doar prin mesageri identificaţi.

---

[4] Să mergem!

Întoarcerea o făcuse pe aceeaşi rută. Pentru autorităţile americane, Nassir Moussawi s-a dus în Canada pentru a-şi vizita rudele, şi nimic mai mult.

Ulterior, Nassir Moussawi îi recrutase pe militanţii necesari pentru succesul operaţiunii. Ceea ce fusese cel mai simplu: şiiţii adoră să fie martiri. Bărbatul care conducea furgoneta albă, Abi Charla, ştia că urma să moară, dar era cât se poate de calm.

Nassir Moussawi adresă o rugăciune mută către Allah. Zarurile erau aruncate: dacă nu vor reuşi azi, vor trebui să aştepte multă vreme o altă ocazie.

*

* *

Gardianul din ghereta clădirii, care controla intrările şi ieşirile la intrarea pe Freeway Airport, ieşi din biroul său pentru a inspecta furgoneta aparţinând *General Aviation Maintenance* şi zâmbi amical spre şofer.

– Salut! Ce se mai întâmplă azi?

Persoane din compania de întreţinere veneau frecvent să execute reparaţii sau reglaje la aparatele de agrement staţionate pe micul aeroport. Abi Charla îşi aruncă privirea pe o foaie prinsă pe o planşă de lemn, aşezată pe genunchii săi.

– Este vorba de N.84532, zise el. Reglaj motor.

– E în capătul pistei, indică gardianul. Avionul Cessna 150 alb.

Un micuţ avion de patru locuri, care nu zbura decât în weekend, pentru plimbări scurte. În cursul săptămânii era puţină animaţie pe acest mic aeroport echipat modest.

– OK. Am plecat.

Abi Charla demară din nou, în direcţia locului unde era staţionat Cessna 150. Mai multe aparate erau garate în aceeaşi zonă, o duzină de monomotoare şi două bimotoare, dintre care unul era un vechi Beachcraft.

Gardianul nu puse nicio întrebare cu privire la bărbatul care îl însoţea pe Abi Charla. De obicei, veneau câte doi mecanici.

Ajuns în faţa aparatului Cessna 150, Abi Charla coborî din furgonetă împreună cu Nassir Moussawi, lăsându-i pe ceilalţi doi libanezi în furgonetă. Ridicară cele două capote ale motoarelor laterale, iar Abi Charla se strecură în carlingă.

După cum era de aşteptat, cheia era în contact. Ca aproape la toate aparatele. Trecu la o verificare rapidă şi apăsă pe starter. Motorul demară fără probleme şi începu să toarcă.

Libanezul verifică comenzile, presiunea la ulei şi ceilalţi parametri. Graţie unor cursuri luate pe un alt aeroport, se calificase pe acest tip de aparat şi era complet familiarizat cu el.

Întoarse capul către poarta dinspre aeroport. Gardianul intrase în clădire şi, de la un kilometru distanţă, nu putea să-l supravegheze.

Abi Charla privi banda asfaltată de 800 de metri ce se întindea în faţa lui. Unica pistă de zbor de pe Freeway Airport. Opri motorul şi coborî la sol.

Chiar în momentul în care dinspre sud se auzi un zgomot puternic.

Devenind repede asurzitor.

Câteva secunde mai târziu, două F-16 aparţinând Gărzii Naţionale trecură pe deasupra lor, zburând încă la mică altitudine.

Veneau, cu siguranţă, de pe baza Andrews Air Force, unde staţionau unităţile responsabile cu securitatea aeriană. Două escadrile de F-16, dintre care trei avioane de vânătoare, erau tot timpul gata să decoleze în câteva minute, piloţii succedându-se în carlingă.

Erau destule alerte false şi decolările lor brutale îi exasperau pe locuitorii din vecinătate care îşi înmulţiseră reclamaţiile. Degeaba: securitatea preşedintelui Statelor Unite era mai presus de oricare alte consideraţii.

Liniştea se aşternu din nou.

Bucolic.

Era deja cald.

Nassir Moussawi şi Abi Charla se făceau că lucrează la motor, dându-i câte o cheie din când în când.

Khaleb Chehab şi Taleb El Mallat se aflau în continuare în interiorul furgonetei, invizibili.

Nassir Moussawi se uită la Swatch-ul său, apoi verifică dacă telefonul mobil, din buzunarul exterior al cămăşii, era funcţional.

Ora două şi treizeci şi cinci de minute. Erau acolo de aproximativ o jumătate de oră şi nu aşteptau decât semnalul prevăzut, aşa cum îi fusese explicat la Roma, pentru a-i îmbarca pe cei doi kamikaze şi încărcăturile lor de explozibil în Cessna 150, înainte de a decola cu direcţia Casa Albă.

Pentru a îndeplini o misiune care va eclipsa amintirea acelui 11 septembrie 2001.

Pentru gloria deplină a lui Allah, Cel Atotputernic şi Milostiv.

CAPITOLUL III

Mai mulţi bărbaţi cu un aer sever, capul descoperit, părul scurt, alură atletică, microfoane în urechea stângă, defilau în faţa numărului 675 de pe Fifteen Street, chiar în faţa aripii de est a Casei Albe. Fiecare arbora pe reverul hainei o insignă în formă de stea cu cinci raze, semn de recunoaştere a membrilor serviciilor secrete.

Se uitau suspicioşi la toate persoanele care împingeau uşile duble de la „Old Ebbit Steak House", una dintre cele mai vechi braserii din Washington, care oferea, în plus, şi unul dintre cele mai bune Oysters Bars[1] din capitala federală. Din când în când, unul dintre agenţi interpela discret şi scurt câte un client care părea suspect, înainte de a-l lăsa să pătrundă în braseria imensă, întotdeauna aglomerată la ora amiezii.

De-a lungul trotuarului, unde, în principiu, staţionarea de orice fel este interzisă din cauza proximităţii cu Casa Albă, chiar de cealaltă parte a străzii, staţiona un convoi de vehicule negre, cu şoferii la volan.

---

[1] Baruri cu stridii.

Escorta Michellei Obama care lua masa la „Old Ebbit", în compania a două prietene.

Deşi Casa Albă se afla la câteva sute de metri şi, în ciuda vremii magnifice pentru o lună de mai, serviciile secrete au insistat ca prima-doamnă să utilizeze unul dintre exemplarele *„The Beast"* pentru a ajunge la restaurant, unde rezervarea fusese făcută în ultimul moment şi sub un nume fals...

Serviciile secrete erau în permanenţă bântuite de ideea „şacalului", adică a dezechilibratului mental care ar decide să-l omoare pe preşedinte sau pe unul dintre membrii familiei sale. Fără o organizaţie în spatele lui, fără complicaţii, ci pur şi simplu dintr-o obsesie criminală. Totodată, de îndată ce unul dintre membrii familiei prezidenţiale se hazarda în afara „sferei" protectoare a Casei Albe, membrii serviciilor secrete făceau totul pentru a-l aduce într-o „zonă" blindată.

Pentru o „deplasare scurtă", neprogramată oficial, ca acest prânz, era mobilizat un dispozitiv „lejer".

Vreo douăzeci de oameni şi şapte vehicule, printre care şi *„The Beast"*, pregătiţi să reziste la aproape orice.

Mai puţin neprevăzutul, obsesia serviciilor secrete.

Cu câteva luni în urmă, cu ocazia primului său dineu de stat oferit în onoarea primului-mi-

nistru indian, Barack Obama provocase sudori reci protectorilor săi din *Secret Service*.

Un cuplu care părea perfect respectabil reuşise, mai întâi, să se fofileze la această recepţie ultrafiltrată, cu o simplă invitaţie personalizată, ba chiar, ruşinea supremă, să se fotografieze în compania cuplului prezidenţial, care i-a luat drept invitaţi obişnuiţi. Femeia, o blondă în rochie de seară, şi bărbatul, solid şi dolofan, se încadrau perfect în peisajul serii mondene.

Nu fusese împuşcat nimeni, dar fuseseră concediaţi trei membri ai serviciilor secrete, acuzaţi de neglijenţă. Şi, pentru a mia oară, şefii lor revizuiseră procedurile de securitate, înăsprindu-le.

În ciuda acestui incident, petrecut în Sanctuarul Sfinţilor, idealul, pentru membrii serviciilor secrete, era ca preşedintele să nu mai pună niciodată piciorul în afara Casei Albe.

*

* *

Walter Newman, însărcinat cu convoiul primei-doamne, privi nervos spre ceasul lui: trei şi zece minute. Trebuia să se asigure că prima-doamnă se întoarce la ora două şi un sfert pentru a organiza primirea celor mai buni sportivi americani, la invitaţia noului preşedinte.

Din nefericire, protocolul interzicea intervenţia pe lângă prima-doamnă pentru a i se atrage atenţia că a întârziat. Urma să-l sune pe

unul dintre oamenii lui prezenţi în „Old Ebbit Steak House", pentru a afla ce se întâmpla, când o voce îl anunţă în cască:

– *„Renaissance" asked for the bill*[2]!

Treizeci de secunde mai târziu, Walter Newman dădu ordinul să se pornească motoarele. Maşina de poliţie care deschidea calea micului convoi aprinse girofarurile. Oamenii serviciilor secrete se desfăşurară pe trotuar, la nord şi la sud de uşa restaurantului, pregătiţi să blocheze pietonii.

Câţiva clienţi ieşiră din „Old Ebbit", aruncând o privire intrigată asupra desfăşurării de forţe, şi se eschivară repede. În fine, silueta înaltă – 1,78 m – a Michellei Obama ieşi din restaurant. Escortată de o jumătate de duzină de agenţi ai serviciilor secrete.

Cei care se aflau pe trotuar blocară imediat puţinii pietoni, cu hainele descheiate, gata să-şi înşface pistoalele.

Ieşind din restaurant, prima-doamnă îşi luă rapid la revedere de la prietenele sale înainte de a se urca în maşină, a cărei portieră se închise în urma ei cu un zgomot de seif.

Maşina de poliţie se puse perpendicular pe strada Fifteen, blocând circulaţia, iar micul convoi demară în trombă.

---

[2] *„Renaissance"* (Michelle Obama) a cerut nota de plată.

Walter Newman urcă din mers în ultima maşină şi răsuflă uşurat. Restul zilei urma să se deruleze la Casa Albă, unde totul era aranjat precum notele pe portativ.

Nici măcar insectele nu aveau drept de vizită, graţie sistemului de aer pulverizat sub presiune. Cuplul prezidenţial nu trebuia să respire decât aer curăţat de orice impuritate.

În câteva minute, vor trece de grilajul din aripa de vest şi Michelle Obama va intra în „zona" blindată, departe de răufăcători.

Cei câţiva dezechilibraţi care încercau cu regularitate să escaladeze grilajele parcului Casei Albe era repede reperaţi şi neutralizaţi.

*

* *

Lambriurile restaurantului Livingstone atenuau şi mai mult lumina crepusculară a acestui local vienez şic, care surclasase „Drei Hussaren"[3], un clasic al platourilor tradiţionale cam grase, frecventat de toţi aristocraţii capitalei austriece.

Prinţul Malko Linge îşi lăsă privirea să hoinărească prin sală, ascultând distrat vorbele goale ale lui James Brady, şeful Staţiei CIA din Viena,

[3] Trei husari.

şi concentrându-şi atenţia asupra unei mese din apropierea barului unde două femei cinau faţă în faţă. I se părea că o recunoaşte în penumbră pe contesa von Thyssen, cu care avusese o aventură scurtă şi fierbinte, cu câţiva ani în urmă. De obicei, aceasta nu-şi părăsea soţul. După întâlnirea scurtă şi discretă dintr-o cabină telefonică de pe aeroportul Schwechat, nu o mai văzuse. Evident, contesa intrase în colimatorul vulcanicei Alexandra, veşnica sa logodnică, ce mirosea târfele precum un câine trufele.

Chiar şi în spatele a patru straturi de respectabilitate, privirea ruşinată şi genunchii strânşi...

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, contesa von Thyssen întoarse capul în direcţia sa şi, după o mică ezitare, schiţă un zâmbet. Malko simţi o furnicătură în stomac. Desigur, el se afla într-o deplasare de afaceri la Viena, convocat de CIA; desigur, Alexandra era şi ea la Viena, unde cina cu prietenii. Desigur, trebuiau să se întâlnească în apartamentele lor din Sacher, după respectivele dineuri. Tânăra femeie detesta ceea ce ea numea *spooks*[4]. Malko spera ca ea să nu fi profitat pentru a-şi petrece seara cu unul dintre numeroşii ei pretendenţi, care, auzind-o, se transformau în nişte mieluşei platonici de îndată ce se apropiau de ea.

---

[4] Spioni.

Vocea lui James Brady îl răpise din contemplarea contesei von Thyssen şi se dezmetici.

– Dragul meu Malko, zise americanul, nu v-am invitat pentru o simplă discuţie de plăcere, precum cea pe care o avem, ci pentru a vă transmite o propunere a noului director general.

– Ah, da?

Lui Malko îi era greu să revină la realitate, imaginându-se deja în acţiune cu von Thyssen.

– Ştiţi bine că Langley a apreciat în mod deosebit eforturile pe care le-aţi depus pentru a-i captura pe sirienii implicaţi în afacerea Hariri, adăugă americanul. Ray Syracuse, responsabilul nostru din Beirut, a transmis un raport foarte elogios.

– Mulţumesc, zise Malko. Oricum, sirienii ne-au tras-o. Şi asta ne-a costat multe vieţi omeneşti. Inclusiv echipajul de pe Falcon 2000, unde se afla şi martorul nostru, cu siguranţă sabotat din ordinul serviciilor secrete siriene.

– Ştiu, recunoscu James Brady, libanezii l-au arestat pe mecanicul care plasase dispozitivul exploziv la bordul avionului Falcon, iar acesta a recunoscut. Riscă o condamnare pe viaţă.

– Acest lucru nu va reda viaţa celor morţi, concluzionă Malko cu tristeţe.

Experienţa sa libaneză avusese loc cu şase luni în urmă.

Îşi turnă puţin Bordeaux, un excelent Chateau La Lagune. James Brady nu îl lăsă nici măcar să ducă paharul la gură.

– În cursul acestei anchete, continuă el, aţi fost ajutat de un membru al Hezbollahului, Ali Mugniyeh, care v-a transmis informaţii vitale.

– Care n-au servit la nimic...

– Desigur, dar pentru Langley, credem că această informaţie ar putea să fie relevantă.

Malko fu atât de surprins, că uită de paharul de Bordeaux.

– Cum? Sirienii au făcut curat şi nu mai este niciun martor *în viaţă* care să-i îngrijoreze.

– Nu este vorba despre afacerea Hariri, îl corectă James Brady. Doliul s-a încheiat pentru acest caz.

– Atunci, despre ce este vorba?

Americanul îşi drese glasul.

– Langley crede că l-am putea folosi pe acest Ali Mugniyeh ca informator referitor la ceea ce se petrece la Teheran. Ştiţi bine că ducem o lipsă acută de surse umane în acea zonă. Veţi fi autorizat să-i oferiţi ceea ce solicită.

Malko îl privi cu milă pe interlocutorul său, îngrozit de prostia crasă a birocraţilor.

– James, zise el, Ali Mugniyeh ne *urăşte*. I-am asasinat tatăl şi unchiul; toată familia sa luptă împotriva noastră de zeci de ani. Niciodată nu se va lăsa recrutat.

– Totuşi, insistă americanul, v-a ajutat, cu riscul vieţii sale...

Malko schiţă un zâmbet.

– Bineînţeles! Doar că s-a servit de noi pentru a-şi duce la îndeplinire răzbunarea. Doar pentru că noi eram singurii care o puteau face.

– Poate, recunoscu James Brady, dar putem oricând încerca să-l contactăm din nou. Explicându-i ceea ce vrem. Aţi fi pregătit să vă întoarceţi la Beirut?

Malko zâmbi.

– Sunt oricând gata să mă întorc în Beirut, oraş pe care îl ador. Dar nu va servi la nimic.

Doar să-şi continue idila scurtă şi pasională cu senzuala Sybil Murr.

Brusc, observă că von Thyssen şi prietena sa se ridicau. Terminaseră de cinat.

– Scuză-mă o secundă, îi zise lui James Brady.

Le ajunse pe cele două femei în hol, unde acestea îşi îmbrăcau blănurile.

– Malko! zise Martha Von Thyssen, pe un ton distins şi drăgăstos. Nu v-am observat.

Mincinoasa.

Îi întinse mâna pentru a-i fi sărutată, sub privirea încântată a prietenei sale.

– Am o cină de afaceri, explică Malko, dar aproape am terminat. Am putea bea un pahar împreună.

Martha von Thyssen afişă o privire dezolată.

– Nu în seara asta, dragul meu Malko, i-am promis soţului meu că nu întârzii prea mult. Şi el

a avut un dineu de afaceri. Dar cred că prietena mea, Clara, e liberă.

Era umor negru. Numita Clara semăna cu o capră în colanţi. Martha von Thyssen zâmbea în continuare. Gândindu-se probabil la ziua în care Malko o satisfăcuse din plin într-o cabină telefonică, destul de înghesuită. Şeful de sală deschisese deja uşa restaurantului.

– Pe altă dată! zise ea înainte de a ieşi. Transmite-i sărutări Alexandrei din partea mea.

Ce târfă! Să o împuşti, nu alta!

Dezamăgit, Malko reveni la masă, vădit indispus.

– Deci, Agenţia doreşte să merg la Beirut pentru a intra în contact, din nou, cu Ali Mugniyeh, continuă el. Este o călătorie complet inutilă.

– Încercaţi, totuşi. V-am fi foarte recunoscători, insistă şeful Staţiei.

– Bine! suspină Malko. Am unele dineuri săptămâna asta, dar aş putea merge săptămâna viitoare.

CIA era perfuzia lui financiară, iar castelul din Liezen costa din ce în ce mai mult. Fără a vorbi de Alexandra, care, uneori, nu-şi limita bugetul de cumpărături la lucruri strict necesare.

Chipul lui James Brady se lumină.

– Mulţumesc! Voi putea astfel transmite vestea cea bună. Şi să-l previn pe Ray Syracuse, care va fi încântat să vă revadă.

Misiune îndeplinită. Cerea deja nota de plată.

Malko se regăsi, câteva minute mai târziu, în holul micuţ al hotelului Sacher, unde îl adusese americanul. Frustrat şi agasat. Băgă capul în „Rote Café", unde câteva cupluri de bătrânei îşi beau ceaiul, şi decise să urce în cameră.

Alexandra lipsea şi asta îl agasă puţin. La nimereală, încercă pe telefonul mobil. Bineînţeles, era pe mesagerie. Mai bine zis, Alexandra şi-l uita întotdeauna în fundul poşetei...

Observă o pereche de colanţi pe un fotoliu şi ridică unul. Era tras. Cum plecase înaintea Alexandrei, descoperi de-abia acum cum se îmbrăcase ea pentru o seară cu „prietenele"; sosise la Liezen în jeans şi pulover din caşmir, ţinuta ei de *gentlewoman farmer*... Malko privi îngândurat colantul abandonat. Nu-ţi pui colanţi şi portjartier pentru a cina cu o prietenă... Merse în sala de baie şi fu gata să se sufoce, atât de puternică era urma de Shalimar. O privire în garderobă îi dezvălui că Alexandra îmbrăcase o rochie Dolce Gabbana, al cărei decolteu îi oferea privitorului, ca pe tavă, pieptul ei magnific.

Concluzie: ori prietena sa era lesbiană, ori Alexandra îl minţea.

Furios, coborî la bar şi ceru o Russki Standart. Apoi, un al doilea rând. Chiar înainte de a-l comanda pe al treilea, privi în memoria telefonului său şi regăsi numărul celui pe care îl

numise o lungă perioadă „Mr. X", în realitate Ali Mugniyeh, legătura lor în inima Hezbollahului. Cel care îl ajutase să-l descopere pe ultimul martor în viaţă din afacerea Hariri. Formă numărul, de trei ori, pentru ca în final să audă o voce cântată în arabă, care îl anunţă că numărul era deconectat. În afara ariei de acoperire.

Legea lui Murphy: dacă îţi merge rău, aşteaptă-te la mai rău. Era clar, azi nu era ziua lui.

Fantasma CIA dispărea alături de ale sale. Nu va merge la Beirut.

*

* *

Cu capota motorului din stânga ridicată ca şi cum s-ar lucra la el, avionul Cessna 150 era încă în zona de staţionare, în capătul pistei de pe Freeway Airport. Khaleb Chehab şi Taleb El Mallat se aflau încă la sol, în furgoneta albă.

Abi Charla stătea pe locul pilotului, cu viziera lăsată pe spate. Nassir Moussawi se uită la Swatch-ul său pentru a mia oara. Atât de tensionat, că îi era greu să respire. Trebuia să-l fi sunat de acum o oră.

Fără acest apel telefonic, era redus la neputinţă. Ce s-o fi întâmplat?

Ideea de a o lua de la început, de a „demonta", îi dădea ameţeli. Din Cessna 150, Abi Charla îl întrebă:

– Ce se întâmplă?

– Nu ştiu, recunoscu Nassir Moussawi; dacă într-un sfert de oră nu se întâmplă nimic, plecăm.

Privi nervos spre calea de acces spre micul aeroport. Se aştepta parcă să vadă o invazie de maşini de poliţie. Cu moartea în suflet adresă o ultimă rugăciune către cer. Dacă la ora 15:45 nu va primi nicio veste, va pleca împreună cu oamenii săi.

Mai erau douăsprezece minute.

CAPITOLUL IV

Ronald Taylor era agitat. De o jumătate de oră, sportivii invitaţi de preşedintele Obama stăteau la intrarea porţii de nord-vest a Casei Albe.

Procesul era lent. După o privire scurtă pentru a se asigura că vizitatorul dădea impresia unui individ acceptabil, un membru al *Secret Service*, în uniformă, debloca poarta. Apoi, invitatul întindea o carte de identitate unuia dintre cei patru agenţi ascunşi în gheretele blindate. Unul dintre ei verifica pe o listă comunicată în avans dacă vârsta şi numărul de asigurare socială corespundeau.

Cu toate că era vorba, în principiu, despre sportivi de performanţă cu reputaţia nepătată, un alt membru al *Secret Service* verifica pe calculatorul său dacă individul nu se regăsea pe o listă a *National Crime Information Center,* din cadrul FBI.

Un invitat, chiar şi aşteptat de preşedinte, era refuzat dacă se afla pe această listă.

Apoi, fericitul sportiv era primit în incinta de securitate, unde trecea printr-o poartă magnetică şi primea un ecuson cu numele său.

În fine, era autorizat să se îndrepte către aripa de vest, prin *South Lawn*, încadrat de agenţi

ai serviciilor secrete, dispuşi practic în spatele fiecărei tufe de magnolie. Bufetul fusese instalat deasupra Grădinii de Trandafiri, în colţul de sud-vest al Casei Albe.

Preşedintele nu sosise încă, deci bufetul nu era încă deschis. Sportivii aşteptau, grupaţi cu grijă pe peluză, sub supravegherea nenumăratelor camere care acopereau fiecare centimetru pătrat al terenului în uşoară pantă spre sud.

Telefonul lui Ronald Taylor vibră. Era sunat de la poarta de nord-vest.

Tocmai descoperiseră că unul dintre invitaţi – un jucător de baschet profesionist – fusese condamnat cu nouă ani în urmă pentru posesie de marijuana. După ce reflectă câteva secunde, Ronald Taylor dădu sentinţa.

– *Don't let him in*[1]*!*

După incidentul de la dineul de stat, nicio încălcare a regulamentului nu era tolerată. Un bărbat care a fumat odată marijuana se putea năpusti asupra preşedintelui, încercând să-l stranguleze. Cu atât mai mult cu cât era vorba de un negru de un metru nouăzeci, clădit ca un mamut.

Victima refuzată se îndepărtă plângând. Cu atât mai mult cu cât nu i s-a comunicat cauza dizgraţiei sale. El, care venise tocmai din Oklahoma...

---

[1] Nu-l lăsaţi să intre!

Ronald Taylor îşi privi ceasul. Trei şi treizeci şi cinci de minute. Toţi invitaţii erau adunaţi pe peluză, între Casa Albă şi un imens ecran de treizeci şi cinci de metri pe doisprezece, care fusese ridicat pe peluza de sud, pentru a proiecta pe el o selecţie a celor mai frumoase reuşite sportive ale invitaţilor preşedintelui.

Dintr-odată, nu se mai distingea nici Monumentul Washington, la sud de Casa Albă.

Amestecaţi printre invitaţi, agenţi ai serviciilor secrete urmăreau cea mai mică mişcare suspectă sau deplasată. Era mai rău ca la curtea regelui Ludovic al XIV-lea. Nimic nu trebuia să strice armonia unei recepţii prezidenţiale. Ronald Taylor îl sună pe responsabilul care veghea în interiorul Casei Albe, în faţa Biroului Oval, unde preşedintele muncea.

– Totul este OK, anunţă el. Toţi invitaţii au sosit.

– „Renegatul" va ieşi în cinci minute, răspunse agentul. Este prevăzută o prezenţă de treizeci de minute. Trebuie pornit filmul la zece minute după sosirea lui. Filmul durează şaptesprezece minute. De îndată ce se termină, „Renegatul" se va întoarce în Biroul Oval.

Totul era cronometrat, ca decolarea unei rachete intercontinentale.

Liniştit, Ronald Taylor luă cel de-al doilea telefon mobil „privat" şi formă din memorie nu-

mărul Amandei Delmonico. Aceasta răspunse de la primul apel.

– Totul e în ordine? întrebă ea. Sunt persoane cunoscute?

– Plin! o asigură Ronald Taylor, fără a da nume; nu ştia nimic din sport; crema sportivilor americani era acolo, chiar şi câţiva veterani şi parasportivi, handicapaţi din naştere sau din accidente.

– Mi-aş fi dorit să fiu acolo, suspină Amanda. Nu l-am văzut niciodată pe preşedinte de aproape...

– E un bărbat frumos! afirmă Ronald Taylor. Bine, va trebui să te las...

– E acolo?

– Nu încă. În câteva minute.

– Stă mult?

– Nu, aproximativ o jumătate de oră.

– Eşti liber după aceea? Eu nu sunt la galerie, am fost să întâmpin un client foarte important care a sosit de la New York. Sunt la Union Station şi nu mă mai întorc pe M Street. Am fi putut să ne vedem după...

– Imposibil, o întrerupse Ronald Taylor, sunt prins până diseară.

– OK. Sună-mă când termini. *I love you.*

– *I love you, too.*

Închise, cu inima îmbătată de fericire, şi privi în jur. Totul era sub control. Încă o zi fără probleme. De altfel, uneori se întreba cum ar

putea exista probleme cu această organizare minuţioasă, rodată şi fidelă trup şi suflet preşedintelui Statelor Unite.

Avu loc o mişcare lejeră a mulţimii: Barack Obama tocmai ieşea din Casa Albă, încadrat de mai mulţi agenţi ai serviciilor secrete, şi se îndreptă, zâmbitor, spre invitaţii săi.

*

* *

Soneria telefonului transmise o descărcare atât de puternică de adrenalină în arterele lui Nassir Moussawi, încât crezu că îi vor exploda.

Tremurând, el apăsă pe tasta care permitea comunicarea şi zise:

– *Aiwa*[2]*?*

– Identificaţi-vă, ceru o voce feminină în arabă.

Surprins, libanezului îi trebuiră câteva secunde să răspundă, dându-şi numele de cod din cadrul organizaţiei: Abu Nadjaf.

– Bine, zise vocea feminină. Puteţi pleca. Allah fie cu voi.

Nu avu timp să zică nimic, interlocutoarea sa întrerupând comunicaţia.

Îşi privi telefonul câteva secunde. Totul se petrecea cum îi promisese cel care comandase operaţiunea, cu şase luni în urmă, la Roma.

---

[2] Da.

Se sufoca de mândrie: Hezbollahul reuşise să aibă o „cârtiţă" la Casa Albă.

Totuşi, trebuia să revină rapid cu picioarele pe pământ. Învârti mâna dreaptă deasupra capului, semn pentru Abi Charla să pornească motorul, apoi fugi până la furgoneta albă, deschizând portierele din spate.

– *Yallah!* le zise celor doi kamikaze.

Aceştia săriră fără să ezite, trăgând fiecare valiza lui şi fugind către Cessna. Nassir Moussawi îi urcă pe ei întâi, apoi le dădu valizele grele. Khaleb Chehab se aşeză lângă pilot, iar Taleb El Mallat se instală în spate. Fiecare deschise numai-decât capacul valizei, descoperind detonatorul înfipt în TNT. Nu mai trebuiau decât să închidă contactul electric pentru a declanşa explozia. Ceea ce va fi făcut în ultimele secunde de zbor.

Nassir Moussawi privi cum se închide carlinga. Abi Charla întoarse o secundă capul către el şi îi adresă un mic semn, înainte de a lua microfonul atârnat deasupra lui.

Motorul avionului era turat la maxim, suflând spre Nassir Moussawi un vânt puternic.

Libanezul îşi păstră echilibrul în timp ce avionul începu să ruleze pe pistă.

Îl privi îndepărtându-se şi oprindu-se pentru a face punctul fix.

Nassir Moussawi urcase deja în furgoneta albă. Se îndreptă spre ieşire şi opri în faţa clădirii ce-l găzduia pe gardian, care ieşi.

– Fac o încercare, strigă Nassir Moussawi. Mă duc să aduc o piesă.

Gardianul ridică din deget, fără a răspunde, şi intră pentru a se uita la televizor.

*

* *

Abi Charla zise în microfon, pe frecvenţa rezervată avioanelor turistice:

– Baltimore Control, aici N.84532. Freeway Airport. Cer autorizare de decolare pentru un *test flight*[3] de zece minute.

Răspunsul nu se lăsă aşteptat.

– N.84532. Aici Baltimore Control. Autorizaţie acordată. Rămâneţi în zona 150, nivelul 2[4]. *Over*.

– *Roger*, răspunse Abi Charla.

Apăsă la maximum maneta, făcând să tremure toată caroseria micuţului Cessna 150, apoi lăsă frânele.

Aparatul se lansă pe pistă, rulând din ce în ce mai tare, până când roţile sale părăsiră solul. La două treimi din pistă, avionul decolase.

De îndată ce atinse altitudinea de 500 de metri, luă direcţia nord-est. Baltimore se afla la doar 25 de mile nautice, ceea ce reprezenta apro-

---

[3] Zbor de încercare.

[4] Aproximativ 700 de metri.

aximativ un sfert de oră de zbor. În loc să ia altitudine, rămase la nivelul 2, survolând un mare parc natural, Patuxent Environmental Science Center.

Vizibilitatea era perfectă şi acesta era atuul său cel mai bun: chiar dacă a prevenit turnul de control din Baltimore, trebuia să zboare la vedere pentru a evita elicopterele şi avioanele uşoare care intersectau această zonă şi nu aveau radare.

Ajuns la jumătatea drumului spre Baltimore, el viră la est, ceea ce îi permise să ia un curs spre sud, lăsând Washington DC de partea stângă.

Motorul torcea calm, joja de combustibil era la trei sferturi şi dispunea din plin de cele necesare atingerii obiectivului său.

După douăzeci de mile, viră din nou, în direcţia vest, până ce reperă cursul sinuos al râului Potomac. Marele râu care curgea spre sud, traversând statul Virginia, urcând spre Washington, îndreptându-se apoi spre est, despărţind capitala Annapolis de marele cimitir din Arlington.

Ajuns deasupra râului, coborî până la o altitudine de 100 de metri. Cu monomotorul său avea suficient spaţiu pentru a trece printre cele două rânduri de arbori care mărgineau cursul râului.

Repetase de atâtea ori traseul, încât nu privea decât rareori harta pusă pe genunchi, unde o dâră roşie indica itinerarul său. Acesta urma Potomacul, urcând brusc către nord, puţin după

insula Theodore Roosevelt, situată între cele două maluri.

După Arlington Memorial Bridge, care lega oraşul de cimitirul Arlington, dâra urca brusc spre nord, survolând Tidal Basin, un fel de lac artificial cuibărit la nord de Potomac, apoi se îndrepta direct spre marea întindere verde din sudul Casei Albe.

Abi Charla aruncă o privire spre vecinul său.

Cu ochii închişi, Khaleb Chehab părea să se roage, fără a fi deloc interesat de peisaj.

Abi Charla supraveghea cerul. Avantajul de a zbura deasupra Potomacului îl punea la adăpost în faţa radarelor şi imposibil de reperat cu ochiul liber. Doar riveranii au putut să observe micuţul avion, aparent inofensiv. Putea să plimbe turişti, să ia repere geografice sau, pur şi simplu, să se fi pierdut.

Libanezul îşi reprimă un zâmbet trecând de-a lungul impozantelor birouri ale Central Intelligence Agency, care ocupau aproape o sută de hectare de-a lungul râului.

O voce răsunând din boxă îl făcu să tresară.

– Aici Baltimore Control. N.84532, unde sunteţi? Nu vă văd pe ecranul meu.

Abi Charla luă microfonul şi răspunse numaidecât, cu o voce calmă.

– Aici, N.84532, decolarea mea a fost întârziată de un incident tehnic. Decolez într-un minut.

– *Roger*! răspunse imediat Baltimore Control.

Abi Charla agăţă microfonul: tocmai câştigase câteva secunde preţioase. Cessna 150 nu era semnalat ca dispărut şi, deci, nu va fi luată nicio contramăsură aeriană.

De altfel, chiar dacă avioanele F-16 aflate în alertă permanentă pe Andrews Air Force Base ar decola acum, nu ar mai avea timp să intervină. Cessna 150 era doar un punct minuscul, aproape invizibil pe radar, şi zbura atât de jos, că piloţii de vânătoare l-ar rata.

Înclină manşa spre stânga şi, în acelaşi timp, apăsă la fund pedala ce comanda eleroanele. Avionul se înclină, virând brusc. Abi Charla nu îl redresă decât când faţa avionului era în linie cu obeliscul de la Monumentul Washington, plantat în centrul *Elipsei*, spaţiul mare şi verde ce se întindea la sud de Casa Albă. Era un excelent punct de reper, deoarece urmărind acest vârf Abi Charla ajungea exact unde dorea: pe peluza de sud a Casei Albe, unde „ţinta" sa împărţea cuvinte frumoase unui grup de sportivi.

Ceremonie anunţată de altfel în toate ziarele.

Fără să schimbe altitudinea, trecu uşor prin stânga obeliscului de la Monumentul Washington. Era atât de jos, că îi vedea pe trecători cum ridicau capul către el, intrigaţi de acest avion mic; aproape toată lumea, la Washington, ştia că survolarea zonei din jurul Casei Albe era interzisă.

Abi Charla se întoarse către Khaleb Chehab, încruntat, şi strigă:

– Fraţii mei, vom îndeplini voia Domnului, sunteţi pregătiţi?

– *Allahu Akbar!* răspunseră cei doi bărbaţi la unison.

Fiecare îşi deschisese capacul valizei şi dezlipise firul roşu al detonatorului, ţinându-l ferm la câţiva centimetri de bateria conectată cu cealaltă bornă la firul albastru. În câteva secunde, vor declanşa explozia TNT-ului.

Chiar în momentul în care avionul se va prăbuşi peste mulţimea adunată pe peluza de sud. Cât mai aproape cu putinţă de preşedintele Barack Obama.

Chiar dacă ar fi la câţiva metri de la locul de impact, deflagraţia celor optzeci de kilograme de explozibil va fi mortală pe o rază de cincizeci de metri.

Ridicat de pe scaun, Khaleb Chehab privea cum creştea prin parbrizul avionului silueta clădirilor de la Casa Albă.

Era pentru prima dată când le vedea altfel decât într-un film şi, cu siguranţă, ultima.

CAPITOLUL V

Preşedintele Barack Obama, complet destins, discuta cu un grup de sportivi. El însuşi fost baschetbalist, le atrase în jurul său pe cele mai bune „staruri" ale acestui sport.

Bufetul era asaltat de mulţimea strânsă, ca de obicei, dar, imediat după aceea, invitaţii se îngheesuiau în jurul celui de-al 44-lea preşedinte al Statelor Unite, în speranţa de a putea schimba câteva cuvinte cu acesta.

Amestecaţi prin mulţime, agenţii *Secret Service* supravegheau invitaţii, urmărind orice gest deplasat sau ameninţător, care nu va veni probabil niciodată, dată fiind rigurozitatea filtrului de la intrare; în plus, toţi invitaţii erau buni cetăţeni americani, încărcaţi de civism. Acest gen de reuniune nu comporta practic niciun risc. Ceea ce nu-i împiedica pe agenţii în uniformă ai serviciilor secrete să rămână vigilenţi în jurul perimetrului unde se afla preşedintele.

Ronald Taylor, relaxat şi el, aşeză paharul cu limonadă şi se uită la ceas. În douăzeci de minute, preşedintele va fi din nou în Biroul Oval, iar el

va merge la sediul serviciilor secrete, unde avea o întâlnire cu Robert Lutz la *Joint Operation Center*, la etajul nouă, pentru a pregăti următoarea deplasare a preşedintelui în afara Washingtonului.

Aceste deplasări erau coşmarul serviciilor secrete, generând o muncă nebunească de cooperare cu FBI-ul.

Indivizii capabili să ameninţe preşedintele erau clasaţi în trei categorii:

Clasa I, cei care nu erau periculoşi.

Clasa II, indivizi rău intenţionaţi, dar care nu aveau posibilitatea să-şi pună ideile în practică.

Şi, în fine, Clasa III, cei care puteau reprezenta un pericol. Aceştia din urmă se aflau – în principiu – toţi pe lista FBI-ului. Deci, înaintea fiecărei vizite, agenţii *Secret Service* mergeau să-i vadă pe fiecare în parte, pentru a-i întreba ce vor face pe durata vizitei prezidenţiale, precizându-le că vor fi puşi sub supraveghere permanentă.

Bineînţeles, ar fi fost mult mai simplu să fie arestaţi preventiv, dar America era încă o democraţie ce respecta opiniile, chiar şi pe cele mai extremiste.

Ronald Taylor reflecta la ce va face spre seară, dacă Amanda ar fi fost liberă. Chiar dacă nu vor putea face dragoste, avea o poftă teribilă să o vadă şi trebuia să se abţină să n-o sune: era practic interzis, chiar şi pentru membrii *Secret*

Service, să folosească telefonul pentru nevoi personale, în prezenţa preşedintelui.

Numărul doi al serviciilor secrete încercă să-l repereze în mulţime. Era în continuare înconjurat de baschetbaliştii săi.

Dintr-odată, casca îi vibră: un apel de la unul dintre cercetaşii postaţi pe acoperişul Casei Albe.

Tresări şi, imediat, reflexele sale profesionale intrară în funcţiune. Alergând spre preşedinte, îndepărtă baschetbaliştii şi zise către Barack Obama:

– *Mister President! Mister President!* Un avion neidentificat se îndreaptă spre Casa Albă.

Barack Obama îl privi, puţin nedumerit. Semăna cu un antrenament, iar el se simţea în perfectă securitate în acest perimetru.

De altfel, an bun sau rău, aproximativ patru sute de avioane erau interceptate în *no-fly zone*[1], unde se aventuraseră din greşeală, şi erau forţate să aterizeze.

Joint Operation Center era în legătură permanentă cu turnul de control al aeroportului Ronald Reagan, situat la câţiva kilometri de Casa Albă.

Dar, în realitate, era vorba mai mult de măsuri de rutină decât de blocarea unei ameninţări

---

[1] Zonă interzisă zborului.

reale. De la 11 septembrie 2001, cabinele avioanelor comerciale fuseseră securizate, *„air marshalls”*[2] înarmaţi se aflau pe majoritatea zborurilor, ba chiar mulţi dintre piloţi erau şi ei înarmaţi. Deci, era foarte puţin probabil, şi nu se întâmplase niciodată, ca teroriştii să reuşească să deturneze vreun avion pentru a-l dirija spre Casa Albă.

Totodată, înainte de a doborî un avion aventurat în zona interzisă, autorităţile se uitau de două ori. Rachete sol-aer fuseseră totuşi instalate pe acoperişul Casei Albe, iar piloţii de vânătoare de la Andrews Air Force Base interceptaseră deja câţiva piloţi amatori zăpăciţi.

Fără a descoperi vreo ameninţare serioasă.

Cu toate acestea, Ronald Taylor aplică regulile literă cu literă: luându-l pe preşedintele Statelor Unite de braţ, îl trase în forţă spre peronul Casei Albe, sub privirea uimită a invitaţilor săi.

Numaidecât, alţi agenţi ai *Secret Service* se precipitară, busculând sportivii, pentru a-l înconjura pe preşedinte într-un veritabil zid uman.

Echipa însărcinată cu protecţia lui „Renaissance” – Michelle Obama – aplică acelaşi protocol, ducând-o în grabă spre interiorul Casei Albe.

Peste vacarmul conversaţiilor se auzi un zgomot nou care se apropia şi creştea în intensitate. Fără îndoială, motorul unui avion de turism.

---

[2] Şerifi ai aerului. (n.trad.)

Acesta venea dinspre sud, dar nu se putea vedea nimic din cauza giganticului ecran Sony *Jumbotron* instalat pe peluza de sud şi care măsura treizeci şi cinci de metri pe doisprezece. Acum închis, servise pentru proiecţia unei compilaţii a evenimentelor sportive, cu ajutorul proiectoarelor instalate pe peronul Casei Albe.

Zgomotul produs de avionul invizibil creştea în intensitate şi Ronald Taylor îşi spuse dintr-odată că toate măsurile de securitate nu serviseră la nimic.

În câteva secunde, avionul necunoscut va ajunge aici. Urma să treacă peste Casa Albă sau, dimpotrivă, să se prăbuşească pe peluză?

Cu şi mai multă vigoare, Ronald Taylor îl trase pe preşedintele Obama spre peron. Spunându-şi că nu va avea timp să-l pună la adăpost.

*

* *

Abi Charla scoase un urlet de furie. Redresase avionul care zbura în linie orizontală. Traiectoria sa trebuia să-l facă să se prăbuşească în partea de sus a *South Lawn*, chiar în zona unde se aflau preşedintele şi invitaţii săi. Ar putea doborî aparatul direct peste preşedinte!

Şi iată că, brusc, se trezi în faţa unui imens zid alb, care ascundea vederii sale toată zona vizată a peluzei de sud!

Chiar zona aleasă pentru prăbuşirea avionului.

Gândurile i se învălmăşeau în minte. Observă, dintr-odată, o dâră de foc ţâşnind de pe acoperişul Casei Albe.

O rachetă sol-aer.

Care trecu mult deasupra lui.

Putea vira, pentru a reveni pe la est sau vest, dar îşi spuse că nu va reuşi. Apărarea Casei Albe, odată activată, îl va răpune cu uşurinţă.

Nu îi mai rămânea decât o soluţie.

Dreptunghiul mare şi alb se apropia cu viteză mare. Se îndreptă direct spre el şi urlă în atenţia celor doi pasageri ai săi.

– *Allahu Akbar!* De îndată ce ne lovim, declanşaţi!

Nu avu timp să mai spună altceva: elicea avionului tocmai deşirase pânza ecranului gigant. Într-o clipă, Abi Charla observă un arbore de magnolia imens, chiar pe linia sa de zbor. Imposibil să-l evite.

Urlând, încercă în van să evite copacul uriaş. O secundă mai târziu, vârful avionului explodă în trunchiul copacului şi Abi Charla muri fără să-şi dea seama. Doar Taleb El Mallat avu timp să închidă circuitul detonatorului său. Fu suficient. Prin „simpatie", toată încărcătura de TNT explodă. Înainte de a fi ciopârţit de explozie, acesta avu timp doar să strige un ultim „*Allahu Akbar*".

*

* *

Deflagraţia făcu să tremure şi să cadă câteva dintre ferestrele de la *Executive Mansion*.

Micul avion tocmai se dezintegrase, izbindu-se de magnolia uriaşă de pe *South Lawn*, în mijlocul unei explozii asurzitoare.

Un val de aer arzător mătură *South Lawn*, provocând distrugeri de tot felul, dar trunchiul magnoliei amortiză în mod considerabil unda de şoc.

Ronald Taylor îl împinse brutal pe preşedintele Statelor Unite şi se trânti literalmente peste corpul lui, urmat de mai mulţi dintre oamenii săi. Am putea spune o grămadă de rugby, un pic mai sălbatică.

Liniştea se reaşeză peste câteva secunde, urmată numaidecât de un tir continuu.

Toţi agenţii *Secret Service* prezenţi trăgeau asupra a ceea ce mai rămăsese din avion.

Unii invitaţi, ameţiţi, se ridicau. Infirmierii se precipitau către cei care nu se ridicau; erau totuşi răniţi, poate chiar morţi.

Un fum gros se ridica de la locul exploziei. Ca din senin, agenţii *Secret Service* plasaţi în exterior se ordonau într-un cordon de securitate în jurul Casei Albe.

Trei F-16 tocmai decolaseră de pe Andrews Air Force Base şi se îndreptau spre Casa Albă, pentru eventualitatea în care ar mai fi existat un al doilea avion-sinucigaş.

În realitate, nimeni nu ştia încă ce se întâmplase cu adevărat. Tirul încetă şi vreo douăzeci de agenţi ai *Secret Service* înconjurară epava în care nu mai mişca nimic. Grupul care proteja preşedintele se ridică şi îl purtă efectiv până în Biroul Oval. Şocat, dar nu îngrozit, Barack Obama ceru deschiderea imediată a unei anchete, înainte de a se încuia în Biroul Oval.

La orele 16 şi 17 minute, o ştire de ultimă oră difuzată de Associated Press le comunica americanilor că cel de-al patruzeci şi patrulea preşedinte american a scăpat miraculos de un atentat terorist.

Primul de după 11 septembrie 2001.

*

* *

Era ora 4 şi 10 minute când unul dintre paznicii clădirii unde se aflau birourile postului de televiziune Al Jazeera din Washington primi un telefon de la un bărbat care se prezentă ca un membru al comandoului Imad Mugniyeh. Avertiza că în coşul de gunoi din faţa imobilului se afla o casetă video şi că trebuia difuzată numaidecât.

Bineînţeles, paznicul avertiză redacţia care anunţă FBI-ul şi poliţia locală.

Zece minute mai târziu, strada era blocată la cele două capete şi o echipă de deminare scotea din tomberon, cu nenumărate precauţii, un plic

mare. Trecută prin detectorul de explozibil şi un aparat Geiger, caseta se dovedi inofensivă.

Cei de la Al Jazeera aşteptau să o difuzeze cât mai repede cu putinţă. Au trebuit să aştepte totuşi două ore înainte de a primi undă verde de la FBI care, la rândul lui, o solicitase de la Casa Albă.

Între timp, era imposibil să fie ţinută tăcerea asupra evenimentului. Ştirea A.P. făcuse turul Statelor Unite şi al lumii ca un fulger, şi, din acel moment, toată media îşi îndreptase atenţia către Casa Albă, al cărei purtător de cuvânt promisese o declaraţie, chiar înainte de jurnalul televizat de la ora 7.

În fine, la şapte fără zece, Al Jazeera primi autorizaţia de difuzare, cu condiţia ca un *special agent* al FBI să vizioneze caseta înaintea difuzării şi să se asigure că nu conţinea niciun material ce putea ameninţa securitatea naţională.

La 6:52, cu câteva minute înaintea tuturor celorlalte posturi de televiziune, telespectatorii americani descopereau următoarele imagini: doi oameni, poziţionaţi în faţa unui steag galben al Hezbollahului libanez reprezentând un braţ ce ţine în mână un Kalaşnikov, citind o declaraţie în arabă şi în engleză.

Era foarte scurtă:

„În numele lui Allah Cel Atotputernic şi Milostiv, am decis să-l răzbunăm pe fratele nostru

Imad Mugniyeh, asasinat în urmă cu doi ani la Damasc de sionişti şi imperialişti. Suntem mândri de contribuţia noastră adusă păcii. *Allahu Akbar!*"

O voce de fundal termina declaraţia precizând că cei doi „martiri", Abu Ali şi Abu Hassan, erau cu siguranţă în paradis, după ce îşi îndeplniseră misiunea sfântă.

Această casetă începu să treacă în cascadă pe toate televiziunile din lume.

O oră mai târziu, *Sayyed*[3] Hassan Nasrallah, şeful Hezbollahului libanez, publică o declaraţie afirmând că mişcarea pe care o conducea nu era implicată cu nimic în atentatul împotriva preşedintelui Statelor Unite, că erau scoşi ţapi ispăşitori şi că era vorba, cu siguranţă, despre o provocare sionistă.

Purtătorul de cuvânt al Casei Albe anunţă că preşedintele Barack Obama va cina în familie la Casa Albă şi că în ziua următoare va face vizite la cei şapte răniţi, mai mult sau mai puţin grav.

Ca prin miracol, nu au fost decât doi morţi: un agent al serviciilor secrete care se afla lângă magnolie şi un jucător de baseball care primise o bucată de oţel aprins în piept.

---

[3] Descendent al Profetului.

Bineînţeles, tot perimetrul peluzei de sud era delimitat, aşteptând debutul constatărilor tehnice, în dimineaţa zilei următoare.

Un comunicat al Casei Albe fu difuzat ceva mai târziu, acuzând mişcările teroriste susţinute de anumite *rogue states*[4]. Nu zicea nimic mai mult, dar toţi comentatorii arătau cu degetul către Iran, ale cărui legături cu Hezbollahul erau cunoscute de toată lumea. Statul libanez, prea slab, nu era nici măcar luat în calcul.

*

* *

Sala de reuniuni de la etajul şapte al OHB[5] a CIA era plină şi au trebuit aduse scaune suplimentare. Când Ted Boteler, directorul Diviziei Operaţiuni, intră în sală, toate discuţiile încetară.

– Domnilor, anunţă înaltul funcţionar, ne aflăm în faţa unei provocări neaşteptate. Sigur, printr-o minune, preşedintele nu a fost atins, dar atentatul de azi demonstrează că teroriştii nu au depus armele. Preşedintele cere rezultate, iar noi trebuie să ne ridicăm la înălţime. Mueller[6] ne bagă deja beţe în roate, pentru a ieşi basma curată.

---

[4] State care sponsorizează terorismul. (n.trad.)
[5] Old Headquarter Building.
[6] Directorul FBI.

Trebuie găsiţi cei vinovaţi şi dezvăluită reţeaua responsabilă de acest atac odios.

Directorul Diviziei „Orientul Mijlociu" ridică mâna şi adăugă:

– Nu este pentru prima dată când Hezbollahul atentează la un preşedinte american. Amintiţi-vă, în 1996, preşedintele George W. Bush trebuia să meargă în Liban, la Beirut. Era prevăzut ca *Air Force One* să aterizeze în Cipru, iar de aici preşedintele urma să zboare cu elicopterul la Beirut. Staţia noastră din Beirut aflase printr-o „sursă" sigură că Hezbollahul cunoştea ora decolării şi itinerarul elicopterului prezidenţial. În realitate, era vorba despre o „parte" dintr-un complot ce viza lovirea elicopterului lui George W. Bush cu ajutorul rachetelor SAM 16. Unele poziţionate în Cipru, altele pe aeroportul din Beirut. L-am prevenit pe preşedinte care a decis totuşi să meargă la Beirut. A trebuit astfel organizat un traseu „bis". Evitând Ciprul, aeronava prezidenţială a aterizat la Damasc şi preşedintele a ajuns la Beirut cu un convoi foarte bine securizat ce rula cu 150 km/oră.

Ted Boteler dădu din cap, amintindu-şi perfect acest incident.

– Am avut o discuţie mai lungă cu şeful staţiei noastre de la Beirut, Ray Syracuse, adăugă el. Ne recomanda să apelăm la prinţul Malko Linge. Acesta, cu câteva luni în urmă, s-a aflat în contact

cu un important membru al Hezbollahului, care părea gata să dezerteze.

Se întoarse spre adjunctul său, John Cronin.

– Aţi putea să-l sunaţi numaidecât pe Malko Linge?

John Cronin făcu un calcul rapid.

– Domnule, în Austria, e patru dimineaţa...

Ted Boteler nu îl ascultă.

– *No problem*. Treziţi-l! Să ia un zbor de dimineaţă şi să ajungă aici mâine. E o urgenţă, ne va scuza.

CAPITOLUL VI

Restaurantul hotelului Hay Adams, de pe Sixteen Street, la o aruncătură de băţ de Casa Albă, era atât de întunecat, încât Malko abia reuşi să-l recunoască pe Ted Boteler, noul şef al Diviziei Operaţiuni a CIA, pe care-l cunoştea totuşi destul de bine.

Americanul părea epuizat, şi, imediat după ce aşeză lângă scaunul său o servietă grea din piele neagră, comandă şefului de sală un Chivas Regal cu multă gheaţă.

– Se împlinesc 48 de ore de când practic nu am mai dormit! mărturisi el.

– Nici eu nu am dormit prea mult, replică Malko, cu un zâmbet, de când m-aţi trezit din somn la patru dimineaţa.

În ciuda tuturor eforturilor sale, nu reuşise să ajungă la Washington decât cu o seară înainte, în lipsa unui zbor direct Viena-Washington. Abia sosit de la New York, o limuzină a C.I.A. venise să-l ia de la Ronald Reagan National Airport pen-

tu a-l duce direct la „Hay Adams", unde regăsise aproape cu plăcere mobilierul sobru şi atmosfera rigidă: te-ai fi putut crede în Europa, dacă nu ar fi fost penumbra glacială în care era scufundat restaurantul.

Americanii adorau să ia masa în întuneric şi, dacă era posibil, într-o răcoare care l-ar fi îngheţat de viu pe un eschimos. Se reîncălzise cu o vodcă înainte de a-şi examina vecinii. Era întotdeauna interesant. „Hay Adams", ca urmare a situaţiei sale excepţionale şi a condiţiilor financiare speciale pe care le acorda senatorilor, devenise locul de întâlnire predilect al tuturor soţilor infideli din Washington. Era lesne ca, după ce luau masa, să urce într-o cameră, în loc să iasă din nou în frig.

Chiar în separeul de alături, o femeie, cu faţa ascunsă sub un voal, îşi aştepta cu siguranţă amantul în timp ce bea un Martini cu paiul.

Sutien de dantelă neagră, gura foarte rujată, unghiile făcute. În timp ce Malko o admira, femeii i se alătură un bărbat cu burtă şi ten stacojiu, care-şi arăta cei şaizeci de ani.

Ted Boteler întoarse pudic privirea şi spuse:

– Sper că John Mulligan nu va întârzia foarte mult. El a cerut să ne întâlnim aici... Nu avea timp să treacă de partea cealaltă a râului.

John Mulligan era irlandezul care-l înlocuise pe vechiul prieten al lui Malko, Frank Capistrano, în funcţia de consilier principal pe probleme de

securitate al Casei Albe. Malko, care-l cunoştea de pe vremea când era numărul 2 al Diviziei de Operaţiuni a C.I.A., îl întâlnise cu un an înainte, când Frank Capistrano efectuase „predarea puterilor".

– Iată-l! făcu el.

Un ins masiv, cu părul aruncat pe spate, se apropie de bar, având o servietă grea în mână. Şeful de sală îl conduse până la masa lor.

– *Sorry to be late!*[1] spuse John Mulligan. În clipa asta, e un dezastru. Nu reuşeşti niciodată să te salvezi. Ted, mulţumesc că ai venit până aici.

Ted Boteler arboră un zâmbet larg.

– E o plăcere! afirmă el.

Fără să mintă. „Hay Adams" era, în mod cert, mult mai de calitate decât cafeneaua de la Langley, cu pereţii ei gri lugubri şi cu mâncarea infectă.

Bruneta cu voal îl devora din priviri pe noul venit, fără a se preocupa de vecinul ei sexagenar care îi mângâia coapsa. John Mulligan nu părea să fi observat interesul pe care i-l stârnise acestei făpturi, în mod sigur depravate.

– Ce mai face POTUS? întrebă Ted Boteler.

POTUS era acronimul de la *President of the United States*. Utilizat la discreţie de membrii personalului Casei Albe, în locurile publice.

---

[1] Îmi cer scuze pentru întârziere.

– *He is pissed off* [2]! spuse John Mulligan. Facem şedinţe de analiză una după alta. Ne-a spus că familia sa a fost foarte şocată şi că vrea să dea neapărat de cei care au comis acest atentat, mai mult decât orice. A fost OK, a fost să viziteze răniţii din două spitale. I-a scris chiar el văduvei agentului de la serviciile secrete care a fost ucis şi a cerut să i se acorde postmortem Medalia Congresului. În orice caz, nu a arătat niciun fel de nervozitate şi a refuzat oferta serviciilor secrete de a plasa, pe lângă rachete, şi o baterie antiaeriană pe acoperişul Casei Albe şi de a mări şi mai mult perimetrul interzis de survolare. Totuşi, există o singură măsură nouă: va exista *permanent* o patrulă de F16 în aer.

Malko zâmbi.

– Nu va ajuta la mare lucru şi va fi un factor de poluare. Se pare că avionul kamikaze zbura foarte jos şi nu a fost reperat de nimeni, cu excepţia ultimului moment, când a fost zărit de paznicii Casei Albe şi asta nu mai folosea la nimic.

– Este adevărat, recunoscu consilierul principal, dar acest atentat a traumatizat pe toată lumea, pentru că aminteşte de 11 septembrie 2001. El a reamintit, de asemenea, serviciilor secrete că încă funcţionează după scheme vechi, care nu mai sunt de actualitate.

---

[2] Este furios.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Ted Boteler.

– Se concentrează pe ipoteza unui atentat singular al unui „şacal", un dezechilibrat care l-a ţintit pe preşedinte în timpul uneia dintre crizele sale. După cum s-a întâmplat la 30 martie 1981, când un dezechilibrat, John Hinckley, a tras în preşedintele Reagan, în timp ce acesta ieşea din hotelul Hilton din Washington. L-a rănit cu un glonţ tras drept în piept. În esenţă. nu s-au luat în considerare ameninţări teroriste, considerând că schema de la 11 septembrie nu mai poate fi repetată, ca urmare a precauţiilor luate totuşi pe avioanele comerciale. Ceea ce s-a petrecut în urmă cu trei zile a demonstrat că este posibil. Şi, din păcate, aproape imposibil de prevăzut, cu excepţia unei munci aprofundate din partea FBI.

– Ce ştiţi în acest moment despre acest atentat? întrebă Malko, în timp ce chelnerul aducea meniurile. Pentru el, alegerea era mereu aceeaşi: *Caesar's Salad and New York steak, rare*[3]. Ceea ce avea mai bun bucătăria americană.

Ceilalţi îl imitară, iar John Mulligan comandă un vin chilian care să acompanieze masa. Nu era la fel de sofisticat precum Frank Capistrano.

John Mulligan aşteptă chelnerul să plece înainte de a-i răspunde lui Malko.

---

[3] Salată Caesar şi friptură New York, în sânge.

– Avem, din păcate, încă foarte puţine elemente, dar toate resturile nu au fost încă analizate. Resturile aparatului, un Cessna 150, se află încă pe *South Lawn*, protejate cu copertine.

– Şi corpurile ocupanţilor săi?

– Ceea ce a rămas din ei a fost transportat la Institutul Medico-Legal din Bethesda. La bord s-au aflat trei indivizi.

– Au fost identificaţi?

– Doi dintre ei, graţie unui filmuleţ în care îşi anunţau atentatul, difuzat de Al Jazeera. FBI l-a regăsit în baza sa de date. Erau trecuţi ca simpatizanţi ai Hezbollahului, fără alte detalii. Numele lor sunt Khaleb Chehab şi Taleb El Mallat şi locuiau la Dearborn, în Michigan, unde se află o importantă colonie de libanezi şiiţi. Ambii lucrau într-o uzină a companiei General Motors şi erau în şomaj tehnic. Bineînţeles, vom reanaliza aceste informaţii, dar există foarte puţine dubii.

– Şi al treilea?

– Este în curs de identificare. Graţie numărului de înmatriculare a avionului Cessna 150, am reuşit să refacem itinerarul său. Era un avion care în mod normal staţiona pe un mic aeroport din Maryland, Freeway Airport, care este deţinut de un agent de asigurări. Acesta a fost scos din cauză: se află la Miami. În ziua atentatului, o furgonetă a unei companii de întreţinere s-a prezentat la aeroport, cu pretextul de a efectua un reglaj

al motorului acestui avion. După declaraţia paznicului aeroportului, erau doi bărbaţi în cabină, dar, când au plecat, nu mai era decât unul. FBI a aflat că acest vehicul era condus de un angajat al acestei companii, Abi Charla. Acesta din urmă a dispărut şi probabil că el este cel care a pilotat avionul Cessna. Deţinea un brevet cu calificare pe acest tip de avion.

– Şi cei doi kamikaze?

– Se aflau probabil în interiorul furgonetei.

– Cum au reuşit să pornească avionul? se miră Malko.

– Cheia era în contact. Se pare că acest lucru se întâmplă des.

Un înger trecu. Serafic. America era încă o ţară deschisă.

– Se ştie cum au ajuns aceşti doi kamikaze din Dearborn pe aeroportul din Maryland?

– Nu, recunoscu John Mulligan. Nu există nicio urmă a lor pe zborurile comerciale. Probabil că au venit cu un tren ori cu maşina.

– Şi explozibilul?

– TNT, de tipul celui utilizat pe şantiere ori în mine. După părerea specialiştilor, între şaizeci şi o sută de kilograme.

– Nicio urmă a acestei furgonete albe?

– Ba da. Am găsit-o în parcarea unei benzinării Exxon de pe Hanson Highway. Probabil că cel care o conducea şi-a continuat drumul cu un alt vehicul necunoscut... FBI se ocupă cu verifi-

carea acestei benzinării şi cu interogarea tuturor celor care ar fi putut să-i observe pe terorişti.

Li se aduseră salatele Ceasar, monstruos de mari. Ar fi putut hrăni o familie haitiană pentru o săptămână. După ce gustă câteva frunze de salată, Malko remarcă:

– Este vorba de o operaţiune complexă şi bine orchestrată, care a necesitat o îndelungă pregătire. Stilul 11 septembrie.

John Mulligan se încordă instantaneu.

– Ar fi foarte bine ca publicul să nu facă astfel de conexiuni... În caz contrar, ar putea să se declanşeze o adevărată paranoia... Chiar şi eu m-am gândit la asta.

– Nu mă gândeam că mişcarea Hezbollah este aşa de bine organizată în Statele Unite, remarcă Malko.

Ted Boteler ridică nasul din salată şi spuse:

– FBI ne semnalase mai multe celule clandestine din aripa militară aflate în Michigan, la New Jersey şi chiar în New York. Cei care au participat la acest atentat se află în Statele Unite în condiţii care par legale. Ceea ce va face ca ancheta să fie dificilă. Fără caseta cu revendicarea, am fi încă departe de a-i identifica. Aceasta dă măcar o pistă de investigat pentru FBI, pe baza căreia să înceapă ancheta.

– Aţi văzut acest film? îl întrebă Ted Boteler pe Malko.

– Nu.

– E clasic: doi oameni, cu chipurile descoperite, cei pe care i-am identificat şi care, în acest film, îşi spun Abu Ali şi Abu Hassan, revendicând operaţiunea, în numele unui comando, „Imad Mugniyeh".

Malko puse furculiţa deoparte.

– Execuţia lui Imad Mugniyeh a avut loc la Damasc, în urmă cu peste doi ani, la 12 februarie 2008.

John Mulligan îi adresă un zâmbet crispat.

– Vă daţi seama acum de ce v-am trezit la patru dimineaţa...

– Bineînţeles, recunoscu Malko, dar nu văd cu ce aş putea să vă ajut...

– Opinia mea este alta, replică consilierul principal al Casei Albe. În urmă cu câteva luni, v-aţi aflat în legătură cu un bărbat care dorea să răzbune moartea lui Imad Mugniyeh, nepotul său, Ali.

– Şeful staţiei voastre din Beirut, Ray Syracuse, ştie la fel de multe ca mine, replică Malko. La început, contactul a fost stabilit cu unul dintre „adjuncţii" săi, Louis Carlotti.

– Ştiţi foarte bine că acest biet Louis Carlotti este mort, preciză Ted Boteler, şi că Ray Syracuse are deja foarte multă treabă la Beirut pentru a avea timp să participe la o anchetă în cazul acestui atentat.

Malko scutură din cap, puţin convins.

– Nu văd cu ce vă pot fi de ajutor; atentatul a fost revendicat, iar principalii vinovaţi identificaţi. Poate fi atribuit fără probleme mişcării Hezbollah, chiar dacă rămân unele zone necunoscute.

Ted Boteler dădu din cap şi recunoscu.

– *Right!* Dar nu este aşa de simplu. Militanţii Hezbollah care trăiesc în Statele Unite aparţin aripii „externe" a mişcării.

– Această aripă are legături destul de strânse cu Hezbollahul din Liban şi a fost întotdeauna apropiată de iranieni. De altfel, responsabilul ei, Imad Mugniyeh, trăia la Teheran. Nu suntem siguri de identitatea celui care l-a înlocuit. Totuşi, primeşte ordine de la Teheran. Aripa externă nu prezintă interes pentru Hezbollahul libanez, ci doar pentru iranieni, care o păstrează ca eventuală forţă de intervenţie împotriva americanilor, în cazul în care tensiunile se adâncesc. Ştiţi foarte bine că sunt două mari „curente" în Hezbollah. Cel proiranian, constituit în principal din oameni originari din sudul Libanului, precum Hassan Nasrallah, care au fost formaţi în Iran. Şi cei din Bekaa, mult mai „libanezi". Evident, chiar „libanezii" sunt în relaţii bune cu Iranul, care le furnizează arme şi bani, dar obiectivele lor nu sunt similare.

John Mulligan atacă friptura, luând o bucată mare în gură, şi conchise:

– Dragul meu Malko, aţi pus degetul *chiar* pe problemă. Membri ai Hezbollahului au revendicat

acest atentat. Dar cine a dat ordinul? Libanezii sau iranienii? În materie de represalii, nu este deloc acelaşi lucru... Deci, concluzionă el cu un zâmbet ironic, puţin forţat, trebuie bombardat Beirutul ori Teheranul?

Un înger traversă sala cu aripile strânse şi trecu prin lambriurile sumbre din acaju. Aceasta era de fapt *adevărata* întrebare.

Pentru o vreme, se ocupară de fripturile lor şi mestecară în linişte. Friptura la New York, *rece*, era deosebit de indigestă...

Când lăsară furculiţele jos, problema era încă nerezolvată.

– Ştiu că iranienii vă atribuie responsabilitatea eliminării lui Imad Mugniyeh, chiar dacă recunosc o „participare" siriană şi israeliană, spuse Malko. Revendicarea acestui comando kamikaze face să încline balanţa în favoarea iranienilor, îndrăznesc să spun. Dar trebuie să avem elemente mai concrete pentru a putea trage o concluzie... Presupun că Hezbollahul şi Iranul au reacţionat deja?

– Teheranul încă nu, îl corectă John Mulligan, dar Hassan Nasrallah, prin canalele obişnuite, a transmis staţiei noastre de la Beirut că mişcarea Hezbollah nu este sub nicio formă implicată în acest act terorist.

– Revendicat totuşi de ea... remarcă Malko.

– Ei pretind că nu au dat niciodată ordine şi au lăsat să se înţeleagă că trebuie să privim mai

degrabă către Teheran, care „administrează" aripa externă.

Li se puse în pahare puţin vin chilian. Suficient pentru a doborî un „toro bravo".

– Malko, continuă John Mulligan, credeţi că Hezbollahul libanez ar fi fost capabil să pună la cale acest atentat?

Ted Boteler răspunse în locul lui.

– Au încercat deja să-l asasineze pe George W. Bush în Cipru...

– Este adevărat că urăsc America şi pe americani, continuă Malko. Amintiţi-vă de William Buckley, de atentatul împotriva „trupelor" din Beirut şi de multe alte acţiuni ostile.

John Mulligan dădu din cap şi remarcă:

– Era în urmă cu mai mult de douăzeci de ani. Langley îmi spune că, de atunci, Hezbollahul a evoluat foarte mult, că a renunţat la terorism şi că se comportă ca un partid politic obişnuit.

Malko schiţă un zâmbet.

– Dar care deţine totuşi o miliţie mai puternică decât armata libaneză, o reţea de comunicaţii independentă şi stocuri de arme considerabile şi care a reuşit să oprească armata israeliană în 2006 în sudul Libanului. Nu este *chiar* un partid politic normal...

– Ceea ce aţi subliniat îmi confirmă convingerea, replică John Mulligan. Nu au niciun interes să declanşeze o confruntare cu noi, mai ales în acest moment în care Siria dansează din buric

pentru a intra în clubul statelor „acceptate". Hezbollahul depinde integral de iranieni pentru a se aproviziona. Imad Mugniyeh trăia la Teheran şi nici iranienii nu ne iubesc. Întrebarea mea este simplă: credeţi că acest nebun de Ahmadinejad[4] ar putea fi în spatele acestui atentat?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Malko.

– Nimic nu este imposibil! recunoscu el, iranienii au „subcontractat" deja atentate atunci când au vrut să răzbune morţii din Airbusul companiei IranAir, doborât de rachetele crucişătorului Vincennes. Cred că era prin 1982. Dar va fi dificil de dovedit.

– Ştiu, recunoscu consilierul, dar este *mai mult* decât o întrebare *academică*... De ieri, preşedintele Obama face obiectul unor presiuni intense din partea republicanilor care îi cer să „facă ceva". Să nu stea cu braţele încrucişate după un astfel de ultraj. Este, dacă vreţi, ca şi cum în 1941 nu am fi reacţionat după Pearl Harbor...

– La Pearl Harbor, ripostă suav Malko, au existat mai multe mii de morţi, nave de război scufundate, distrugeri enorme în Honolulu... De data asta, nu sunt decât doi morţi şi o magnolie ciufulită. Bineînţeles, este prea puţin.

John Mulligan îl fixă, stupefiat.

---

[4] Mahmud Ahmadinejad, preşedintele Iranului. (n.red.)

– Dar, replică el pe un ton aproape plângăcios, este vorba de Casa Albă, de simbolul Americii! Dacă nu ar fi fost un ecran gigantic de televiziune, care l-a orbit pe pilotul avionului Cessna, ar fi existat mari şanse ca preşedintele să fie ucis.

– Este adevărat, recunoscu Malko, nu puteţi lăsa acest atentat nepedepsit. Ar fi o dovadă de slăbiciune de neiertat.

La masa vecină, sexagenarul şi cucerirea sa cu voal se ridicară şi plecară spre ieşire. Malko remarcă faptul că, în loc să facă la stânga, spre stradă, cei doi o luară la dreapta, spre ascensoare... Urma siesta desfrânată.

John Mulligan se uită la ceas şi conchise cu voce joasă:

– Malko, preşedintele Obama va fi nevoit să ia foarte repede o decizie plină de consecinţe. Mulţi din anturajul său arată cu degetul spre Iran.

Malko simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. În această atmosferă liniştită şi foarte plăcută, era dificil de vizualizat tragedia... Cu stomacul strâns, întrebă cu voce joasă:

– Vreţi să bombardaţi Iranul?

John Mulligan nu răspunse direct.

– Trebuie să ripostăm, replică el, dar trebuie să o facem *la sigur*.

– Este logic, admise Malko, dar cum poate fi rezolvată această dilemă?

Consilierul Casei Albe scutură din cap.

– Trebuie să fim siguri 100% de vinovăţia *sponsorului* înainte de a declanşa *the Wrath of God*[5].

Malko înţelegea. Americanii îl rataseră de mai multe ori pe Bin Laden când acesta se afla la Kandahar cu mollahul Omar, pentru că voiseră să fie siguri că nu vor exista pagube colaterale...

Uneori, erau extrem de legalişti. Îşi dădu seama că John Mulligan îl privea intens.

Americanul se aplecă peste masă şi spuse cu voce joasă:

– V-am cerut să veniţi la Washington pentru a ne ajuta să adunăm probe inatacabile, care să ne permită să lovim *adevăraţii* vinovaţi. Este probabil cea mai importantă misiune pe care v-am încredinţat-o vreodată. Nu sunteţi american, deci obiectivitatea dumneavoastră va fi mai mare. Prietenul dumneavoastră, Frank Capistrano, m-a asigurat că aveţi umerii destul de rezistenţi pentru a duce această misiune la bun sfârşit.

În acelaşi timp flatat şi perplex, Malko rămase câteva secunde tăcut, apoi reluă discuţia întrebând:

– Sunt flatat de încrederea pe care mi-o acordaţi, dar cum vreţi să fac pentru a vă aduce un răspuns *sigur*?

Consilierul nu ezită.

---

[5] Mânia lui Dumnezeu.

– Sunteţi singurul care a văzut membri Hezbollah în realitate, nu doar la televizor... Şi aţi avut un contact cu nepotul lui Imad Mugniyeh. Graţie lui, poate vom reuşi să descoperim adevărul despre „sponsorii" acestui atentat.

CAPITOLUL VII

Malko îi privi pe cei doi bărbaţi cu un aer confuz.

– Este ceva ce nu înţeleg, remarcă el. Am cinat în urmă cu câteva zile, la Viena, cu şeful staţiei voastre de acolo, care mi-a cerut, *şi el*, să-l găsesc pe Ali Mugniyeh. Deşi atentatul nu avusese încă loc.

– Eu sunt la originea acestei iniţiative, răspunse de îndată Ted Boteler. Directorul general mi-a cerut să încerc să găsesc „surse" pentru a decripta sistemul iranian, absolut opac. Evident, de ieri, aceasta a devenit o urgenţă absolută.

– Înţeleg, spuse Malko, dar i-am explicat atunci lui James Brady că găseam o astfel de încercare imposibilă. În ciuda ajutorului punctual pe care ni l-a acordat, Mugniyeh îşi urmăreşte *propriile* interese, nu pe ale noastre. Totuşi, eu sunt un om scrupulos, iar în aceeaşi seară, am încercat să apelez numărul pe care-l găseam de obicei la Beirut. Din păcate, numărul acesta a fost dezactivat. Nu am, deci, niciun mijloc de a-l găsi, în afară de a merge să-l caut direct în Beirut.

– Inutil! i-o tăie Ted Boteler. Ray Syracuse ne-a anunţat ieri că Ali Mugniyeh nu se mai află în Liban. A fost „rechemat" în Iran şi nimeni nu ştie unde se află.

Malko se arătă descumpănit.

– Asta rezolvă problema. Şi, în orice caz, nu ar fi ajutat cu nimic. Ali Mugniyeh este *inamicul* nostru, cum era şi unchiul său. În plus, are paşaport iranian şi trăieşte în Iran. Nu-l veţi vedea denunţându-şi binefăcătorii. Chiar dacă aş pleca la Teheran, ceea ce mi se pare imposibil, nu ar servi la nimic, în afară de a mă trezi în închisoarea din Evin.

John Mulligan părea copleşit. Nu-şi reveni nici când aduseră cafelele.

– Am ignorat faptul că aţi fi putut încerca să l găsiţi, recunoscu el. Ceea ce schimbă în mod evident situaţia.

– Îmi pare rău, recunoscu Malko, cred că nu am altceva de făcut decât să iau primul avion spre Austria. Şi a vă mulţumi pentru acest dejun excelent.

Consilierul principal îl opri cu un gest.

– Nu, doresc să mai rămâneţi la Washington câteva zile. Ancheta atentatului este pe cale să înceapă şi poate avem şansa să mai găsim nişte piste.

– Dacă doriţi! suspină Malko. Dar, într-adevăr, nu văd la ce va folosi.

John Mulligan se uită la ceas.

– Trebuie să plec; *We keep in touch*[1].

Îl priviră cum se îndepărta către ieşirea din restaurant şi Ted Boteler scutură din cap.

– Îmi imaginez presiunea la care este supus preşedintele. Este deja acuzat că ar şovăi. Dacă nu reacţionează la o tentativă de asasinat, realegerea sa este compromisă.

– Bombardaţi Iranul! sugeră Malko, şiret. Acest atentat vă oferă pretextul excelent pentru a distruge totodată şi instalaţiile nucleare iraniene.

– Noi negociem cu ei, protestă, oripilat, şeful Diviziei Operaţiuni.

– Vă duc cu preşul, zise Malko, comandând o a doua cafea.

Ted Boteler scutură din cap.

– Asta îmi spun şi *shlomos*[2]. Au venit să mă vadă în această dimineaţă sugerându-mi să acoperim Iranul cu un covor de bombe.

Malko nu-şi putu reţine un zâmbet.

– Pentru un laureat cu Premiul Nobel pentru Pace, precum Barack Obama, ar fi un pic la limită. Amintiţi-vă de Irak şi de povestea cu armele de distrugere în masă. Nu aveţi *nicio* probă că Iranul fabrică arme nucleare.

---

[1] Ţinem legătura.

[2] Israelienii.

– Ştiu, recunoscu Ted Boteler, dar dacă am obţine dovada că au încercat să-l ucidă pe preşedintele Statelor Unite, asta ar schimba totul.

– Mi-ar plăcea să vă pot ajuta, recunoscu Malko, dar Ali Mugniyeh nu se află în acest moment pe aceeaşi planetă cu noi.

Ted Boteler scoase un oftat adânc.

– OK, ne vom mai gândi. Vă voi suna mai târziu. Staţi în camera 408, nu-i aşa?

– Exact.

Americanul chemă chelnerul pentru a plăti consumaţia şi intrară apoi în lobby, unde se despărţiră. Malko aruncă o privire afară. Soarele dispăruse şi un vânt rece mătura Sixteen Street. O vreme de stat la televizor.

Chemă liftul. Când cabina sosi, vecinul său de masă, sexagenarul rubicond, ieşi parcă plutind pe o pânză cerată. Malko observă o limuzină care îl aştepta la trotuar şi în care acesta urcă.

Palierul etajului patru era gol. Dar în momentul în care se pregătea să bage cheia în uşă, se deschise uşa de vizavi şi ieşi femeia cu voal, care luase masa cu sexagenarul rubicond.

Nu mai avea voalul, dar se putea vedea că machiajul era nou, cu gura foarte roşie contrastând cu ochii albaştri. Privirile li se încrucişară şi Malko simţi imediat că are în faţa sa o târfă autentică. Haina ei de blană era descheiată şi lăsa să se vadă un pulover alb cu decolteu adânc şi o

fustă scurtă gri, de sub care ieşeau două picioare lungi, acoperite de ciorapi gri.

– *Good afternoon!* spuse ea, după cum fac toţi americanii politicoşi, atunci când se întâlnesc cu cineva.

– *Good afternoon*, răspunse Malko, mi se pare că ne cunoaştem...

Ea ridică din sprâncene.

– Da?

– Nu vă aflaţi aproape de masa mea cu un domn care părea foarte îndrăgostit de dumneavoastră? întrebă el.

Ea se îmbujoră şi coborî vocea, întrebând pe un ton plin de respect:

– Eraţi la masa domnului John Mulligan, consilierul principal?

– Îl cunoaşteţi?

– Nu, dar prietenul meu ocupă un post în Comisia Apărării. Se pare că este un om foarte important.

Părea topită. Malko profită şi îi întinse mâna.

– Mă numesc Malko Linge. Şi eu lucrez în domeniul apărării.

Ea îi păstră mâna într-a ei şi îl privi în ochi.

– Eu sunt Ann. Ann Brodski.

– Staţi în acest hotel?

– Da, pentru trei zile, după care plec înapoi în Tennessee.

– Deci, conchise Malko, sunteţi aici diseară. Acceptaţi să luăm masa împreună?

Tânăra femeie ezită, vizibil încurcată.

– Este dificil...

– De ce? Aveţi alt aranjament?

– Nu, dar toată lumea în hotel ştie că ies cu senatorul Dorsey, *my sugar Daddy*[3]. În această seară, are o şedinţă, însă nu m-aş simţi în largul meu să mă afişez cu altcineva.

– Nu suntem obligaţi să cinăm aici, sublinie Malko. Cunoaşteţi Jockey Club, din hotelul Ritz Carlton?

– Am auzit de el.

– Ne întâlnim acolo, pe la ora opt, sugeră el.

Americanii iau cina odată cu găinile.

În faţa ezitării evidente a Annei Brodski, el insistă.

– Nimeni nu va şti şi este mult mai interesant decât să staţi singură în cameră.

Tânăra se decise dintr-odată.

– OK, dar promiteţi să ajungeţi înaintea mea. Nu vreau să aştept singură. Aş da impresia că...

– *I swear*[4], spuse Malko. Voi fi acolo la ora şapte şi jumătate.

*

* *

---

[3] Tatucul de zahăr, amant.

[4] Jur.

Ronald Taylor nu îşi mai revenea de la atentat. Este adevărat, nu conducea el ancheta, dar trebuia să răspundă la zeci de întrebări ale FBI-ului. În seara atentatului, fusese reţinut la birou până la ora unu dimineaţa.

Amanda Delmonico îl sunase de douăzeci de ori şi el reuşise în sfârşit să răspundă.

– Eşti bine? întrebă ea imediat, aparent făcându-şi multe griji. Au fost morţi şi răniţi. Televiziunile nu se mai opresc din comentarii.

– Doar doi morţi, o linişti Ronald Taylor, dar am avut mult noroc. Fără ecranul gigantic care l-a orbit pe pilot, ar fi intrat direct în mulţime; probabil că nu am mai fi avut preşedinte...

– Când te pot vedea? întrebă Amanda.

– Nu ştiu, recunoscu Ronald Taylor. Nu mai există un orar; trebuie să răspundem la multe întrebări. Chiar la ora asta, aştept un agent special al FBI. Te sun mâine la galerie. Şi eu vreau foarte mult să te văd.

– Ştii că la Washington contractul meu se termină în curând, îi aminti femeia pe un ton uşor fals. După aceea, va trebui să vii la Londra ca să mă vezi.

Ronald Taylor fu străbătut de un puternic fior rece. Era adevărat, Amanda Delmonico nu se afla la Washington decât pentru şase luni. Soţia sa ar fi suportat greu o coabitare în trei, iar el nu avea mijloacele financiare să susţină două case.

Încercă să-și alunge din minte această idee dezagreabilă. Pentru moment, avea alte griji.

– OK, concluzionă el, dacă nu termin prea târziu, te sun.

– Sună-mă! insistă tânăra; povestea asta m-a bulversat. Ai fi putut fi ucis, asasinat de nebunii ăia. Ar trebui să-i omorâţi pe toţi arabii.

*

* *

Ann Brodski intră în holul hotelului Ritz Carlton şi se opri imediat, ca şi cum ar fi avut chef să plece.

Malko, cufundat într-un fotoliu din lobby, se ridică şi se grăbi spre ea. Imediat, tânăra arboră un zâmbet încurajator.

– Mi-era teamă că nu veţi fi aici. Nu-mi place să fiu singură. Bărbaţii mă abordează şi-mi pun tot felul de întrebări...

– Veniţi, îi propuse Malko, conducând-o în marea galerie care era amenajată ca restaurant şi bar.

Ann Brodski se opri la intrare şi spuse:

– Aici e bine, nu este prea multă lumină.

În mod evident, nu dorea să fie văzută cu Malko.

Se găseau într-un separeu aflat în penumbră, în cel mai îndepărtat colţ de bar. Ann Brodski comandă imediat un Martini şi îşi descheie vesta

taiorului, descoperind un piept micuţ, îngust, şi îşi încrucişă picioarele.

Se uită în direcţia privirii lui şi întrebă:

– La ce vă gândiţi?

– Aveţi picioare foarte frumoase, remarcă Malko, diplomat.

Tânăra roşi.

– Mulţumesc, fac mult sport.

El nu vedea care era legătura. Comandară. Pentru ea, salată şi pui fript. Malko luă încă un *New York steak*. Gândindu-se la cucerirea sa, ceru chelnerului şampanie, care reveni cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1999. Ann Brodski aproape că aplaudă.

– Ador şampania! În Tennessee nu se bea niciodată.

– Şi ce se bea?

– Bere. Multă bere şi Martini.

– Ce faceţi acolo?

– Mă ocup de copiii cu handicap, îi ajut, le predau cursuri, îi pun să se joace...

De neînţeles.

– Cum l-aţi cunoscut pe amicul senator?

– Este originar din zonă. A venit în vizită la şcoala unde predau. Mi-a cerut să-i fac un raport şi mi-a dat întâlnire la hotel, a doua zi. Am venit, dar el nu a citit raportul.

– Îl înţeleg, făcu galant Malko.

Ea goli paharul de Comtes de Champagne cu un zâmbet.

– Da, este un dulce! Şi el mi-a spus că am picioare frumoase. De atunci, mă invită o dată pe lună la Washington, când are o sesiune de şedinţe.

– El v-a cerut să purtaţi voal?

Ea îi aruncă o privire întunecată.

– Nu, eu am făcut-o. De ce? Credeţi că este ridicol?

– Dimpotrivă, făcu Malko, este foarte sexy. Am visat întotdeauna să cunosc o femeie care poartă voal.

Ann Brodski îi aruncă o privire ciudată.

– *You're pulling my leg...*[5]

– Chiar deloc, jură Malko, aproape sincer. Este un accesoriu al seducţiei. Are un aer misterios.

Liniştită, Ann Brodski lansă:

– Am văzut asta în reviste din anii patruzeci. Apoi, este mult mai discret decât ochelarii negri.

Li se aduseră felurile de mâncare şi ea începu să mănânce cu poftă. Cu grijă, Malko îi umplea paharul de şampanie de îndată ce se golea. Ceea ce o determină probabil să renunţe la vesta taiorului, lăsând să se vadă o bluză din caşmir albastru, subţire.

Înainte de cafea, terminaseră sticla de Comtes de Champagne. Ann Brodski se uită la ceas.

---

[5] Faceţi mişto de mine...

– Aş prefera să ne întoarcem, spuse ea. Dacă termină şedinţa mai devreme, va trece pe la hotel.

– Nicio problemă, o asigură Malko. Luăm acelaşi taxi?

– Nu, nu. Eu plec prima.

Părea terorizată de senatorul ei. Malko nu insistă.

– Vă sun mai târziu, spuse el. Camera 425, nu?

– Da. Dar dacă sunt cu el, nu voi răspunde.

O privi cum se îndepărta, balansând din fese, cu talia bine cambrată.

Ann Brodski se întoarse la intrarea în bar şi îi adresă un zâmbet înainte de a dispărea.

Începu să se gândească din nou la încercarea de asasinare a preşedintelui Barack Obama. Americanii visau dacă credeau că vor reuşi să-l „recruteze" pe Ali Mugniyeh. Poate că era chiar el cel care pregătise întreaga afacere. Dar, de îndată ce era atacat solul sacru al Statelor Unite, deveneau isterici, gata să comită tot felul de prostii.

FBI va reuşi cu siguranţă să prindă o pistă şi să aresteze complici, dar vinovaţii principali erau deja în cer... În ce-l priveşte pe cel care a comandat operaţiunea, acesta se afla fie la Beirut, fie la Teheran.

Mai degrabă la Teheran, în primul rând pentru că Imad Mugniyeh, pretextul acestei acţiuni, evolua pe orbita iraniană.

Ceru nota şi se întrebă cum va reuşi să-şi consume timpul la Washington.

În orice caz, să meargă la Beirut nu ar fi servit la nimic, pentru că Ali Mugniyeh nu se mai afla acolo. Doar dacă nu va reuşi FBI să găsească o pistă interesantă.

Ancheta abia pornise.

Cine organizase pe teritoriul american acest atentat? De unde proveneau explozibilii? Unde erau coordonatorii şi, mai ales, de unde obţinuseră teroriştii informaţiile care le-au permis să lovească la sigur?

*

* *

Ronald Taylor îşi aranja documentele, pregătindu-se să plece, când fu apelat de gardianul care se afla în stradă.

– Sir, doi agenţi speciali de la FBI doresc să vorbească cu dumneavoastră, anunţă el. Să îi las să urce?

Directorul adjunct al serviciilor secrete se uită la ceas şi înjură printre dinţi. Deci, s-a dus întâlnirea cu Amanda. Din păcate, nu putea să refuze întâlnirile cu FBI.

– OK! făcu el. Trimite-i sus.

Avu timp să fumeze aproape integral o ţigară până când *gumshoes*[6] intrară în biroul său. Identici, cu părul tăiat scurt, costumul prost croit,

---

[6] Copoi (arg.).

privirea pătrunzătoare şi expresia veselă a unui antreprenor de pompe funebre. Se prezentară arătându-şi legitimaţiile:

– *Special agent* Vicente Mariano.

– *Special agent* Bob Murphy.

– Luaţi loc, îi invită Ronald Taylor, deja obosit. Ce idee să vină la ora asta! Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Facem o anchetă despre incidentul de la data de 15 martie, anunţă Bob Murphy. La ordinul lui Mr. Mueller.

– Presupun că aţi progresat deja destul de mult, spuse Ronald Taylor pe un ton amabil. Nu prea văd ce aş putea adăuga la procesul-verbal pe care l-am semnat la sediul FBI. Cum mă aflasem la locul respectiv, am încercat să-mi amintesc cât mai multe detalii. Dar nu cred că au fost foarte importante.

Cei doi agenţi rămaseră tăcuţi şi Ronald Taylor simţi brusc cum i se face oarecum rău; privirile lor erau prea incisive, fixate asupra lui. Ca două statui.

– OK, continuă el cu un zâmbet forţat. Să trecem la fapte. Mă aflu aici de la şapte dimineaţa şi mă pregăteam să plec să mănânc un sandvici înainte de a mă culca.

Cei doi agenţi FBI dădură din cap cu înţelegere. Apoi Bob Murphy spuse:

– Înţelegem, însă am dorit să vă vedem. V-aţi întrebat cum au reuşit aceşti teroriştі să lovească

South Lawn la doar câteva minute după ce preşedintele a părăsit Biroul Oval?

Ronald Taylor îi fixă cu privirea, uşor contrariat.

– Nu, dar nu este treaba noastră. Pentru asta sunteţi voi acolo, băieţi! Noi ne ocupăm *doar* de protecţia apropiată. Noi nu facem anchete, cu excepţia verificărilor asupra oamenilor care intră în Casa Albă. Cei în discuţie nu au intrat prin procedeele obişnuite. Nici măcar nu le cunoaştem numele adevărate, dar cred că voi aţi avansat mai mult în această direcţie.

– Aveţi dreptate, recunoscu Bob Murphy, dar nu pentru asta am venit să vă vedem.

– Ah, nu, atunci pentru ce?

– Aţi remarcat, cred, că această acţiune a fost pregătită minuţios. S-a desfăşurat doar pe intervalul de 11 minute, cât a durat de la decolarea avionului Cessna 150 de la Freeway Airport şi impactul său pe *South Lawn*...

– Freeway Airport nu este prea departe de Districtul Federal, admise Ronald Taylor.

Vicente Mariano îşi completă colegul.

– Ceea ce înseamnă că pilotul acestei aeronave ştia exact ce făcea.

Acum, Ronald Taylor nu mai înţelegea nimic; schiţă un zâmbet palid.

– Cu siguranţă... A încercat să-l asasineze pe preşedintele Statelor Unite şi, odată cu acesta,

câţiva invitaţi. Este un miracol că nu au existat mai multe victime.

– Nu acesta este sensul întrebării mele, îl corectă agentul FBI. Acest Cessna, din momentul în care a decolat, trebuia să zboare direct către obiectivul său.

– Nu neapărat, îl corectă Ronald Taylor. Din ceea ce ştim, a făcut un ocol prin sud înainte de a veni dinspre vest zburând pe deasupra râului Potomac. S-a întors spre nord în ultimul moment.

– Ştim asta, replică sec *special agent* Bob Murphy. Ce voiam să spun este că pilotul acestui avion nu-şi permitea să zboare în cerc deasupra Casei Albe ori în împrejurimi.

Ronald Taylor nu vedea unde dorea interlocutorul său să ajungă.

– De ce ar fi făcut-o? întrebă el. Ar fi fost cu siguranţă interceptat.

Celălalt *special agent* avu ceea ce s-ar putea descrie ca un zâmbet.

– Ar fi fost obligat să o facă dacă nu ar fi ştiut cu siguranţă *când* a ajuns preşedintele la *South Lawn*.

– Era menţionat în toate ziarele, spuse directorul adjunct al serviciilor secrete.

– Anunţul recepţiei sportivilor, cu siguranţă, însă nu şi ora sosirii preşedintelui.

– Nu am acordat atenţie, recunoscu Ronald Taylor, dar cred că toţi jurnaliştii acreditaţi la Casa Albă o ştiau.

– Probabil, dar nu au făcut referire la ea în articolele lor. Am verificat.

– Este posibil, făcu Ronald Taylor, puţin agasat. Unde vreţi să ajungeţi?

Cei doi agenţi îl priviră cu gravitate.

– Sir, făcu Bob Murphy, aceasta înseamnă că acest terorist avea un *tip*[7], el ştiind exact în ce moment preşedintele va ieşi din Biroul Oval pentru a se alătura invitaţilor. Astfel, el a putut să calculeze durata zborului şi a rămas vulnerabil o perioadă foarte scurtă de timp.

Un telefon începu să sune în biroul vecin, gol de mai mult timp. Ronald Taylor sfârşi prin a răspunde.

– Asta mi se pare de fapt foarte logic. Ce concluzie aveţi, gentlemen?

I se acrea gura spunându-le acestor *gumshoes* gentlemen, dar era în timpul serviciului.

– Că acest terorist avea o sursă la Casa Albă, sir, răspunse cu o politeţe un pic cam forţată Bob Murphy.

De această dată, Ronald Taylor se simţi agresat în mod direct. Ceea ce sugera omul FBI-ului era că exista un complice al teroriştilor în interiorul personalului Casei Albe. Deci, fie în rândul personalului, fie în cadrul serviciilor secrete.

---

[7] Un pont.

– Cred că toţi oamenii mei merită o încredere totală, remarcă el imediat, dar de mâine vă voi pune în legătură cu responsabilul nostru pentru securitate internă, care deţine toate dosarele.

Bob Murphy parcă nu-l auzi şi spuse, ca şi cum ar fi vorbit singur:

– Credem că cineva i-a avertizat pe aceşti terorişti de venirea preşedintelui. Ceea ce le-a permis să decoleze ştiind că ţinta lor era la locul stabilit.

Ronald Taylor ridică din sprâncene.

– Cum ar fi putut fi avertizaţi? Nu cred că a ieşit cineva în perioada aceea. Şi dacă a făcut-o, persoana ar fi lăsat o urmă la *check point*. Va fi uşor de găsit.

Celălalt *special agent* îşi întinse picioarele şi îşi admiră pantofii butucănoşi Florsheim.

– Credem, făcu el cu o voce plină de sensuri, că acest lucru a avut loc prin telefon.

Dintr-odată, Ronald Taylor se văzu în timp ce vorbea la telefon cu Amanda Delmonico chiar înainte de sosirea lui Barack Obama! Putea chiar să-şi amintească ce-i spusese: „Trebuie să închid, soseşte Renegatul."

Ridică ochii şi întâlni privirea impenetrabilă a celor doi agenţi FBI.

Cel care puse întrebarea fu tot Bob Murphy.

– Sir, aţi telefonat din Casa Albă între orele 02:00 p.m. şi 04:00 p.m.?

Ronald Taylor avea impresia că urmărea un serial de televiziune. Totuşi, înţelegea acum motivul acestei vizite târzii. El, numărul 2 din Securitatea Casei Albe, era bănuit de complicitate cu teroriştii! Era atât de absurd, încât aproape că-l pufni râsul.

Din păcate, cei doi bărbaţi din faţa sa păreau prea puţin sensibili la umor şi se mulţumi să spună pe cel mai neutru ton posibil:

– Absolut, am dat un telefon de pe mobilul personal puţin înainte de sosirea preşedintelui.

CAPITOLUL VIII

Malko revenise de douăzeci de minute la Hay Adams când CNN i se păru dintr-odată îngrozitor de plictisitor. Or, distracţia se afla de cealaltă parte a culoarului... Cu condiţia ca *Sugar Daddy* să nu-şi fi scurtat şedinţa de noapte şi ca Ann Brodski să nu doarmă deja cu părul prins în bigudiuri.

Formă totuşi numărul camerei sale. Aceasta răspunse foarte repede, cu o voce puţin prefăcută.

– *Yes, sweetheart!*[1]

– Nu este *sweetheart*, o corectă Malko, ci Malko Linge. Tocmai am luat masa împreună.

– Ah, Malko! Nu credeam că mă veţi suna.

– Sunteţi singură?

– Da, a lăsat un mesaj, şedinţa de noapte va dura până târziu şi, drept urmare, va merge direct la Williard, pentru că dimineaţă începe foarte devreme.

– Ce faceţi?

O mică ezitare.

---

[1] Da, dragă.

– Mă amuz.

– Cum?

– Nu pot să spun.

Nu insistă.

– Încetaţi să vă mai amuzaţi şi haideţi să goliţi o sticlă de şampanie cu mine...

– Dar nu voi sta mult timp! preciză imediat Ann Brodski.

– Trei minute, nu mai mult.

– OK! Sosesc.

Abia avu timp să se ridice, că deja se auzi o bătaie la uşă. Ann Brodski era în faţa lui, surâzând, acoperită cu un halat al hotelului.

– Am venit cum eram! mieună ea.

Malko coborî privirea şi descoperi prin crăpătura halatului ciorapul gri şi pantofi pe care nu-i avea la cină. Intrigat, o lăsă să intre. Ea nu avusese efectiv când să se îmbrace în timpul scurs de la convorbirea telefonică... Ann Brodski se aşeză pe marginea micii canapele şi întrebă:

– *Chiar* aveţi şampanie sau aţi spus-o doar pentru a mă atrage aici?

– Întotdeauna am şampanie, zâmbi Malko, deschizând minibarul din care scoase o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rose 2004.

Când dopul sări, Ann Brodski bătu din palme.

– Să nu mă îmbătaţi!

*

* *

Atmosfera se încărcase brusc în biroul de la etajul 9. Cei doi agenţi speciali ai FBI erau tensionaţi, cu gâturile trase în faţă, ca nişte vulturi, către directorul adjunct al serviciilor secrete. Bob Murphy scosese un carneţel din buzunar.

Nebun de furie, Ronald Taylor simţea dorinţa de a-i da afară, dar asta nu ar fi fost o mişcare prea abilă. Se forţă să-şi spună că trebuia să coopereze.

Dominându-şi furia, reuşi să spună cu o voce aproape calmă:

– Doar nu credeţi că am vreo legătură cu aceşti teroriştі?

Special agent Vicente Mariano scutură din cap cu gravitate şi spuse:

– Sir, noi nu credem nimic, doar anchetăm. Telefonul pe care l-aţi dat – coborî privirea asupra agendei sale şi continuă – la 3:37 p.m., pe 15 martie, a avut legătură cu exercitarea funcţiei dumneavoastră?

În acel moment, Ronald Taylor realiză că veniseră pregătiţi cu o sfoară pentru a-l prinde...

– Nu, recunoscu el, era un apel personal.

– Era autorizat?

Ronald Taylor simţi că roşeşte şi trebui să admită:

– În principiu, nu, dar...

– Exista vreun motiv important în spatele acestui telefon? insistă grav Bob Murphy.

Directorul adjunct al serviciilor secrete rămase mut câteva clipe. Îi repugna să admită că

era îndrăgostit, că telefonase pentru a nu spune nimic, doar pentru a auzi vocea Amandei Delmonico. Asta nu făcea parte din regulile FBI.

– Nu, admise el, era un telefon amical.

– Cui i l-aţi dat?

Evident, ştiau acest lucru deja. Astfel, cu o voce aproape calmă preciză:

– Domnişoarei Amanda Delmonico.

– Este una dintre prietenele dumneavoastră?

Ronald Taylor decise că trebuie să mai câştige timp.

– Este amanta mea, spuse el cu simplitate, de mai multe luni. Lucrează într-o galerie de artă de pe M Street. O sun în mod frecvent şi ea face la fel, indiferent de oră sau de loc.

Era mai bine să o ia înaintea întrebărilor. Cele două clone notau ca nişte nebuni. Bob Murphy, clona nr. 1, ridică privirea şi remarcă cu o voce plată:

– Sir, încă mai sunteţi căsătorit...

În ochii acestor *gumshoes*, adulterul era aproape la fel de grav ca şi patricidul. Un miros de sulf se degaja deja în jurul lui Ronald Taylor. Acesta din urmă reuşi să-şi păstreze calmul şi anunţă:

– Soţia mea şi cu mine ne aflăm în divorţ, toate hârtiile sunt deja semnate. Locuim încă sub acelaşi acoperiş, pentru că nu avem mijloacele financiare pentru a plăti două apartamente, dar nu mai avem niciun fel de viaţă intimă.

– Unde vă întâlneaţi cu Miss Delmonico? întrebă clona nr. 2.

– La Marriott, pe Key Bridge, răspunse Ronald Taylor. De două sau trei ori pe săptămână.

Exact cum ştiau şi ei deja...

Cei doi agenţi FBI se priviră, apoi îl fixară pe directorul adjunct al serviciilor secrete cu un aer vizibil dezgustat. Apoi clona nr. 1 se scărpină pe gât şi spuse:

– Sir, înţelegeţi că acest telefon este extrem de important pentru noi. Este chiar debutul unei părţi din anchetă...

De această dată, Ronald Taylor văzu roşu în faţa ochilor. Cu o voce tremurând de furie, lansă:

– Sper că nu insistaţi că există vreo legătură între acest telefon şi atentatul în care era să-mi pierd viaţa. Nu sunt singurul care a sunat din Casa Albă, în acea zi, în acel interval orar.

Clona nr. 1 îl fixă cu ochii săi de peşte mort şi spuse cu o voce mormântală:

– Sir, am cercetat diferitele apeluri din acel interval orar; de fapt, au fost mai multe, dar au fost toate identificate, precum şi destinatarii lor, şi era vorba de comunicaţii profesionale. Sunteţi singurul care aţi telefonat, chiar înainte de ieşirea preşedintelui din Casa Albă, către un număr din exterior.

Ca la comandă, îşi închiseră carnetele şi se ridicară.

Pentru o fracţiune de secundă, Ronald Taylor avu impresia că cei doi se retrăgeau, apoi clona nr. 2 îl anunţă cu o voce neutră:

– Sir, *you are under arrest*[2]. Acceptaţi să ne urmaţi de bunăvoie sau va trebui să vă obligăm?

Clona nr. 1 lăsă să i se depărteze vesta de corp, descoperind patul unui pistol aflat în teaca sa. Ronald Taylor avea impresia că trăia un coşmar.

– Vin cu dumneavoastră, spuse el cu o voce palidă, dar este vorba de o greşeală imensă.

– Sir, vă vom citi drepturile, anunţă clona nr. 2.

*

* *

Sticla de Taittinger era goală, dar ochii Annei Brodski străluceau ca nişte stele. Se lăsă pe spate suspinând:

– Malko, eşti grozav!

Gestul ei lăsă să i se deschidă halatul, descoperind două coapse lungi. Malko simţi că se sufocă de adrenalină. Tânăra purta ciorapi gri cu marginile albastre, ataşaţi la jartiere fine albe!

Privirile li se încrucişară. Doborâtă de şampanie, Ann Brodski încuviinţa.

---

[2] Domnule, sunteţi arestat.

– Când mi-ai telefonat mă amuzam singură...

– Adică?

– Ador lenjeria, mărturisi tânăra cu o voce joasă. Aşa că, mă amuz îmbrăcându-mă cu ea atunci când sunt la mine acasă. Uneori, dau cu aspiratorul sau gătesc în portjartier.

Malko rămăsese fără voce.

– Există şi o întrebuinţare mai potrivită, remarcă el.

Ann Brodski făcu o mutriţă şarmantă şi chicoti:

– Ah, bărbaţii pe care-i cunosc nu apreciază asta! Spun că arăt a târfă, îmi cer să dau tot jos înainte de a...

Malko nu-şi credea urechilor: se întorsese în Epoca de Piatră.

– În Tennessee, admise el, dar la Washington...

– Nu mă văd decât cu *Sugar Daddy*, suspină Ann Brodski, şi este mereu grăbit. Cu el, durează cinci minute, cu tot cu duş. Cred că nici măcar nu vede ce port. De altfel, în timp ce mă îmbrac, e deja plecat.

Malko fierbea. Era prea frumos. Devora din ochi picioarele bine întreţinute, de altfel complet descoperite.

– Unde aţi prins gustul lenjeriei? întrebă el.

– Pe internet. Există foarte multă publicitate. Comand totul din Mexic, au atâtea lucruri incredibile; nu îndrăznesc să le port decât singură.

Nu mai putea.

Ann Brodski nu protestă când îi puse mâna pe coapsă, apoi urcă, traversă banda albastră a ciorapului, atinse carnea de deasupra şi urmă şarpele fin al jartierei, care îl conduse în partea de sus a fesei. Ann Brodski se ridică dintr-odată:

– Trebuie să plec!

Fără să-i răspundă, Malko o trase de cordonul halatului către el, desfăcu nodul şi îl deschise larg, descoperind o bluză minunată de satin şi un sutien asortat, garnisit cu o dantelă fină albă. Strânse şoldurile tinerei în mâinile sale şi spuse, cu capul ridicat:

– Ann, eşti extrem de sexy.

– Adevărat? întrebă ea cu o voce sugrumată.

– Este adevărat! confirmă el, lăsând să cadă halatul de-a lungul şoldurilor, apoi al picioarelor, scoţând la iveală o blăniţă de astrahan tunsă în formă de inimă.

Ann Brodski era o rafinată...

Mâinile sale urcară, cuprinzându-i sânii, prin satin, apoi le mângâie sfârcurile cu blândeţe. Ann Brodski torcea ca o pisică.

– Îmi place! spuse ea.

El continuă: i-ar fi dat jos sutienul, dar ea ţinea mult la lenjeria sa, astfel încât renunţă, îi mângâie abdomenul, apoi blăniţa. Când începu să o mângâie *cu adevărat*, Ann Brodski lăsă să-i scape un oftat puternic, apoi se lăsă să cadă în genunchi în faţa lui, ca o vânzătoare într-un magazin de pantofi.

Cu o abilitate de infirmieră, îl dezbrăcă pe Malko imediat, îl masturbă câteva momente, apoi înălţă capul şi întrebă:

– Pot să...

Când gura ei îl cuprinse, Malko înţelese că a găsit o perlă...

Reflexia ciorapilor în oglindă îi dădu un chef nebun să facă dragoste. Trăgând-o pe Ann Brodski de păr, o forţă să se ridice.

Deşi neputincioasă, privirea tinerei coborî asupra erecţiei magnifice pe care o crease.

– Vei intra cu toată aia în mine? întrebă ea cu o voce pierdută.

Încet, Malko o împinse pe canapeaua galbenă, îngenunche la rândul său în faţa ei, îi ridică picioarele şi intră lent în pântecele ei. Ann Brodski întoarse capul, pentru a se privi în oglindă.

– Ce frumos! murmură ea.

Acelaşi lucru îşi spunea şi Malko. Începu să facă dragoste pe îndelete cu ea. Simţind foarte repede că ea era pe punctul să termine. În timp ce mişcările sale deveniră mai dese şi mai intense, Ann Brodski începu să ţipe scurt, cu ambele mâini strângând velurul galben.

Până ce se eliberă cu un ţipăt adevărat...

Malko o urmă imediat.

Se destinse, în timp ce Ann Brodski se ridică de parcă ar fi fost muşcată de un scorpion.

– Sună în camera mea, strigă ea.

Într-o secundă, îşi strânse hainele şi ieşi pe uşă... Malko distinse atunci o sonerie slabă de telefon care venea dinspre cealaltă parte a culoarului.

Ann Brodski avea o ureche fină...

Tocmai ieşea de la duş când sună telefonul. Era ea:

– *Sugar Daddy* voia să-mi spună noapte bună, spuse ea. Din fericire, nu a sunat mai devreme.

Era modestă.

Malko o auzi pe tânăra femeie murmurând:

– A fost formidabil! suspină ea. Voi dormi cu jartierele pe mine. Mă excită. Ştii, am un sertar plin de lenjerie, aici...

– Ei bine, conchise Malko, cred că îţi vei prelungi sejurul.

*

* *

Întâlnirea avea loc la sediul VEVAK, care grupa în special diferitele servicii de informaţii secrete ale Republicii Islamice Iran. Când Ali Mugniyeh intră în încăpere, erau deja adunaţi doisprezece bărboşi cu figuri severe.

Ali Mugniyeh îi cunoştea pe toţi, pentru că de la Pasdarani până la agenţi ai *Etta'alat*, Ministerul Informaţiilor, lucrase cu ei. Cel mai în vârstă, ayatollahul Makkada, îmbrăcat într-o robă gri impecabilă, îl privea cu un aer sever.

– Frate Ali, începu el, aşteptăm explicaţii. Ceea ce se petrece la Washington poate dăuna grav intereselor Republicii Islamice. Ştii că situaţia actuală este foarte instabilă. Inamicii noştri caută orice pretext.

– Pentru a ne ataca, adăugă vecinul său, un general din Pasdaran.

Ali Mugniyeh făcu turul mesei cu privirea, spunându-şi că va avea un moment dificil. Ştia că nu era cu nimic implicat în atentatul de la Washington. Însă cei care-l comiseseră, aripa externă a Hezbollahului, erau de principiu sub comanda sa. Numai că, de la moartea unchiului său, Imad, Hassan Nasrallah crease un fel de dublă comandă, cu un responsabil la Beirut, Mustafa Shahabe, care era şi el la comanda „aripii externe", cel puţin în teorie.

Trebuia să explice aceste subtilităţi unor oameni care erau prea puţin la curent cu lumea exterioară şi care păreau să creadă că el ar fi putut face un joc dublu, ascultând în primul rând de Hassan Nasrallah.

Începu să explice într-o tăcere mormântală.

CAPITOLUL IX

Să pătrunzi în Casa Albă era întotdeauna destul de impresionant. Când Malko se prezentă la *Northwest Gate*, un membru al *Secret Service* în uniformă deblocă poarta, după ce el apăsase pe butonul alb. Apoi, Malko trecu paşaportul prin fanta uşii blindate şi o zări în interior pe secretara lui John Mulligan venită să-l conducă, pentru a-l scuti de micile tracasări obişnuite.

În ciuda prezenţei ei, bărbatul de la *Secret Service* verifică pe computerul său ca numele lui Malko să nu se afle pe lista „neagră" ori pe cea a N.C.I.C[1].

I se permise apoi accesul în sasul unde i se înmână un ecuson şi fu pus să treacă prin poarta magnetică înainte de a putea pune piciorul în interior, unde îl aştepta Margaret Crown, secretara lui John Mulligan. Ea zâmbi jenată:

– Îmi pare rău pentru această tevatură! În acest moment, sunt foarte stricţi...

---

[1] National Crime Information Center – bază de date a FBI. (n.trad.)

John Mulligan îşi deplasă cei 1,90 m pentru a-l întâmpina pe Malko, jovial ca de obicei. Cu o atenţie delicată, păstrase pe perete un portret al lui Frank Capistrano, în spatele biroului său. Luară loc în două mari fotolii din piele roşie, care erau acolo probabil de un secol, iar americanul întrebă:

– Nicio veste de la Hezbollah?

Malko zâmbi, încurcat:

– Nu văd cum aş fi putut să am... Cred că vă pierdeţi vremea încercând să mă împingeţi în această direcţie. Asta este treaba FBI, nu a mea.

Consilierul principal pe probleme de securitate se ambală.

– Cum să nu! Aceşti apucaţi l-au arestat ieri seară pe nr. 2 din *Secret Service*, un tip formidabil, care şi-a făcut toată cariera aici.

– Dar de ce, Dumnezeule?

– Are o iubită de care e îndrăgostit nebuneşte. Au vorbit la telefon toată ziua. Ronald a sunat-o chiar înainte ca preşedintele să iasă din Biroul Oval pentru a merge pe *South Lawn*. FBI este convins că a telefonat pentru a da „undă verde" teroriştilor care aşteptau la Freeway Airport.

Este absolut ridicol, numai că nu putem spune ceva pentru a nu fi acuzaţi că vrem să împiedicăm ancheta. În acest moment, îl interoghează la sediul FBI. Din fericire, presa nu ştie nimic.

În plus, în mod normal, când preşedintele este pe peluză, toate comunicaţiile mobile sunt bruiate, din motive de securitate.

Or, la 15 martie, s-a ignorat dispoziţia de a fi armat dispozitivul. Atunci, de aici şi până la a spune că Ronald Taylor este responsabil de această disfuncţie...

Malko bău puţină cafea tare.

– Este adevărat, remarcă el, probabil că aceşti terorişti au beneficiat de informaţii despre programul preşedintelui. Dar această recepţie a fost anunţată în presă, nu-i aşa?

– Bineînţeles, dar fără a se preciza ora la care preşedintele va veni la invitaţii săi, pentru că nimeni nu o ştia. Nici Ronald Taylor, care se afla alături de invitaţi, nu putea decât să estimeze vag când va sosi şi el. Evident, el a fost prevenit cu două sau trei minute înainte... Atunci când se afla în mijlocul conversaţiei telefonice...

– Din experienţa mea, remarcă Malko, ştiu că aceşti kamikaze îşi asumă uneori nişte riscuri. Chiar dacă nu cunoşteau ora *exactă* la care preşedintele sosea pe *South Lawn*, erau decişi să lovească.

John Mulligan dădu din cap:

– Şi eu am aceeaşi opinie, dar FBI se simte în rahat. *Ei* sunt cei care au ca responsabilitate supravegherea activităţilor Hezbollahului pe teritoriul american. I-au reperat pe cei mai mulţi, ceea ce explică rapiditatea cu care i-au identificat pe

cei doi kamikaze, Abu Ali şi Abu Hassan, dar nu au prevăzut nimic în acest caz. Sunt sigur că vor da de urma complicilor, a reţelei logistice, dar de nimic mai mult.

– Am aceeaşi convingere, aprobă Malko, din acest motiv nu am nimic de făcut la Washington. Cred totuşi că investigaţiile FBI nu vor duce la mare lucru. Aripa „americană" a Hezbollahului acţionează doar la ordinul centralei. Ordin transmis de obicei prin mesager ori prin viu grai. Deci nu vom găsi nicio urmă. Aici, vor fi arestaţi doar cei din linia a doua.

John Mulligan îi adresă un zâmbet încurajator.

– Ştiu, din acest motiv am apelat la dumneavoastră, care cunoaşteţi şi cealaltă faţă a tabloului. Preşedintele vrea neapărat să afle cine a dat ordinul acestui atentat.

Malko zâmbi ironic.

– Pentru asta ar trebui să poată fi penetrat sistemul intern de decizie al Hezbollahului ori al iranienilor, pentru că ei sunt *the usual suspects*[2].

– Nimeni nu a reuşit până acum. Asta mi-a confirmat D.G.-ul agenţiei.

– Şi israelienii? întrebă Malko.

– Încă lucrează la sabotarea programului nuclear iranian, cu rezultate foarte bune, de altfel.

---

[2] Suspecţii obişnuiţi.

Malko îşi termină cafeaua:

– Bine, concluzionă el, ce aşteptaţi de la mine, acum?

John Mulligan zâmbi.

– Efectuăm propria anchetă, în paralel cu FBI. Pentru că dispuneţi de timp, mi-aş dori să mergeţi să vedeţi o galerie de artă pe M Street, „Cherub Antiques". Amanta lui Ronald Taylor, Amanda Delmonico, lucrează acolo.

– Vreţi să o interoghez? Este delicat...

– Nu. Doar să o „simţiţi". Ştiu că aveţi un instinct excelent.

– Credeam că nu îl suspectaţi pe Ronald Taylor, remarcă Malko.

– Pe el, nu, evident, dar pe această fată nu o cunoaştem. Adesea, amorezaţii sunt orbi.

– FBI probabil că s-a interesat deja de ea...

– Cu siguranţă, recunoscu John Mulligan, dar aş dori să am opinia *dumneavoastră*.

– Perfect, spuse Malko, voi pleca imediat.

– Orice remarcaţi îi transmiteţi lui Ted Boteler. De altfel, vă va suna cu siguranţă. Sunt de acord cu orice vă va întreba.

John Mulligan nu mai spuse nimic şi se ridică pentru a anunţa că întâlnirea a luat sfârşit.

*

* *

Întins pe patul din „celula" sa şi cu privirea aţintită spre tavan, Ronald Taylor reflecta, din ce în ce mai tulburat.

Se împlineau aproape 24 de ore de când era în mâinile FBI-ului.

Era interogat non-stop, cu scurte pauze în care putea mânca şi bea, dar fără niciun contact cu exteriorul.

Tot timpul cu o politeţe extremă, dar cu întrebări repetitive. Îşi dăduse seama că, într-un timp scurt, FBI făcuse o treabă de furnică. Deţineau toate extrasele sale bancare şi ale convorbirilor telefonice, ştiau totul despre el. Fusese obligat să explice toate apelurile, date sau nu de la Casa Albă, să treacă în revistă toţi prietenii, contactele, relaţiile.

În căutarea „oii negre"...

Agenţii speciali păreau foarte uimiţi de frecvenţa apelurilor către Amanda Delmonico. În mod evident, universul lor afectiv era foarte limitat. Dar, pe de altă parte, acest flux continuu de comunicaţii era în avantajul lui Ronald Taylor, dovedind că o suna de oriunde şi oricând.

Bineînţeles, nu găsiseră nimic să-i reproşeze şi, după privirile celor care-l interogau, se putea spune că se făceau eforturi pentru a-l ajuta. Fostul preşedinte George W. Bush îl aprecia mult şi, dacă era la curent, probabil că făcea totul în favoarea sa.

Uşa celulei sale fu deschisă de una dintre „clone", cu figura neclintită, care se aşeză de cealaltă parte a mesei, pe care depuse un dosar gros.

– Sir, anunţă el, în ceea ce vă priveşte, investigaţiile noastre se apropie de final. Nu am

găsit nimic ilegal în comportamentul dumneavoastră şi nu am găsit în anturajul dumneavoastră niciun contact cu indivizi suspecţi. Se pare că nu sunteţi cu nimic implicat în acest atentat.

Ronald Taylor tresări.

– Cum adică „se pare"! Sunt complet nevinovat.

„Clona" FBI nu fu tulburată:

– Sir, trebuie aşteptat raportul *oficial* pentru a o afirma. V-am prezentat opinia mea, neoficială.

– Deci, sunt liber...

„Clona" nu mişcă niciun muşchi.

– Sir, sunteţi arestat *doar* pentru a ne da ocazia să vă audiem. Nicio procedură judiciară nu a fost lansată în ceea ce vă priveşte. Bineînţeles, vă voi cere să semnaţi aceste procese-verbale ale audierilor. În concluzie, mai există doar o singură formalitate înainte de a putea părăsi clădirea.

– Care?

– Vrem să vă confruntăm cu Miss Amanda Delmonico pe care am interogat-o deja. Pentru a avea declaraţiile dumneavoastră reciproce.

– Ea este acolo? întrebă Ronald Taylor, cu gura uscată.

– Da.

Nr. 2 al *Secret Service* suspină.

– OK. Mergem. Când doriţi.

– Înainte, vă rog să semnaţi aceste procese-verbale, spuse simplu agentul.

*

* *

Malko rula cu viteză redusă pe M Street, la volanul maşinii sale Ford, închiriate. Pe această lungă arteră care ducea către Potomac, la vest de Washington, restaurantele „etnice" cu produse de bucătărie îndoielnice se amestecau cu galeriile de artă, „frumoasele" acestui cartier şic, dominat de Georgetown University.

Trecu prin faţa galeriei „Cherub Antiques" şi trebui să mai meargă încă cinci sute de metri înainte de a găsi un loc de parcare.

Înainte de a intra, se opri în faţa statuetelor expoziţiei ERTE prezentate în vitrine. Nu era nici ţipenie de om, fiind o oră nepotrivită. Când împinse uşa, ieşi o tânără cu ochelari, arborând un zâmbet comercial.

– Căutaţi ceva anume? întrebă ea.

– Nu. Mă uit.

Malko făcu turul galeriei, care oferea tablouri şi obiecte Art Deco. Înainte să iasă, vânzătoarea îi întinse o broşură a „Cherub Antiques" şi cu numele ei: Janet Mills. Venise degeaba. Amanda Delmonico nu era acolo. Nu putea pune întrebări despre ea fără a ridica suspiciuni. Merse la maşina sa şi plecă spre centru. Activităţile sale erau cu adevărat reduse la strictul necesar...

„Hay Adams" era mereu la fel de sinistru... Abia intrat, sună la camera Annei Brodski, fără succes, şi îşi spuse că mâine va fi o altă zi. Chiar îşi dorea acum să fie sunat de Ted Boteler.

*

* *

Ted Boteler fu cel care l-a primit pe reprezentantul Mossad la Washington, un colonel sec precum un bambus şi care vorbea engleză cu un puternic accent evreiesc.

Întâlnire solicitată de israelian, care pretexta o urgenţă extremă.

De cum se află în biroul său, colonelul nu pierdu timpul.

– Am primit un raport de la centrala mea pe care mi s-a cerut să vi-l comunic, anunţă el, depunând pe masă o mapă albastră în culorile israeliene.

– Despre ce este vorba? întrebă Ted Boteler.

– Despre o compilaţie provenind de la mai multe surse din Siria şi de la altele care lucrează pe Iran. Cred că trebuie să o citiţi.

Directorul de Operaţiuni al C.I.A. începu să citească documentul care avea doar trei pagini, apoi ridică privirea.

– Sirienii spun că iranienii sunt în spatele acestei operaţiuni?

– Absolut.

– De ce? În mod oficial, ei nu-şi doresc o confruntare.

Israelianul schiţă un zâmbet rece.

– Există mai multe clanuri în puterea iraniană. Potrivit sirienilor, acest atentat ar fi fost conceput de Pasdaran, care se opune oricărei

apropieri de Statele Unite. Şi a fost realizat de aripa Hezbollah aflată în solda lor.

Ted Boteler depuse documentul pe masă. Blazat: israelienii veneau mereu la el cu sinteze apocaliptice.

– OK, voi transmite mesajul mai sus, promise el.

Israelianul nu se ridică.

– Vă pot spune, în mare taină, că ambasadorul nostru a cerut o audienţă secretarului de stat al Apărării.

– De ce?

– Guvernul meu consideră că nu trebuie să stea inert la un astfel de atac. Ar însemna că încurajează terorismul. Ştiu că suntem pregătiţi să sprijinim Statele Unite într-o acţiune de represalii.

Ted Boteler avu un gest evaziv.

– Este simpatic! concluzionă el, dar nu ştiu dacă va mai fi de actualitate. Toate simulările pe care le-am făcut despre un raid aerian asupra Iranului au arătat consecinţe catastrofale... Oricum, nu este problema mea.

Totuşi, îşi conduse vizitatorul până la ascensor. Uneori, israelienii aveau surse bune.

*

* *

Malko urmărea postul CNN cu un aer degajat, până când chipul bărbos al lui Mahmud

Ahmadinejad apăru pe ecran, citind o declaraţie la un microfon.

„Preşedintele Ahmadinejad respinge în mod oficial orice implicare a Iranului în atentatul împotriva preşedintelui Barack Obama", traduse comentatorul. „Iranul nu practică terorismul şi nu atacă şefii de state."

Finalul reportajului...

Malko zâmbi în sinea sa. Toate astea nu spuneau mare lucru: iranienii nu recunoşteau niciodată.

Mobilul său sună: avea un mesaj de la Ted Boteler care-i dădea întâlnire a doua zi pentru a lua micul dejun la „Potomac Café", lângă Tyson Corner, nu departe de C.I.A.

Ce urma să-i ceară?

CAPITOLUL X

Ronald Taylor avu impresia că venea de pe altă lume când intră în apartamentul său. O maşină a FBI îl adusese acasă, după treizeci şi şase de ore de interogatoriu. O altă maşină o dusese acasă pe Amanda Delmonico. Confruntarea fusese un moment deosebit de penibil.

Amanda Delmonico fusese foarte demnă, răspunzând calm tuturor întrebărilor poliţiştilor, dar nu avuseseră posibilitatea să-şi manifeste sentimentele reciproce.

Merse în bucătărie, luă o sticlă de scotch şi îşi turnă o porţie mare. Nu avu timp să bea, mobilul îi sună.

– Ai ajuns acasă? întrebă Amanda.

– Chiar acum! *My God*, îmi pare foarte rău...

– Nu ai pentru ce, spuse ea, dar vreau neapărat să te văd.

– Fac un duş şi vin să te iau. Vom lua masa într-un loc drăguţ.

– Vino repede, ceru tânăra.

Ronald Taylor îşi ascultă robotul telefonic. Era plin. Mesaje de simpatie din partea a numeroşi oameni, dar şi unele reproşuri pentru că fusese imprudent, dintre care unul de la şefii săi direcţi. Fu profund tulburat.

*

* *

Ann Brodski aproape că şopti:

– Este jos, voi merge cu el! Nu am prea mult timp.

Senatorul nu avea şedinţe de noapte... Malko se resemnă la gândul că va petrece seara singur.

– Treceţi oricum să-mi spuneţi noapte bună, îi propuse el.

– OK, dar repede.

Întredeschise uşa şi Ann Brodski alunecă înăuntru. Îşi pusese voalul, iar el îşi spuse că s-ar culca pe loc cu ea, aşa cum arăta, mignonă, într-un taior negru şi o fustă destul de largă, pentru a fi ridicată cu uşurinţă. Abia intră în cameră, că Malko o lipi de perete şi îi băgă mâna între coapse.

– Nu, gâfâi Ann Brodski. Mâine, dacă vrei, *Sugar Daddy* va fi la femeia lui.

Malko trebui să se mulţumească doar cu o mângâiere de-a lungul unei jartiere şi Ann Brodski se salvă, lăsându-l destul de frustrat...

*

* *

Mână în mână, Ronald Taylor şi Amanda Delmonico se priveau în ochi, în penumbra propice a restaurantului „Four Ways", la colţul străzilor 20 şi R. La cină, era frecventat de angajaţi ai C.I.A., dar seara, clientela era obişnuită...

– Te doresc! murmură Amanda Delmonico. Mi-a fost atât de frică.

Purta o rochie neagră foarte simplă, cu bretele, care îi desenau pieptul modest, dar Ronald Taylor nu vedea decât strălucirea ochilor ei întunecaţi.

– Şi eu, spuse el. Vom merge la mine.

Amanda Delmonico tresări.

– La tine, dar...

– Soţia mea este într-o călătorie, preciză Ronald Taylor, iar acum puţin îmi pasă. Voi divorţa şi vom trăi împreună.

Tânăra îi zâmbi fără a răspunde, şi cinci minute mai târziu rulau către M Street.

Abia intraţi în căsuţa din strada Bank, Ronald Taylor îşi scoase paltonul şi îşi îmbrăţişă amanta. Simţi imediat pubisul tinerei cum se lipeşte de el.

– Vino, şopti ea gâfâind. Vino, acum.

Se balansară câteva minute într-o îmbrăţişare furioasă, în timp ce Ronald Taylor îi ridica rochia neagră. În furia sa, smulse chilotul Amandei.

Apoi, fără să ştie cum, se treziră pe covorul de la intrare, făcând dragoste cu furie. Încă îmbrăcaţi.

Puţin mai târziu, izbucniră amândoi în râs.

– N-am mai făcut asta niciodată! mărturisi tânăra. Mă doare spatele.

– Vino, să mergem în dormitor, îi propuse Ronald Taylor.

Intrară în camera conjugală şi de dezbrăcară. Amanda avea o urmă mare roşie deasupra fundului, lăsată de mocheta de care se frecase în timp ce amantul său o penetra cu putere.

Ronald Taylor o sărută pe locul rănit, unde se vedeau deja câteva picături de sânge.

Apoi, făcură din nou dragoste mult mai calm şi adormiră. Epuizaţi.

Lumina zilei îl trezi pe Ronald Taylor. Era singur şi se trezi tresărind. Chiar la timp pentru a o vedea pe Amanda venind cu un platou pe care era micul dejun...

– Astăzi, anunţă el, nu merg la birou.

Tânăra zâmbi.

– Eu voi merge la galerie abia la prânz.

Privirile li se întâlniră şi americanul sesiză o strălucire tristă în ochii întunecaţi ai tinerei femei.

– Ce se întâmplă cu tine? întrebă el imediat.

– Nu trebuie să divorţezi... spuse Amanda cu o voce abia auzită.

Ronald Taylor o privi, îngheţat.

– De ce? Nu mă mai iubeşti?

– Nu, răspunse Amanda. Sunt expulzată din ţară. Am două săptămâni pentru a pleca.

– Expulzată! Dar de ce?

– Din ordinul FBI. Am încălcat un ordin federal care interzice apelarea Casei Albe fără un motiv oficial. Se consideră că reprezint un risc pentru securitate...

– Dar voi angaja un avocat! protestă el.

Amanda Delmonico scutură din cap.

– Nu, nu vei câştiga niciodată împotriva FBI-ului. Vor invoca securitatea naţională. Şi, oricum, nu aş mai fi stat mult timp la Washington. Îţi spusesem, am un contract cu o galerie din Londra, care aparţine aceluiaşi proprietar şi care insistă să lucrez acolo. Probabil aş mai fi putut întârzia lucrurile două sau trei luni, cel mult. Îţi spusesem despre asta.

Era adevărat, dar într-o perioadă în care el nu era amorezat nebuneşte de ea...

– Vei reveni? întrebă el.

Devastat.

– Nu ştiu, recunoscu tânăra cu un zâmbet trist. Nu este foarte uşor.

În faţa disperării vizibile a lui Ronald Taylor, ea adăugă:

– Voi încerca, dar nu trebuie să-ţi faci planuri pe termen lung.

Cu tandreţe, ea se aplecă şi îl sărută uşor pe buze.

– Mai avem câteva zile, concluzionă ea. Să profităm. Voi încerca să nu lucrez prea mult.

*

* *

„Potomac Café" era aglomerată. Exclusiv cu spioni. Tyson Corner se afla la zece minute de mers cu maşina de Langley, sediul C.I.A. Mâncare calorică şi fadă. Vin de nebăut. Ted Boteler întârziase.

Părea îngrijorat.

– L-am văzut pe D.G. mai devreme, anunţă el. Casa Albă exercită o presiune imposibilă pe Agenţie pentru a obţine rezultate. *Vrea* să riposteze, dar nu ştie unde să lovească.

Malko nu putu să se abţină să nu sugereze, aproape serios:

– De-ar face praf Coreea de Nord!

Ted Boteler tresări, apoi îi aruncă o privire întunecată lui Malko.

În starea de stres în care se aflau americanii, dacă ar fi fost acuzată şi Confederaţia Elveţiană de comiterea atentatului, ar fi bombardat Berna.

– Nu e momentul de glume, spuse sumbru Ted Boteler. L-am primit pe reprezentantul *shlomos* ieri dimineaţă. Sună adunarea din goarnă şi vrea să lichideze Iranul. După „sursele" sale siriene, Teheranul se află în spatele atentatului asupra lui Obama. Cum au făcut când s-au răzbunat pentru atacul asupra Airbus IranAir doborât de crucişătorul Vincennes, în urmă cu câţiva ani.

– Nu este imposibil, recunoscu Malko, dar nu există dovezi.

Ted Boteler răspunse la unul dintre mobilele sale, care suna, ascultă şi îl anunţă pe Malko:

– E Mueller. După ce au interogat toţi oamenii din benzinăria Exxon unde a fost găsită furgoneta „General Aviation", au obţinut câteva mărturii. De altfel, au fost remarcaţi câţiva oameni cu trăsături orientale în jurul furgonetei albe

care a staţionat câtva timp în locaţie. Foarte posibil, este vorba de vehiculul care i-a adus pe terorişti acolo.

– Asta e tot?

– Nu. Unul dintre oamenii de la pompe a remarcat că avea număr de New Jersey.

– E vag...

– Aşteptaţi, continuă Ted Boteler, care părea un pic mai optimist. New Jersey este una dintre bazele Hezbollahului în Statele Unite. Deci, *gumshoes* au avut ideea de a căuta toate vehiculele de acest tip care sunt utilizate de presupuşi membri ai Hezbollahului. Au găsit unul, aparţinând unui anume Abi Charla, libanez, proprietarul unei mici băcănii.

– L-au găsit pe acest Abi Charla?

– Nu, se pare că se află în Canada...

– Poate că nu are nicio legătură cu afacerea asta.

– Poate. Dar FBI a trimis numărul şi semnalmentele furgonetei la toată lumea. Posturile de frontieră, Canada şi Mexic, staţiile de benzină, poliţia rutieră...

– Să sperăm că o vor găsi, concluzionă Malko. Dacă se dovedeşte că este omul care i-a dus pe cei doi kamikaze până acolo, cu siguranţă va avea ceva de spus.

– *You bet!*[1]

---

[1] Poţi să pariezi!

– Apropo, continuă Malko, John Mulligan mi-a spus că vreţi să-mi cereţi ceva...

– Exact. Consilierii preşedintelui îl presează să *facă ceva*, fără să aştepte să fie identificaţi cu certitudine „sponsorii" acestui atentat.

– Asta pare dificil şi chiar antinomic.

– Nu. Este vorba de o operaţiune „la negru", destinată a le transmite iranienilor că ei sunt principalii suspecţi.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Malko.

Temându-se de ce e mai rău.

– Veţi pleca la Beirut.

– Dar, v-am spus că...

– Nu pentru a ancheta. Concomitent cu dumneavoastră, un Jeep Cherokee încărcat cu 500 de kilograme de explozibil va fi expediat cu unul dintre zborurile noastre militare. Veţi avea sarcina de a-l duce până în faţa ambasadei Iranului la Beirut şi de a-l detona, noaptea, când strada va fi goală. Nu vrem să ucidem iranieni, dar vrem să le arătăm că nu suntem idioţi.

– Cu 500 de kilograme, remarcă Malko, riscaţi să ucideţi mulţi oameni... Chiar şi noaptea.

– Nu. Mi s-au transmis fotografii, îl asigură directorul Diviziei de Operaţiuni. Este un zid foarte înalt, lung de o sută de metri şi, noaptea, circulaţia este inexistentă pe această stradă. Cei doi prieteni ai dumneavoastră, Chris Jones şi Milton Brabeck, vă vor însoţi. Ei vor acţiona detonatorul.

Astfel, nu vă veţi murdări manşetele albe de prinţ, adăugă americanul cu un ton ironic.

Malko îi aruncă o privire îngheţată.

– De când mă trimiteţi drept la ţintă, mâinile mele nu sunt murdare, ci pline de sânge. Cine a avut această idee strălucită?

– Nu vă pot spune, dar nu noi...

Malko era împietrit. Trecuse ceva vreme de când C.I.A. nu se mai lansase în astfel de operaţiuni complet nebuneşti şi, în general, contraproductive. Trebuia ca însăşi Casa Albă să fie zguduită pentru a se ajunge la aşa ceva...

Încercă să-l facă să se răzgândească pe Ted Boteler, ocupat să tranşeze o friptură care părea să reziste curajoasă.

– Ted! făcu el. Este o măgărie. O măgărie de doi bani. Este o operaţiune *teroristă*. Care poate avea consecinţe dezastruoase.

– Este vorba de o operaţiune aprobată şi decisă la cel mai înalt nivel, afirmă directorul Diviziei de Operaţiuni.

– Şi dacă vor fi morţi?

– Ne asumăm acest lucru.

– Şi dacă suntem prinşi?

Americanul îi aruncă o privire severă.

– Dacă apelăm la dumneavoastră, o facem pentru a sta liniştiţi. Sunteţi cel mai strălucit şef de misiune pe care-l avem.

– Şi dacă refuz?

Ted Boteler ridică privirea din farfurie şi spuse, cu un ton plin de subînţeles:

– Veţi dezamăgi nişte oameni plasaţi foarte sus.

Cu alte cuvinte, va fi tras pe tuşă. O opţiune pe care, financiar, nu şi-o putea permite. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Ted Boteler se aplecă spre el şi preciză:

– Nu vă spun care este cifra onorariului dumneavoastră, dar veţi fi surprins.

Malko rămase tăcut. El, care se străduia să devină un samurai, urma să se afle în pielea unui mercenar...

Ted Boteler îi adresă un zâmbet aproape afectuos.

– Ştiu că nu *veţi face* orice. Şi, cu dumneavoastră, nu vor exista pagube colaterale...

– Bine, concluzionă Malko, mi se pare că nu am de ales. Când este plecarea?

– Aşteptaţi, John Mulligan vrea cu orice preţ să o „mirosiţi" pe această Amanda Delmonico, amanta tipului de la serviciile secrete. Faceţi ce v-a rugat, chiar dacă este o idioţenie. Nu cred deloc că Ronald Taylor ar putea fi implicat pentru un motiv anume în acest atentat, cum nu este nici această tânără. Este probabil puţin cam prea amorezat, dar acesta nu este un delict. Aceşti *gumshoes* furioşi le-au pus mobilele sub ascultare. Se vor amuza decriptându-le. Ar putea să scrie o carte porno după aceea.

Restaurantul începea să se golească, toate maşinile plecând spre Langley. Ted Boteler îşi privi ceasul.

– Trebuie să plec. Am întâlnire cu D.G.. Vă voi suna de îndată ce totul este pregătit. Apropo, Chris Jones şi Milton Brabeck vă aşteaptă pentru a lua cina la Mo & Jo, la colţul străzilor Connecticut şi L. La ora opt.

Malko ceru încă o cafea. Gânditor. C.I.A. se aventura în toate sensurile.

A băga frica în iranieni era în mod cert o idee seducătoare, dar trecutul dovedise că aceştia aveau o capacitate serioasă de ripostă...

Nu rămânea decât să profite de cea mai bună parte a sejurului său forţat la Washington. În mod normal, Ann Brodski trebuia să fi scăpat de *Sugar Daddy*. Va trebui să concilieze fantasmele sale cu cina profesională.

*

* *

Ochii Annei Brodski luceau de o bucurie infantilă. După cum era de aşteptat, senatorul ei o lăsase în pace, fiind ocupat cu soţia legitimă.

– Îţi plac? întrebă ea descheindu-şi haina de blană, imediat ce intră în cameră.

Malko văzu o fustă verde din lână, destul de comună, apoi ochiul său experimentat remarcă talia tinerei care părea în mod special sugrumată. Înaintând, o prinse de coapse şi simţi imediat sub degete părţile tari ale unui corset.

– L-am cumpărat prin corespondenţă, preciză Ann Brodski. Este prima dată când îl port.

Se vedea că avea chef să încerce efectul imediat. Malko îi adresă un zâmbet complice.

– Este o idee foarte bună, făcu el, dar, înainte de cină, te voi duce să vezi o galerie de artă...

Ann Brodski deschise ochii ca trăsnită şi suspină:

– Aş fi preferat un magazin de lenjerie! Există o ofertă serioasă pe aici. Nu e un loc sărac ca la mine. Şi apoi, eu nu mă prea mă omor după artă...

Malko avu nevoie de o voinţă de fier pentru a nu o trânti direct pe sofa. Era incitantă această dragoste erotică.

– Vino, spuse el.

– Nu vreau să ies cu tine, protestă ea.

– Am maşina în garajul subteran, nu te va vedea nimeni.

– OK, dar, atunci, vom lua două ascensoare. Ne vedem jos.

*

* *

Malko urcă rampa parcării subterane şi intră pe Sixteen Street. O ploaie fină cădea peste Washington. Chiar înainte de a intra pe stradă, Ann Brodski se culcă practic în scaunul ei, cu capul pe genunchii lui Malko.

Şi cu gura la şliţul lui. Deschise pantalonii cu buzele şi reuşi să tragă în jos fermoarul metalic

cu dinţii. Deschisese deja zece centimetri când Malko intrase pe Sixteen Street.

– Ann, remarcă Malko, dacă te vede un poliţist, vom avea mari probleme. Şi senatorul riscă să afle de ele.

Ann Brodski se opri şi se ridică.

– Păcat! făcu ea, chestia asta mă excita.

De această dată găsi un loc mai apropiat de „Cherub Antiques". Abia deschisese uşa, că zări o femeie care corespundea semnalmentelor amantei lui Ronald Taylor. O brunetă fină, cu o alură elegantă, cu un păr căzând în cascadă pe umeri şi nişte ochi negri imenşi. După ce schimbă câteva cuvinte cu cealaltă vânzătoare, se îndreptă spre ei arborând un zâmbet comercial.

– Aţi reperat un anume obiect?

– Nu încă, recunoscu Malko, voiam să revin cu prietena mea.

– Atunci, uitaţi-vă şi să veniţi să vorbim, propuse tânăra vânzătoare.

Ea se îndreptă către birou şi începu să dea telefoane. După ce privi conştiincios toată oferta galeriei, Malko încercă o „identificare pozitivă".

– Trebuie să mă gândesc, spuse el. Îmi puteţi lăsa cartea dumneavoastră de vizită?

– Bineînţeles.

El o luă: o chema Amanda Delmonico. Femeia de care era îndrăgostit nebuneşte Nr. 2 din *Secret Service*...

Ann Brodski se izolă într-un colţ pentru a răspunde la telefon. Abia ieşiseră din galerie că-i spuse lui Malko:

– Era *Sugar Daddy*. Va încerca să se debaraseze de *Mom* cât mai repede posibil. Nu avem prea mult timp...

Ceea ce îi convenea lui Malko, care trebuia să meargă să ia cina cu Chris Jones şi Milton Brabeck.

De cum ajunseră pe Sixteen Street, ea ceru ca Malko să o lase să coboare cu douăzeci de metri înaintea hotelului, în timp ce el urma să lase maşina în parcare, şi îi solicită cheia de la cameră. Malko i-o dădu, fără să înţeleagă prea bine.

Nu vedea ce mare lucru rezolvase cu vizita la galerie... După ce fusese „cernută" de FBI, Amanda Delmonico nu mai avea mare lucru de ascuns...

Când ajunse la etajul său, observă că avea uşa de la cameră întredeschisă. Totuşi, după ce intră, nu văzu pe nimeni. Până când o voce spuse în spatele lui:

– *Happy Birthday, Mister President!*

Ann Brodski se ascunsese după uşă, având pe ea doar un corset care îi prindea jartierele şi sutienul. Sânii stăteau să sară afară din corset, iar când Malko o prinse de talie, chiar săriră afară. Ann îl împinse către oglinda mare, alintându-se:

– Nu e aşa că sunt mortală? întrebă ea.

Malko, excitat de această candoare erotică, decise să profite:

– Îngenunchează, ceru el, şi...

Nu trebui să mai precizeze: Ann era deja pe cale să-l elibereze. Ea îşi începu misiunea, privindu-se mereu în oglindă, mulţumită.

Când Malko îi introduse sexul său între sâni, ea îi apropie şi începu să se balanseze ca o cobră. Fără să scape nicio clipă oglinda din ochi.

Malko nu reuşi să o oprească să nu meargă până la capăt. Când sămânţa lui izbucni, Ann îl privi cu o expresie extatică. O formă rară de narcisism.

– Acum, spuse ea, mă voi ocupa de tine...

Se aruncă din nou asupra lui cu aceeaşi înverşunare... şi nu-i trebui prea mult timp pentru a-l reanima. De această dată, el conduse jocul.

O puse să stea în patru labe în faţa oglinzii, o prinse de şoldurile strânse de corset şi îngenunche în spatele ei. Intrând lent în pântecele ei.

În afară de Alexandra, puţine femei aveau mai multă grijă de lenjeria lor... Cu privirea lipită de oglindă, Ann îl privea cum intra şi ieşea din ea. Apoi, ea ceru cu o voce înceată:

– Nu ai chef de fundul meu? Credeam că corsetul îţi va face chef...

Malko îşi spuse că bărbaţii sunt mereu prea buni cu femeile şi îşi respinse instantaneu orice urmă de galanterie.

Când îi forţă sfincterul Annei, ea semăna cu Sfântul Sebastian în timpul martiriului: un amestec de durere şi extaz...

Când Malko explodă, ea îl apăsă violent ca pentru a-l face să o penetreze cât mai adânc posibil.

– Aş vrea să am fotografii cu mine în timp ce sunt penetrată, de fiecare dată cu altă ţinută, mărturisi ea. Şi apoi, să fac un album.

Brusc, se uită la ceas şi exclamă:

– *My God*, este opt şi jumătate! Dacă *Sugar Daddy* a ajuns mai repede, mă omoară.

Îşi trase fusta verde şi ieşi pe culoar. Malko îşi spuse că era timpul să meargă la întâlnirea cu Chris Jones şi Milton Brabeck.

*

* *

Capul lui Chris Jones aproape atingea plafonul. Minibraseria „Mo & Jo", instalată la un subsol, cu pereţii acoperiţi de caricaturi ale celebrităţilor din Washington, îţi dădea impresia că te afli într-o cutie.

Chris Jones se ridică, nereuşind să se întindă, şi îi luă mâna lui Malko într-a lui, o lopată enormă, arborând un zâmbet încântat.

– În sfârşit, ne vedem într-un loc normal! Milton vine şi el, a plecat să parcheze maşina.

„Gorila" nu se schimbase de la ultima lor întâlnire în Scoţia. Părul grizonat, aproape ras, umerii de docher, mâinile ca nişte lopeţi şi eternele costume prost croite şi prea largi, care îi permiteau să-şi ascundă artileria, armamentul unui mic portavion...

Malko îşi reprimă un strigăt când degetele enorme ale lui Chris Jones îi introduseră în piele inelul...

– Chris, făcu el, nu eşti conştient de forţa pe care o ai!

Milton Brabeck venea şi el. Clona amicului său. O nouă strângere de mână. Cele două „gorile" nu mai puteau de bucurie. Păreau mult prea masivi pentru mica masă acoperită cu un ştergar în carouri. Patronul aduse meniul şi Chris Jones anunţă triumfător:

– Aici au toţi hamburgerii din lume. Cei mai buni din Washington!

În sfârşit, era în elementul său...

Comandară scotch, un aperitiv, şi Malko luă vodca sa obişnuită. Bucuros să-i regăsească pe tovarăşii săi de operaţiune.

Cum plecă ospătarul cu comanda, Chris Jones se aplecă peste masă şi spuse cu voce joasă:

– Se pare că-i vom face să sară în aer pe nebunii ăştia de iranieni!

În acel moment, Malko înţelese că Ted Boteler nu vorbise fără rost. *Cu adevărat* vor arunca în aer ambasada Iranului de la Beirut.

CAPITOLUL XI

Un înger trecu, cu aripile îngreunate de explozibilul ataşat de ele.

Malko vru să tempereze entuziasmul juvenil al celor două „gorile".

– Nu ştiu dacă este o idee prea bună... zise el.

Milton Brabeck aproape că se înecă cu hamburgerul.

– Cum! Aceşti nebuni încearcă să ne ucidă preşedintele şi noi stăm fără să facem ceva! Eu cred că suntem chiar prea mărinimoşi. Ar trebui să-i nimicim până la unul.

– Şi apoi, să le luăm petrolul, reflectă Chris Jones. Poate că benzina va costa mai puţin. Aproape trei dolari un galon, este o ruşine.

– Vreţi detalii tehnice despre operaţiune? i-o tăie Malko.

– Bineînţeles! La „Fermă" se pregăteşte o frumoasă Cherokee cu numere libaneze în care vor fi puse cinci sute de kilograme de C-4. Va fi dusă până în Liban de unul dintre zborurile noastre militare, prin Ramstein, şi destinată oficial ambasadei din Beirut.

Libanezii nu vor vedea decât focul...

– Şi apoi? întrebă Malko.

– Ne veţi ghida până la Ambasada Iranului. Vom face câteva recunoaşteri şi o vom abandona în mijlocul nopţii, în faţa zidului ambasadei.

– Cum o veţi detona?

– Un detonator clasic. Două plăci care se lovesc una de alta după ce este scoasă siguranţa. Ele vor declanşa ceasul. Cred că va trebui să o reglăm la cinci minute. Ştiţi unde se află nenorocita asta de ambasadă?

– Strada Golfului, în cartierul Bir Hassan, spuse Malko. Nu departe de cea a Kuweitului.

Nu-i venea încă să creadă că se vor lansa într-o aventură atât de nebunească! Alegerea C.I.A. de a-i încredinţa această misiune foarte riscantă nu se datora doar „talentului" său. Era preferabil să utilizeze un străin pentru acest gen de operaţiuni. În caz de eşec, Washingtonul putea să jure că nu avea nicio legătură.

– Când va avea loc? întrebă Malko.

– Cam într-o săptămână. Cherokee-ul va fi recuperat de oameni ai staţiei din Beirut, cu acoperire diplomatică. Apoi, nu va mai trebui decât să mergem să-l luăm.

– Nu riscăm ca libanezii să descopere la sosire explozibilul?

Chris Jones arboră un zâmbet superior.

– *No way*! Nu au dreptul să umble la ea. Are numere diplomatice.

Izbucni într-un râs sonor şi spuse:

– Am mai făcut eu lucruri ciudate, dar e pentru prima dacă când voi arunca în aer o ambasadă de asiatici.

Era un suflet simplu, cu bucurii simple...

– OK, concluzionă Malko, de îndată ce va fi totul gata, mă sunaţi.

– Nu sunteţi încântat să faceţi acest lucru împreună cu noi? întrebă Milton Brabeck, suspicios.

– Foarte încântat, îl asigură Malko.

*

* *

Ronald Taylor nu se simţea bine pentru a-şi relua munca. Bineînţeles, colegii din *Secret Service* îl primiseră cu braţele deschise, blestemând stupiditatea *gumshoes*-ilor.

Directorul venise personal să-l felicite. Era exonerat. Oricum, FBI o luase pe alte piste pentru a încerca să afle cum reuşiseră teroriştii să cunoască ora ieşirii preşedintelui pe *South Lawn*.

Probabil că aceştia chiar se bazaseră doar pe ziare. Deseori, atentatele islamice erau un amestec de sofisticare extremă şi improvizaţie...

Ronald Taylor ascultase şi mulţumise. Îl ştia sincer pe şeful său. Nimeni nu-l suspectase vreodată. Altfel, nu ar fi fost lăsat să revină la post.

Dar, în timp ce el revenea la slujbă, nu reuşea să se debaraseze de unica sa obsesie: plecarea Amandei.

Ideea de a merge să o viziteze periodic la Londra era o himeră: nu avea mijloacele financiare

pentru aceste deplasări... Singura soluţie pentru el ar fi fost să găsească o slujbă la Londra. Dar, la 54 de ani, chiar şi cu referinţele lui, ar fi fost dificil. Şi apoi, trebuia să găsească bani pentru soţia sa. Toate acestea îl rodeau. Mai avea opt zile pentru a profita de tânără. Era atât de trist, încât nu avea nici măcar chef să o sune pe Amanda mereu, cum făcea înainte de „incident".

Uneori, se întreba dacă nu ar fi fost mai bine să o uite, să o şteargă din viaţa lui.

Mai uşor de spus decât de făcut...

Ştia că FBI nu va renunţa la expulzarea ei. Furios pentru că s-a lăsat surprins de atentat.

Luă totuşi mobilul şi apăsă pe tasta „memorie". Avea chef să-i vorbească.

*

* *

– Ştiu că este o măgărie, suspină John Mulligan, dar preşedintele s-a lăsat convins de consilierii săi, care sunt toţi anti-iranieni.

– Vă imaginaţi consecinţele politice! remarcă Malko. Până acum, teroriştii Al Qaida aruncau în aer ambasade... Precum ale voastre, în Kenya şi Tanzania...

Căpătase facil o întrevedere de cincisprezece minute cu consilierul principal pe probleme de securitate al Casei Albe, sperând să obţină anularea operaţiunii libaneze. Ultima sa frază îl înţepă în mod vizibil pe John Mulligan.

– Nu este vorba de uciderea unor diplomaţi iranieni, îl corectă acesta cu putere. Ted Boteler

mi-a transmis dosarul operaţional. Ambasada Iranului este situată pe un bulevard pustiu noaptea şi e protejată de un zid înalt. Încărcătura va distruge zidul şi, probabil, va provoca unele pagube clădirii, dar nu vor fi morţi.

Malko renunţă să-l mai contrazică. Ştiind totuşi că, în acest gen de operaţiuni, existau mulţi factori necunoscuţi.

Mai făcu o ultimă tentativă:

– Aceasta nu va rezolva relaţiile cu Iranul, remarcă el. Credeam că aveau loc negocieri.

Consilierul principal scutură din cap şi spuse:

– *Bullshit!* Ne duceau cu vorba. Preşedintele o ştie, dar nu are alternativă. Iranul nu va ceda *niciodată* în problema nucleară. Dacă atentatul ar fi reuşit, cred că noul preşedinte, Joe Biden, nu ar fi putut rezista presiunii media şi ar fi bombardat Iranul. Şi atunci...

Lăsă fraza în suspensie.

Deschideau cutia Pandorei. O cutie plină de zgomot şi de furie, al cărei conţinut risca să mă-ture destule lucruri între Mediterana şi India... Cei doi oameni rămaseră un moment tăcuţi, apoi John Mulligan îşi turnă puţină cafea.

Ca pentru a reteza orice încercare a lui Malko de a mai pune misiunea sub semnul întrebării, concluzionă:

– Nu staţi prea mult la Beirut.

– Aţi renunţat la ideea de mă pune să contactez Hezbollahul?

– Da. Altfel, am fi procedat diferit. Ne-aţi convins că acest Ali Mugniyeh nu va coopera *niciodată* cu noi. Să lăsăm FBI să-şi continue ancheta. Poate vor găsi un indiciu decisiv...

– Să sperăm, suspină Malko. Dar FBI nu ar fi trebuit niciodată să-l suspecteze pe Ronald Taylor. Dacă acesta din urmă ar fi fost complice al teroriştilor, le-ar fi semnalat prezenţa ecranului gigantic, care făcea misiunea imposibilă. Apropo, continuă Malko, m-am dus la galeria de pe M Street şi am văzut-o pe amanta lui Ronald Taylor. Este o femeie foarte frumoasă, dar nu se poate spune mai mult.

Consilierul principal îndepărtă imaginea amantei lui Ronald Taylor cu un gest sec.

– *Forget it!* A fost o prostie din partea mea să vă cer să o vedeţi. FBI a supravegheat-o timp de trei zile, i-a cercetat toată viaţa. Nu se află la Washington decât de şase luni. Naţionalitate argentiniană, iar după Washington va merge să muncească la Londra, în altă galerie; FBI a scanat-o cu MI 5[1], care nu o cunoaşte.

I-au verificat paşaportul, i-au studiat călătoriile, relaţiile sale la Washington. Nimic. Cum împarte apartamentul cu alte două fete, îi cunoaştem toată viaţa. Care este redusă la cea mai simplă exprimare a sa. Munca şi Ronald Taylor...

---

[1] Serviciul de contrainformaţii britanic.

*

* *

Ronald Taylor era întins în întuneric, lângă Amanda Delmonico. Goi, mână în mână. Făcuseră dragoste şi deciseseră să petreacă această seară la Marriott, soţia lui Ronald revenind acasă.

Amanda fu cea care rupse tăcerea.

– Ron, făcu ea cu o voce bulversată, cred că ar fi mai bine să mă uiţi.

– De ce spui aşa ceva?

Avea impresia că îi înfigea cineva un cuţit în stomac.

Amanda îi strânse cu putere mâna.

– Pentru că nu-ţi pot strica viaţa, care este aici. Bineînţeles, poţi veni să locuieşti la Londra, dar ar fi foarte dificil. Voi încerca să revin în vacanţe aici. Povestea noastră va rămâne o amintire minunată atât timp cât voi trăi.

Ronald Taylor rămase tăcut, ştiind în sinea lui că Amanda avea dreptate.

Apoi, o luă în braţe şi începu să facă dragoste cu ea foarte lent, ordonând fiecăreia dintre celule sale să profite cât mai mult.

*

* *

Nassir Moussawi nu părăsise ascunzătoarea de pe Macomb Street, mai sus de bulevardul Connecticut, de când revenise de la Freeway Airport.

Lipit de televizor, urmărise evenimentele de la întoarcerea sa şi plânsese de furie şi decepţie

când aflase că fraţii săi rataseră ţinta. În mod cert, singurul fapt de a fi lovit Casa Albă era un succes, dar nu era suficient... De mai multe ori pe zi, se ruga la Allah să-i primească pe cei care-şi dăduseră viaţa pentru el.

Furgoneta pe care o utilizase pentru a-i duce pe kamikaze la staţia Exxon era în curte, sub o prelată.

Nassir Moussawi se hotărâse să nu revină la New Jersey. FBI ştia că făcea parte din cadrele clandestine ale Hezbollahului în Statele Unite, deci, aveau cu siguranţă fotografia sa. Or, paznicul de pe Freeway Airport dăduse deja semnalmentele sale precise, pentru că fusese la volan, când plecase.

Agenţii speciali ai FBI erau profesionişti. Constataseră deja absenţa sa din New Jersey şi îi întinseseră filtre.

Deci, va rămâne acolo câteva zile, apoi va încerca să ajungă în Canada cu trenul, mijlocul de transport cel mai puţin supravegheat.

Cariera sa în Statele Unite luase sfârşit.

*

* *

Avea un dulap plin de sutiene, jartiere, portjartiere, slipuri, trei corsete şi ciorapi de toate culorile.

Ann Brodski îşi făcea bagajul, pleca în Tennessee. *Sugar Daddy* nu plătise camera decât pentru a doua zi, înainte de a pleca din Washing-

ton. Astfel, Ann îl invitase pe Malko în camera sa. Se întoarse către el şi spuse:

– Ce vrei să port?

Malko luă un sutien negru care acoperea doar o parte a sânilor, un portjartier de satin negru brodat cu dantele şi ciorapi gri cu reflexii albastre.

– Vin imediat, spuse Ann Brodski.

Ea reveni după un sfert de oră. Îşi pusese voalul şi un taior negru destul de bine croit. Malko, care pleca a doua zi la Beirut, simţi cum libidoul i se urcă la cer.

Fără un cuvânt, o împinse către micul birou şi deschise vesta taiorului. Prinzând vârfurile sânilor, i le strânse cu grijă.

Ann Brodski îşi ridicase uşor jupa pentru a-şi vedea în oglindă partea de sus a ciorapilor şi jartierele. Când Malko alunecă cu mâna sub jupă, ea fremătă.

– Încet, sunt deja atât de excitată...

Într-o clipită, ea se lipi de el şi coborî în genunchi pe mocheta grená, apoi ridică voalul suficient cât să-l poată cuprinde cu gura.

Ai fi putut crede că au revenit cu un secol în urmă... O burgheză de la 1900 puţin cam dezmăţată, satisfăcându-şi amantul. Malko apăsă uşor pe ceafa ei şi ea îl înghiţi şi mai mult în gura ei.

Spectacolul în oglindă era magic... Malko simţea cum creşte ca un gigant.

O forţă să se ridice, cu sexul ţintind spre tânără.

Ea îşi ridică piciorul pe un scaun, pentru ca Malko că aibă un acces cât mai bun în sfincterele ei. Intră în ea lent, savurând fiecare centimetru.

Până când, foarte excitat, începu să o pătrundă violent.

Ann Brodski nu părăsea oglinda din priviri. Malko avu impresia că ea se agăţă de el şi mai mult când explodă în pântecele ei.

Apoi, ca un somnambul, ea îşi puse la loc voalul şi se duse în camera ei. Avionul ei pleca foarte devreme a doua zi şi erau puţine şanse ca Malko să ajungă vreodată în Tennessee.

*

* *

Prin hubloul avionului Boeing 767, Malko privea covorul de nori albi prin care acesta urma să plonjeze în curând pentru a ateriza la Beirut. Dormise, avionul fiind pe jumătate gol. Pe rândul din faţă, stătea o tânără cu un aer auster, puţin machiată şi cu ochelari ca fundurile de sticlă, care tastase la computerul său o bună perioadă din timpul zborului.

Când se ridică, Malko descoperi o siluetă fină, cu o crupă agreabilă pe care se mulau nişte pantaloni de piele. În mai multe rânduri, schimbaseră zâmbete mecanice, dar nu-şi vorbiseră.

Avionul începu să vibreze: intra în perdeaua de nori.

Malko se gândi la Chris Jones şi Milton Brabeck care soseau cu un zbor militar al US Air Force, aducând materiale pentru ambasada americană din Beirut. Printre care şi maşina Cherokee tapiţată cu explozibil, destinată ambasadei iraniene. În mod oficial, destinată a completa parcul de automobile al ambasadei.

Cele două „gorile" coborau în Cipru, de unde urmau să ajungă la ambasadă cu un elicopter american. În acest mod, nu exista nicio urmă a trecerii lor prin Beirut. Munca de recunoaştere îi revenea lui Malko.

Perdeaua de nori se disipă brusc şi Beirutul apăru sub aripile avionului 767. Marea era la fel de albastră ca şi la ultima sa trecere, din septembrie anul trecut, dar temperatura trebuia să fie cu mult mai scăzută. În martie, nu era niciodată cald în Liban. Pierdut în gândurile sale, abia simţi roţile atingând solul pistei.

Se întrebă dacă Hezbollahul va descoperi rapid prezenţa sa.

De la ultima sa vizită şi ancheta sa referitoare la uciderea lui Rafic Hariri, avea o problemă serioasă cu mişcarea şiită...

În sfârşit, aparatul se opri în faţa aerogării. Vecina sa începu să se lupte cu un geamantan voluminos, vizibil foarte greu, care era înghesuit în compartimentul special.

– Vă pot ajuta? propuse Malko.

Ea se dădu la o parte cu un zâmbet.

Valiza era, efectiv, prea grea...

– Mersi, făcu tânăra în engleză. Aţi mai fost la Beirut?

– Da, spuse Malko. De ce?

– Pentru mine este prima dată. Se găsesc destul de uşor taxiuri la aerogară? Nu este periculos?

– De câtva timp, nu, o asigură Malko. Mergeţi la hotel?

– Da. La Phoenicia.

– Şi eu. Dacă aveţi o rezervare, probabil că au trimis o maşină sau un taxi. Dacă nu, vă invit într-a mea, cu plăcere. Sunteţi în vacanţă?

Necunoscuta scutură din cap.

– Oh, nu! Sunt analist financiar la Mac Kenzie. Am venit pentru a face un audit la banca HSBC.

– Iată de ce v-au trimis la Phoenicia. Este chiar peste drum.

Cinci minute mai târziu, se găseau la biroul de Imigrări, apoi la bagaje, şi trecură vama împreună. Mulţimea obişnuită de purtători de pancarte era masată după barieră, în faţa uşii culisante de la sosiri. Brusc, vecina lui Malko scoase o exclamaţie, arătând o pancartă pe care scria „Mac Kenzie".

– Aţi avut dreptate, făcu ea, mă aşteaptă. Este superb. Şi dumneavoastră?

Nu era nicio pancartă cu numele lui Malko şi era mai bine... O maşină a C.I.A. venise pentru a-l recupera. Mult mai sigur şi mai discret.

– A mea trebuie să fi întârziat, afirmă el.

În timp ce angajatul de la Phoenicia lua bagajele tinerei, aceasta scoase din geantă o carte de vizită şi i-o întinse lui Malko.

– Dacă aveţi nevoie de ceva la HSBC.

Malko nu avea nevoie de nimic, dar privi cum se balansa crupa femeii, mulată în pantalonul de piele, şi luă cartea. Beirutul îi purtase întotdeauna noroc în ceea ce priveşte femeile. Această informaticiană austeră era probabil la ovulaţie.

Aşteptă ca ea să dispară şi se îndreptă către ieşire. Nu parcurse nici douăzeci de metri, că un tânăr masiv, cu părul ras, ieşi din mulţime.

– *Welcome*, Mr. Linge. Mister Syracuse a venit să vă caute. Urmaţi-mă.

Îl însoţi până la o enormă Nissan X-trail cu geamuri fumurii.

Nu se schimbase nimic în şase luni.

CAPITOLUL XII

Şedinţa se ţinea într-unul din nenumăratele sedii subterane ale aripii militare a Hezbollahului, în periferia sudică, Borj El Brajnieh. Ali Shamkani, directorul de cabinet al lui Hassan Nasrallah, şeful politic al Hezbollahului, prezida. În jurul mesei se aflau diferiţi responsabili din cadrul aripii militare.

– *Sayyed* cere să aflăm adevărul despre cazul de la Washington, începu Ali Shamkani. Această situaţie are consecinţe foarte grave pentru noi în Liban. *Sayyed* a lucrat din greu să reconstruiască imaginea noastră naţională şi internaţională, iar lumea întreagă ne pune din nou eticheta de terorişti.

Îşi încheie discursul privind spre un tip scund, mustăcios, aşezat în faţa lui, care se juca nervos cu un stilou. Mustafa Shahabé, înlocuitorul lui Imad Mugniyeh.

Abia termină de vorbit Ali Shamkani, că zise:

– Frate Ali, am fost convocat de *Sayyed* a doua zi după atentatul de la Washington şi i-am spus tot ce ştiam: nu l-am reîntâlnit pe Nassir Moussawi, şeful reţelei noastre externe din Sta-

tele Unite, de aproape un an. După cum ştiţi, nu apelăm la fraţii noştri stabiliţi în Statele Unite, care erau coordonaţi până în 2008 de fratele Imad Mugniyeh, căzut martir.

Mustafa Shahabe transpira cu picături mari, trăgându-se de barba sa îngrijită.

– Îi cunoşti pe cei doi fraţi care au revendicat atentatul?

– Nu.

– Este posibil să nu fie membri ai mişcării noastre?

– FBI se pare că îi cunoştea şi i-a catalogat drept militanţii noştri.

Se lăsă o tăcere lungă, întreruptă de Ali Shamkani.

– Nassir Moussawi este de încredere?

– Cred că da.

– Ai luat legătura cu el de la incident?

– Nu mi-a dat niciun semn de viaţă.

Nabil Trad, însărcinat cu securitatea internă a Hezbollahului, scoase o fişă din dosarul său.

– Nassir Moussawi a fost recrutat de fratele Imad Mugniyeh în 1998. A efectuat un lung sejur în Iran, înainte de a merge în Statele Unite. Personal, nu l-am întâlnit niciodată.

Tăcere grea.

– Este posibil ca iranienii să fi numit, fără să ne spună, un responsabil pentru operaţiuni externe, în locul lui Imad Mugniyeh? întrebă Ali Shamkani.

Chiar Mustafa Shahabe avu curajul să răspundă.

– Ar fi un gest neamical, observă el. Dar nu putem exclude această ipoteză.

Ali Shamkani se gândi cu repeziciune la un scenariu care ar fi explicat totul. Remarcă cu o voce acidă:

– Anul trecut, am fost victimele unei „penetrări" care i-a înfuriat pe prietenii noştri sirieni. Cineva a comunicat americanilor informaţii foarte secrete despre operaţiunea Hariri. Am fost nevoiţi să ne despărţim de mai mulţi membri la presiunea sirienilor. Şi totuşi, sunt sigur că nu aveau nimic să-şi reproşeze. Nu am putut identifica vinovatul niciodată. Dar ne-am gândit că toată treaba venea de la iranieni.

Întors spre Mustafa Shahabe, adăugă:

– Presupun, Mustafa, că ai o cale de a-l contacta pe Nassir Moussawi.

– Da, dar nu o utilizez decât în caz de extremă urgenţă. Din măsuri de securitate.

– Este vorba de un caz de extremă urgenţă, se răsti Ali Shamkani. Vreau să-l văd, aici, la Beirut, cât mai repede posibil.

*

* *

Nassir Moussawi se trezi, tresărind la auzul unuia dintre telefoanele mobile care piui de două ori, semn că primise un SMS. În mod normal, nu primea niciodată mesaje pe acest telefon, de care

se folosea doar ca să trimită uneori la Beirut câte un SMS, mai greu de interceptat decât un apel telefonic.

Se duse să ia aparatul din buzunarul canadienei şi citi mesajul scurt.

„Întoarce-te urgent. Omar."

Omar era pseudonimul noului şef al aripii externe, Mustafa Shahabe. Acest ordin îl contrariа. Pentru securitatea sa, ar fi preferat să mai rămână încă vreo zece zile în această ascunzătoare, ca o cârtiţă în bârlogul ei. Agitaţia ulterioară atentatului nu se calmase şi era sigur că FBI depunea toate eforturile pentru a-l găsi. În mod normal, era deja obiectul unei urmăriri constante şi toate apelurile sale erau ascultate. Se gândise chiar şi că îi puseseră microfoane în casă.

Odată, descoperise un dispozitiv disimulat sub caroseria maşinii sale, care permitea să i se urmărească deplasările. Îl lăsase acolo, utilizând un alt vehicul pentru deplasările „sensibile".

Nu mai avea decât să treacă frontiera canadiană.

Din fericire, cunoştea o reţea la cascada Niagara, care trecea imigranţii clandestini printr-o rezervaţie de indieni.

Doar că trebuia să ajungă până acolo!

*

* *

Ray Syracuse făcu prezentările. Două persoane se aflau deja în birou când Malko intră: un

libanez şi un bărbat cu trăsături orientale mai puţin evidente.

– Nathan Mofaz este reprezentantul Mossadului în Cipru, anunţă Ray Syracuse. L-am adus direct aici, cu elicopterul. Generalul de brigadă Jessini i-a luat locul lui Jamil Sayed şi conduce Siguranţa Generală.

Generalul de brigadă Jessini dădu mâna distrat cu Malko. Era evident un şiit, căci postul de la „Generală" revenea automat unui şiit.

Israelianul fu ceva mai călduros. Ray Syracuse se întoarse spre Malko.

– Vă daţi seama că, de la atentatul de la data de 15 martie, suntem cu ochii în patru. Langley mă asaltează cu mesaje şi solicitări de informaţii. Dumneavoastră poate că ştiţi mai multe ca mine fiindcă veniţi de acolo...

– Deloc, explică Malko. FBI se ocupă de anchetă pe teritoriul Statelor Unite. Se pare că au identificat mai mulţi membri ai comandoului, dar niciunul nu a putut fi reţinut, iar principalii actori sunt morţi. În afară de revendicarea de pe casetă, nu există mare lucru; este sigur faptul că atentatul a fost pregătit pe teritoriul Statelor Unite şi...

Nathan Mofaz îl întrerupse.

– Am interceptat mesaje şi am utilizat sursele noastre de aici, din Dubai şi din Sudan. Este incontestabil faptul că acest atentat este opera Hezbollahului. Este şi semnat, de altfel. Că este ramura libaneză ori cea de la Teheran, puţin contează.

Ray Syracuse se întoarse spre generalul de brigadă Jessini.

– Ce părere aveţi?

Şeful Siguranţei Generale îi aruncă o privire întunecată omologului său israelian. Cei doi nu prea păreau să se simpatizeze.

– Am semnale diferite, răspunse el. Bineînţeles, nu sunt *sigur* de autenticitatea lor, dar se pare că *Sayyed* Nasrallah este furios după ceea ce s-a întâmplat la Washington.

Nathan Mofaz tuşi cu un rânjet.

– S-ar zice că nu îi cunoaşteţi, scrâşni el. *Niciodată* Hezbollahul nu îşi recunoaşte crimele. Noi *ştim* că l-au recuperat pe pilotul nostru Ron Arad, în 1982, i-am descoperit tot parcursul. A fost torturat, dus în Iran şi în cele din urmă executat la Beirut. Or, au pretins tot timpul că nu ştiu nimic de el.

Fierbea de indignare.

Generalul de brigadă Jessini dădu din cap.

– Hezbollahul este foarte ermetic, făcu el, dar am interceptat o conversaţie între Hassan Nasrallah şi Nabih Berri, şeful Amal, aliat politic al Hezbollahului, în cursul căreia Nasrallah se plângea că a fost defăimat.

– *Bullshit!* scrâşni Nathan Mofaz. Am aflat din interceptările şi sursele noastre că ramura „iraniană" a vrut să-şi răzbune martirul, pe Imad Mugniyeh, şi, în acelaşi timp, să dea o mare lovitură. Iranienii sunt geloşi pe Al Qaida. Vor să

arate că şiiţii pot, şi ei, să lovească America. Este posibil ca Hezbollahul libanez să nu fi fost implicat în această operaţiune.

– Aveţi un mijloc de comunicare cu Hassan Nasrallah, generale? întrebă Malko.

– Nu directă. Prin Ali Shamkani, directorul său de cabinet. L-am întrebat şi eu, dar se jură, la rândul său, că nu este opera lor.

– Ce mai! explodă israelianul, doi membri *identificaţi* ai Hezbollahului au revendicat acest atentat! Explicându-şi motivele. Ce vreţi mai mult?

Un înger trecu prin cameră, zburând aproape de sol. Vizibil, israelianul şi şiitul se urau.

– Cred contrariul, continuă Nathan Mofaz, că Hezbollahul a vrut să dea o mare lovitură, cu încurajarea iranienilor. Mahmud Ahmadinejad, preşedintele iranian, nu încetează să lanseze ameninţări Occidentului.

Generalul de brigadă Jessini se uită ostentativ la ceas şi se ridică:

– Îmi pare rău, trebuie să merg la preşedinţie...

Nathan Mofaz lăsă să treacă un minut până să se retragă la rândul său, zicându-i lui Ray Syracuse:

– Plec, dar o să vă trimit documente care dovedesc că progresez. Nu trebuie să aveţi aşa mare încredere în Hezbollah!

Când rămase singur cu Malko, şeful staţiei oftă.

– Este o nebunie!

– Ce credeţi? întrebă Malko.

– Este adevărat că aparenţele sunt copleşitoare. Cei doi tipi care s-au aruncat în aer la Casa Albă erau militanţi recunoscuţi ai Hezbollahului, aripa militară. Îndosariaţi de FBI. În plus, şi-au revendicat acţiunea, fără ambiguităţi... Totuşi, un lucru mă intrigă: din punct de vedere politic, Hezbollahul de aici nu are niciun interes pentru acest gen de lucruri, tocmai când îşi câştigă un statut de partid politic „acceptat".

– Mai asasinează şi ei puţin, remarcă Malko. Amintiţi-vă, acum şase luni...

– Doar la ordinul sirienilor. Iar aceasta îi deranjează tare. După plecarea dumneavoastră în septembrie, am primit un mesaj printr-un intermediar verificat, scuzându-se pentru moartea lui Eli Mousboungi şi explicând că era vorba de un derapaj.

– L-au lichidat totuşi pe Louis Caprioli...

– Tot sirienii...

– Pe scurt, concluzionă Malko, suntem în acelaşi punct. Ştiţi cine l-a înlocuit, la conducerea ramurii „externe" a Hezbollahului, pe Imad Mugniyeh?

– Nu, nu prea. Au fost vehiculate mai multe nume, dar fără garanţie. Hezbollahul are cultura secretului.

– Ar trebui să încercăm să aflăm, insistă Malko. Acest om, oricare ar fi, deţine cheia

adevărului. Membrii Hezbollahului din America nu au acţionat fără ordin.

– Încercaţi cu Mourad, sugeră şeful staţiei. El ştie. Până atunci, aveţi treabă....

Îl privi pe Malko cu un zâmbet în colţul gurii. Acesta îşi aminti imediat de misiunea sa nebună...

Ca pentru a înfige şi mai tare pumnalul, Ray Syracuse anunţă cu o voce macabră:

– Prietenii dumneavoastră şi materialele lor sosesc mâine.

Malko avu impresia că îi cade un pian cu coadă în cap. Aproape uitase că se afla în Beirut pentru a arunca în aer ambasada iraniană din Liban.

CAPITOLUL XIII

Văzând expresia lui Malko, şeful staţiei CIA oftă.

– Au înnebunit, la Langley! *Teoretic*, nu ar trebui să ştiu pentru ce aţi venit... Doar că au avut loc nişte scăpări. Cum, *oficial*, nu ştiu nimic, nu pot nici măcar să protestez... Fiindcă pe mine o să cadă; evident, libanezii vor înnebuni de furie...

– Nu este nici măcar din partea agenţiei, îl corectă Malko. Vine de mai sus.

Un înger trecu, cu sigiliul prezidenţial pe aripile albe, în loc de cocardă.

– Nu este primul lucru prostesc care mi se cere. Într-o zi, mi s-a cerut să răpesc un om de ştiinţă pakistanez în mijlocul Islamabadului.

– Şi?

– S-a terminat prost, făcu pudic Malko. Dar şi acolo, ordinul venea de la Casa Albă. Un *executive order* al preşedintelui.

Un alt preşedinte...

– Bun, până atunci, voi încerca să înaintez cu cercetările asupra Hezbollahului. Ştiţi unde se află generalul Mourad Trabulsi?

– S-a întors din Statele Unite, acum trei săptămâni, şi puteţi da de el pe telefonul mobil.

Malko se conformă imediat şi auzi vocea călduroasă a generalului libanez. Plin de fericire.

– Dragul meu prieten, ce bucurie să vă regăsesc la Beirut! M-am întors din Statele Unite. Guvernul lui Saad Hariri mi-a încredinţat o misiune de cercetare pe tema închisorilor. Am făcu turul a patruzeci de penitenciare americane. Din fericire, era bine plătită misiunea. Şi mi-a făcut bine să mă îndepărtez de Beirut.

Generalul Mourad Trabulsi, care cooperase strâns cu Malko şi CIA în dosarul Hariri[1], considerase că ar fi mai bine să se pună la adăpost un timp, pentru a evita o eventuală răzbunare a Hezbollahului.

Malko întrebă pe un ton neutru:

– Revenirea dumneavoastră a decurs bine?

Mourad Trabulsi râse nervos, ca de obicei.

– Este încă prea devreme să o spunem, dar am câteva semnale liniştitoare. Ce pot face pentru dumneavoastră? Încă sunt, oficial, în concediu.

---

[6] SAS nr. 115, *Lista Hariri*, Editura Meteor Press (2010). (n.ed.)

– Ce aţi spune de excelentul restaurant pescăresc unde am întâlnit-o pe prietena dumneavoastră, soţia generalului Murr?

– Excelent! Pot ajunge acolo pe la ora unu şi jumătate.

Malko închise chiar în momentul în care Ray Syracuse se întorcea în birou, cu un dosar în mână.

– Aveţi nevoie de un vehicul? întrebă el.

– Îmi puteţi da unul dintre vehiculele cu numere libaneze? sugeră Malko.

– Bineînţeles. Şi o armă. Cred că vă place mult Sig Sauer.

– Presupun că prietenii noştri libanezi şi cei care nu sunt prietenii noştri ştiu deja că sunt la Beirut, remarcă Malko.

Ray Syracuse dădu din cap.

– Puteţi avea încredere în generalul de brigadă Jessini pe care l-aţi întâlnit, pentru a transmite discret Hezbollahului vestea. „Generala" este însărcinată cu controlul străinilor. Dar, dată fiind atmosfera actuală, nu cred că Hezbollahul se va atinge de vreun fir de păr din capul dumneavoastră.

– Dumnezeu să vă audă! concluzionă Malko ridicându-se.

– Mark, adjunctul meu, se va ocupa de dumneavoastră, încheie Ray Syracuse. *Keep me posted.*

*

* *

După cum îi era obiceiul, Malko parcă maşina Honda cu numere libaneze de-a lungul faţadei restaurantului „Holiday Inn". Avea cel puţin o oră până la întâlnirea cu Mourad Trabulsi.

Trecea prin faţa recepţiei, când o femeie aşezată într-unul dintre fotoliile din hol îi zâmbi.

Angajata de la Mac Kenzie, întâlnită în avion. La fel de sărăcuţă, cu ochelari groşi şi calculatorul personal într-o geantă pe umăr.

– Sunteţi bine? întrebă Malko.

– Absolut. Beirutul este foarte drăguţ. Din nefericire, am mult de lucru...

– Aveţi timp să beţi un pahar?

– Nu. Va veni cineva să mă ia imediat. Pe altă dată. Sunaţi-mă, stau la camera 2004.

– Eu stau la 1806, răspunse Malko.

Răspunsese automat. Vechiul instinct de vânător, deşi această tehnocrată nu îi trezea libidoul. Era prea devreme pentru întâlnirea stabilită şi urcă în cameră, regăsind în memoria telefonului numărul Sybilei Murr. În timp ce forma, o revăzu pe tânără administrându-i o felaţie regească în zona portuară, pierduţi în mijlocul containerelor... O voce melodică anunţă, mai întâi în arabă, apoi în engleză:

– Sybil nu este disponibilă. Dacă nu sunteţi un răufăcător, nici o femeie geloasă, nici un cre-

ditor, lăsaţi un număr de telefon. Altfel, nu merită deranjul.

Malko lăsă un mesaj scurt, foarte neutru, anunţând că se afla din nou la Beirut.

Zece minute mai târziu, telefonul sună. Sybil Murr părea în acelaşi timp fericită, dar şi supărată.

– Ţi-au trebuit şase luni ca să mă suni! îi reproşă ea. Deşi eu nu dau numărul de telefon oricui.

– Eram foarte departe! pledă Malko.

Cu Alexandra, tigroaica lui dintotdeauna, căreia i-ar fi plăcut la nebunie să o sfâşie pe Sybil Murr cu dinţii...

– Eşti la Beirut pentru mult timp? întrebă libaneza.

– Încă nu ştiu. Când te pot vedea?

– Nu ştiu, nu ies niciodată seara şi în timpul zilei sunt foarte ocupată.

– Atunci, cu atât mai rău! făcu Malko, resemnat.

– Aşteaptă! Mâine, o să probez nişte rochii la croitoreasa mea, în Ashrafieh. La „Chez Mado", pe Elias Sarkis, chiar lângă hotelul Gabriel. Dacă treci pe acolo pe la ora cinci, aş renunţa să mai iau un taxi.

Ce propunere subtilă!

– Voi vedea dacă trec pe acolo, făcu Malko înainte de a închide.

Zicându-şi că, dacă Sybil Murr făcea dragoste la fel de bine cum se folosea de gură, merita deranjul.

Era timpul să meargă la întâlnirea cu generalul Trabulsi.

*
* *

Terasa restaurantului era închisă din cauza timpului urât. Mourad Trabulsi aştepta într-un separeu în fundul sălii şi se ridică pentru a-l îmbrăţişa pe Malko.

– Ce bucurie să vă revăd la Beirut!

Bucuria sa părea sinceră, dar Mourad Trabulsi era *mereu* sincer.

După ce comandară, libanezul se aplecă spre Malko şi întrebă în şoaptă:

– Ce este cu acest atentat împotriva preşedintelui Obama? Chiar erau din Hezbollah?

– Aţi văzut caseta cu revendicarea?

Generalul libanez dădu din cap.

– E ciudat, nu cred nimic. Nu este în interesul lor. Aici, ştiu că *Sayyed* Nasrallah este nebun de furie.

– Ar putea veni de la Teheran, sugeră Malko. Amintiţi-vă: Ali Mugniyeh voia să-şi răzbune unchiul. Iranienii sunt poate în aceeaşi stare de spirit...

Mourad Trabulsi uită să ciugulească din humus.

– Nu îi prea cunosc pe iranieni, recunoscu el, dar mi se pare ciudat. În acest moment, se joacă cu americanii de-a şoarecele şi pisica. Nu au niciun interes să-i înfurie. Din contră.

– Ce se spune la Beirut?

– Nu am venit de mult timp, făcu prudent generalul libanez, dar nu se crede că ar fi implicat Hezbollahul.

– Totuşi, nişte militanţi Hezbollah, aflaţi pe lista FBI-ului, aparţinând structurii americane a mişcării, au revendicat acest act, argumentă Malko, făcând referire la Imad Mugniyeh.

– Ştiu, recunoscu Mourad Trabulsi. Trebuie să mă gândesc.

– Aveţi vreo idee?

Bărbatul cu şaptesprezece urechi[2] zâmbi.

– Nu încă.

Tocmai li se aşezau în faţă doi peşti bine fripţi. Sala era mai puţin strălucitoare decât la ultima lor întâlnire. Malko întrebă, între două îmbucături:

– Dacă nu este Hezbollahul, cine ar fi putut lansa operaţiunea?

Mourad Trabulsi îşi puse jos furculiţa şi coborî şi mai mult glasul:

– Este o foarte bună întrebare, admise el. De la asasinarea lui Imad Mugniyeh la Damasc, situaţia este puţin cam ambiguă. El era responsabil cu „operaţiunile externe" ale Hezbollahului,

---

[2] Poreclă a generalului Trabulsi, care are mereu urechi ce aud peste tot.

având baza la Teheran, dar efectuând vizite frecvente la Beirut. Se zice că nepotul său, cel pe care îl cunoaştem, Ali Mugniyeh, a preluat postul unchiului său. Dar unii pretind că *Sayyed* Hassan Nasrallah a numit un nou responsabil cu „operaţiunile externe", care locuieşte la Beirut şi se află sub controlul său.

– Un fel de dublă comandă, rezumă Malko.

Mourad Trabulsi se agită imediat.

– Atenţie, nu sunt decât zvonuri...

Intrând în jocul lui, Malko întrebă inocent:

– Aceste „zvonuri" pun un nume pe cel ales de Hassan Nasrallah?

– Sunt mai multe. Trei sau patru.

– Este unul care se află în frunte...

Generalul libanez păru că se gândeşte şi şopti cu o voce imperceptibilă:

– Se vorbeşte de un anume Mustafa Shahabe. Locuieşte într-o casă mică din cartierul Jnah. Este foarte discret. Înainte, era responsabil cu securitatea în periferia sudică. Oficial, este reprezentant al unei firme de produse farmaceutice, ceea ce îi permite să călătorească în străinătate fără probleme.

Ca de fiecare dată, Mourad Trabulsi nu venise cu mâna goală. Între telefonul primit de la Malko şi prânz, îşi verificase serios dosarele.

– Nu aveţi mai multe date despre el? insistă Malko.

Mourad Trabulsi se uită în jurul său, băgă mâna în buzunarul vestei, apoi scoase un plic pe care îl strecură sub mâna lui Malko.

– Sunt câteva fotografii, făcu el, cu rezervă. Serviciul meu s-a interesat de el, la un moment dat.

Malko deschise plicul, descoperind vreo douăzeci de fotografii reprezentând un bărbat solid, scund, cu mustaţă, barbă bine îngrijită, chel. Se vedea ieşind dintr-o casă, urcând într-o maşină şi îndepărtându-se.

– Iată tot ce am! făcu modest bărbatul cu şaptesprezece urechi. Locuieşte pe strada Ahmad El Sous, după intersecţia cu strada Venezuela.

– Este abordabil?

Generalul libanez se sufocă de râs.

– Parcă trăieşte pe o altă planetă. Nu a avut niciodată contacte cu oameni din exterior. Este un tip pur. Aparţine nucleului dur al Hezbollahului, de la început.

Malko nu mai avea chef să termine de mâncat peştele.

– Aş vrea să aflu mai multe despre acest Mustafa Shahabe, zise el. Să văd în ce mediu locuieşte.

Mourad Trabulsi îl privi neîncrezător.

– Nu aveţi intenţii rele...

– Vă jur că nu! afirmă Malko. Este un dosar *politic*, nu o acţiune clandestină.

Mourad Trabulsi rămase tăcut, fără a se lăsa păcălit, apoi propuse:

– Dacă vreţi, după această masă excelentă, vă duc cu maşina mea să îi vedeţi casa. Este în „periferia bună". Un cartier mai degrabă burghez.

– Cu plăcere, acceptă Malko. O altă întrebare: dacă acest atentat este o iniţiativă a iranienilor, cum ar fi putut transmite ordinele către responsabilii Hezbollahului din Statele Unite?

– În principiu, structura americană nu se supune decât lui Hassan Nasrallah. Totuşi, Ali Mugniyeh are destulă influenţă, datorită unchiului său.

– Ar fi putut da ordine fără acceptul lui Hassan Nasrallah?

Mourad Trabulsi făcu un gest evaziv.

– Totul este posibil. Hezbollahul nu le poate refuza mare lucru iranienilor care îi înarmează şi îi susţin.

Terminară rapid masa şi ieşiră din restaurant. Şoferul lui Mourad Trabulsi murmură imediat câteva cuvinte la urechea şefului său. Acesta din urmă se întoarse spre Malko.

– Fadi are impresia că aţi fost urmărit, mai devreme. Un tip singur, într-o maşină verde.

Malko simţi cum îi creşte brusc adrenalina. La Beirut, viaţa nu era niciodată un lung fluviu liniştit.

– A putut reţine numărul?

– Nu.

– Atunci, *Inch' Allah*, vom avea grijă.

Erau destui răufăcători. Imposibil de ales adversarul. Îşi promise să fie atent, sperând ca Hezbollahul să nu cunoască adevăratele motive ale şederii sale în Liban.

– *Yallah*, zise Mourad Trabulsi.

*

* *

Mourad Trabulsi se urcase la volan, trimiţându-şi şoferul în spate. Virând la dreapta, chiar la Cité Sportive, pe Adnan El Hakim, un mare bulevard cu dublu sens care cobora spre hotelul Summerland. O luă apoi la dreapta, urcând spre nord, parcurse un kilometru şi vină la stânga de această dată. Malko zări o placă cu „Venezuela Street". Mergeau pe o stradă liniştită, mărginită de căsuţe, câteva clădiri moderne şi terenuri goale.

– Ne apropiem! zise Mourad. E pe partea dreaptă. După clădirea Moustaqbal.

Trecură prin faţa sediului marelui post de televiziune, apoi prin faţa unui teren viran şi descoperiră o căsuţă înconjurată de o grădină, cu grilaj la intrare. Un singur etaj, galbenă, modestă. Fără număr la poartă.

– Acolo, zise Mourad Trabulsi. Dar nu este acasă, că nu se vede maşina.

Continuară, reveniră pe bulevardul Rafic Hariri, urcând spre nord. Malko îşi promise să revină pentru a repera zona cu mai multă precizie.

O idee nebunească îi încolţise în creier: de ce să nu-l răpească pe acest Mustafa Shahabe? Casa Albă şi-ar da cu siguranţă acordul şi era mai constructiv decât să arunce în aer ambasada Iranului. Mustafa Shahabe *putea* să cunoască secretul atentatului împotriva preşedintelui Obama.

Desigur, operaţiunea nu ar fi uşoară în periferia sudică, complet ocupată de şiiţi, dar Borj El Barajnieh, *Hezbollahland*, nu era departe.

Mourad Trabulsi îl conduse înapoi la maşină şi Malko îi zise:

– Încercaţi să aflaţi cine era în maşina care mă urmărea. Una dintre numeroasele dumneavoastră urechi trebuie să poată afla asta.

*

* *

După ce îşi recuperase maşina, Malko porni înapoi spre sud, regăsind fără dificultate casa lui Mustafa Shahabe. Trecu de trei ori prin faţă, apoi cutreieră cartierul, căutând un eventual itinerar de retragere. Două bulevarde mari urcau spre nord, fără prea multe semafoare. Subah Es Salem şi Rafic Hariri.

Porni apoi spre centru, conştient că ideea de a-l răpi risca să nu se concretizeze niciodată. Ar implica prea multe persoane şi participarea activă a staţiei din Beirut a CIA.

Or, Ray Syracuse nu ar accepta niciodată să-şi implice staţia într-o operaţiune atât de delicată. Doar dacă o cerea Casa Albă.

Verificându-şi ceasul Breitling Bentley, îşi dădu seama că era deja ora patru şi jumătate. Era tentant să meargă să o aştepte pe Sybil Murr la croitoreasa ei.

Avu nevoie de treizeci şi cinci de minute pentru a ajunge în Ashrafieh. Chiar după hotelul Gabriel, reperă un magazin „Chez Mado" şi se opri ceva mai departe. Sybil Murr poate că deja plecase. Zece minute mai târziu, intenţiona să plece, când ea apăru din magazin, se opri pe trotuar şi privi în jurul ei.

Malko claxonă uşor, iar ea se îndreptă spre el. La fel de rigidă, foarte elegantă într-un taior bej.

Libaneza se urcă în maşină şi zise:

– Nu credeam că vei veni. Mă poţi duce în parcarea de la Gabriel? Am lăsat maşina acolo.

Era la fel de sexy şi Malko nu putea să se abţină să nu se uite la picioarele lungi care ieşeau de sub fustă, descoperind o bună parte din coapse.

– Credeam că mergem să bem un ceai, remarcă el.

Sybil Murr scoase nişte ţipete ascuţite:

– Nici să nu te gândeşti! Nu trebuie să fiu văzută cu tine!

Agasat, Malko demară de lângă trotuar, în direcţia opusă hotelului Gabriel.

– Unde mergi? întrebă Sybil Murr.

Se întoarse spre ea:

– La alegere: Phoenicia sau un loc pe care îl cunoşti deja: zona portuară...

Sybil Murr se îmbujoră şi puse mâna pe portieră.

– Eşti încăpăţânat! Du-mă înapoi imediat!

Privirile lor se întâlniră şi Malko fu gata să lovească un autobuz. Văzându-i hotărârea, Sybil Murr suspină.

– Dacă îmi promiţi să fii cuminte, putem merge să bem un ceai acasă la una dintre prietenele mele.

Cu privirea plecată, genunchii strânşi, parcă ar fi fost o sfântă. Malko simţi cum îi curgea adrenalina în vene.

– Foarte bine, să mergem să bem un ceai. Unde este?

– Strada Abd Al Wahab El Inglesi. Te conduc eu.

Pătrunseră în labirintul din Ashrafieh, iar Sybil Murr, ceva mai târziu, îi arătă lui Malko o clădire mare, modernă, care contrasta cu toate casele modeste din acest vechi cartier.

– Intră în parcarea subterană.

– Este închisă.

– Nu.

Scosese o telecomandă din geantă, iar uşa începu să se ridice. Adrenalina îi crescu şi mai tare: totul era premeditat... După ce parcă, se duseră la

un lift mic în care stătu la distanţă de Sybil Murr. Apartamentul era la etajul al doilea şi ea avea cheile.

– Prietena ta nu este? întrebă Malko.

– Se va întoarce, am ajuns noi mai devreme.

Era modern, funcţional, cu o vedere minunată până la mare.

Sybil Murr lăsă geanta şi îi zise lui Malko:

– Mă duc să fac un ceai, până vine Muriel.

Nu avu timp să ajungă în bucătărie. Malko o prinse din spate, de şolduri, şi o lipi de el. Senzaţia fundului ei cambrat lipit de abdomenul lui îi provocă o erecţie imediată. Sybil Murr încercă oarecum să scape şi Malko simţi sub degete portjartierul: nu se îmbrăcase pentru a merge să bea un ceai la o prietenă...

– Lasă-mă, protestă ea, prietena mea va veni acasă.

Fără să-i răspundă, Malko o trase până la un birou din faţa geamului şi o răsuci pentru a sta faţă în faţă. Privirea tinerei se schimbă.

– Fii cuminte! Mi-ai promis! bâigui ea.

Totuşi, când gura lui Malko se apropie de a ei, nu se retrase, iar buzele groase se întredeschiseră. Pentru un sărut lent, profund, abil. Când dădu capul puţin pe spate, o făcu doar pentru ca vârfurile limbilor să se poată juca.

Malko era ca o maimuţă în călduri.

Vedea bustul Sybilei mişcându-se sub mătasea grena a cămăşii gata să explodeze, iar tânăra

nu putea să nu simtă mădularul care îi apăsa pe abdomen.

Calm, Malko desfăcu fermoarul şi, cu o mişcare din încheietură, se eliberă.

Imediat, degetele Sybilei Murr îl cuprinseră, în timp ce el îşi strecura mâna sub fusta taiorului, urcând de-a lungul ciorapului, până la pielea piciorului, apoi mai sus.

Degetele Sybilei Murr, strânse în jurul sexului său, se mişcau lent, într-o mângâiere perfect stăpânită. Nu mai protesta. Respiraţia i se accelerase. Într-o oglindă, Malko zări marginea unui ciorap şi jartiera neagră care dispărea în umbra şoldurilor.

– Încet! îi ordonă el.

Vicleană, Sybil Murr acceleră mişcarea. Malko prinse elasticul slipului din satin şi trase, coborându-l progresiv. Când nu mai rămase decât un ghem negru la picioarele proprietarei, ridică fusta pe şoldurile tinerei, dezvelindu-i abdomenul...

Deodată, tânăra se lăsă mai în faţă şi trase de sexul din mâna ei spre abdomen.

– Repede! şopti ea, Muriel nu va întârzia.

Vocea ei grăbită ar fi excitat şi un eunuc. Cu ochii în jos, se uită cum mădularul pătrunde în ea.

Odată bine înfipt în ea, Malko o prinse de picioare şi i le ridică, răsturnând-o pe birou. Atunci, începu să o penetreze cu mişcări puternice, fără

niciun cuvânt, cu mâinile crispate pe sânii ascunşi sub cămaşă.

Sybil Murr icnea, cu degetele agăţate de marginea biroului, ca să nu alunece. În cele din urmă, Malko o prinse de umeri, ca să o pătrundă şi mai bine. Imediat simţi cum se eliberează, în timp ce, sub el, libaneza se zbătea ca şi cum ar fi vrut să scape.

Când se retrase, încă în erecţie, ea se strâmbă.

– M-ai rănit! Eşti o brută!

Zumzetul unui telefon tulbură brusc liniştea. Sybil Murr se duse la geantă, se uită la telefon şi zise:

– Pleacă repede! Soseşte Muriel şi nu vreau să te vadă.

Aproape că îl împinse pe palier. Malko îşi aranjă hainele în lift, zicându-şi că această repriză fugitivă a fost, în cele din urmă, mai excitantă decât o întâlnire convenită.

Iubirile pe fugă erau mereu mai intense. În orice caz, Sybil Murr îşi proteja bine reputaţia...

Bineînţeles, ar fi fost mai plăcut, apoi, să o ducă la cină, dar nu putea avea totul.

*

* *

Ca în fiecare dimineaţă, Mustafa Shahabe ieşi din casă pe la opt. Trebuia să meargă la Saida, apoi la Tyr.

Se duse să deschidă grilajul dinspre stradă, apoi începu să dea ocol maşinii Mercedes, pentru a controla să nu fie ceva suspect. Se aplecă mai întâi să vadă în spate, apoi pe laterale ca să verifice dacă nu cumva i se pusese vreo încărcătură explozivă sub şasiu.

Erau lucruri care se întâmplau...

Termină cu partea din faţă, fără să descopere nimic. Când tocmai se ridica, o explozie seacă îi sparse timpanele. Placa de înmatriculare din faţă îi sărise literalmente în faţă! Fu ultima lui senzaţie. Mica încărcătură explozivă ascunsă în spatele plăcii fu suficientă pentru a-i smulge capul şi el fu aruncat pe jos în timp ce soţia sa, alertată de explozie, ieşea din casă.

CAPITOLUL XIV

– Mustafa Shahabe era pe lista neagră a Mossadului, ca toţi conducătorii aripii militare a Hezbollahului, explică Ray Syracuse. Anul trecut, scăpase de un atentat. O motocicletă-capcană, în sud, care a explodat când a trecut cu maşina. Garda de corp a fost omorâtă.

Malko fusese trezit de şeful staţiei, care tocmai aflase de uciderea militantului Hezbollah.

Ciudată coincidenţă.

Totuşi, Ray Syracuse nu părea să vadă nicio legătură între această crimă şi interesul pe care Malko îl arătase pentru Mustafa Shahabe. Lichidarea militanţilor Hezbollah de către israelieni devenise un fel de rutină.

Eliminarea lui Mustafa Shahabe punea capăt ideii răpirii. CIA nu va putea să-l interogheze niciodată.

– Cum a fost lichidat? întrebă Malko.

– Curat! făcu cu un suspin Ray Syracuse. Totuşi, era foarte precaut şi nu lăsa pe nimeni să-i verifice maşina, voia să stabilească el dacă nu îi fusese montată vreo încărcătură explozivă în timpul nopţii. Ceea ce a făcut şi în această dimineaţă.

Nu era nicio bombă sub maşină, doar o încărcătură modestă, disimulată în spatele plăcii de înmatriculare din faţă... Probabil că a fost urmărit, deoarece verifica mereu şi partea din faţă...

– Explozia a fost declanşată de la distanţă.

– Da, probabil printr-un telefon mobil. Cineva îl pândea.

Gata cu Mustafa Shahabe.

Şeful staţiei CIA îi aruncă lui Malko o privire piezişă.

– Apropo, prietenii dumneavoastră, Chris Jones şi Milton Brabeck, au sosit în această dimineaţă devreme, cu elicopterul. Tocmai examinează un Jeep Cherokee sosit ieri, destinat ambasadei. Vor fi cu siguranţă fericiţi să vă vadă.

*

* *

Chris Jones şi Milton Brabeck se închiseseră într-unul dintre garajele CIA, de lângă ambasadă, şi inspectau Cherokee-ul-capcană, destinat să arunce în aer ambasada Iranului. Explozibilii se aflau în spate, de unde se scoseseră scaunele. Zece pachete de cincizeci de kilograme, strânse unele de altele, ajungeau până la înălţimea geamurilor.

În timp ce Milton Brabeck pornea motorul şi verifica benzina, Chris Jones scotea dintr-o geantă un detonator cu ceas Bickford. Un aparat foarte simplu: două discuri suprapuse de opt centimetri diametru, conţinând dispozitivul de cea-

sornic, şi un detonator vertical sub discul inferior, destinat să fie înfipt sau aşezat pe explozibil.

Pe discul superior, era o serie de cifre de la 5 la 60. Adică numărul minutelor care treceau de la activarea dispozitivului până la explozia detonatorului.

Pe discul inferior, se aflau triunghiuri, cu vârful în sus, iar cele două discuri culisau unul faţă de celălalt.

Chris Jones îl învârti uşor pe cel de deasupra pentru a aduce primul triunghi în dreptul cifrei „5". Intervalul cel mai scurt.

De acum, pentru a activa sistemul, nu mai rămânea decât să scoată o bandă circulară metalică din jurul celor două discuri. Era suficient să tragă de două fire.

Apoi, trebuia să apese pe discul superior care se va înfige în cel de dedesubt, activând dispozitivul.

„Gorila" decupă apoi partea de sus a unui pachet de 50 de kilograme de C-4 pentru a ajunge la explozibil. Înfipse apoi detonatorul în alveola prevăzută în acest scop. Nu mai avea decât, în ultimul moment, să scoată banda metalică de siguranţă şi să apese pe discul superior.

După aceasta, aşeză peste pachetele de C-4 o pânză verde care să ascundă conţinutul vehiculului.

Cinci minute mai târziu, închideau garajul. Maşina, care tocmai fusese dotată cu plăcuţe de

înmatriculare libaneze false, nu va ieşi decât pentru a merge la ambasada Iranului.

– Ce facem? întrebă Milton.

Chris scutură din cap trist.

– Ştii bine că nu avem dreptul să ieşim. Mergem la cantină... Cel puţin au un cheeseburger bun şi milk-shake.

Evident, totul era adus din Statele Unite. Deoarece cele două „gorile" nu intraseră legal în Liban, nu puteau risca să iasă în afara ambasadei. Din fericire, aduseseră cu ei consolele de jocuri video. Tocmai îşi îmbrăcau vestele, când uşa garajului se deschise.

– *Holy cow!* zise bucuros Milton Brabeck. Uite-l pe „patron".

Chris Jones se grăbi să fie primul care să-i strângă mâna. Prudent, Malko îşi răsucise inelul pentru a nu-i fi rupt degetul... Bucuria celor două „gorile" era plăcută la vedere.

– Am pregătit totul! anunţă Chris Jones. Nu trebuie decât să dăm o palmă peste „Bickford" şi avem cinci minute pentru a fugi. Tipii de la TD au avut mâna largă... Cu ce este în Cherokee, faci un bombardament.

– Numai bun pentru aceşti *mother-fuckers* de iranieni, completă Milton Brabeck. Eu aş fi făcut asta gratuit.

Chris Jones îi dădu uşor cu cotul.

– Taci! Ar fi în stare să te creadă.

– OK, îi întrerupse Malko, vă duc la cantină şi, apoi, vom merge să facem o recunoaştere a obiectivului. Dar nu ieşiţi din maşină.

– Când îi dăm drumul la treabă? întrebă Chris Jones.

– Dacă nu sunt probleme, în noaptea asta, decise Malko.

*

* *

Nassir Moussawi privi în jurul său, asigurându-se că nu uitase nimic în ascunzătoare. În afară de câteva amprente şi de ADN, nu lăsa nimic în urma lui. Ieşi în curte. La şapte dimineaţa, era încă răcoare, în ciuda soarelui. Vremea oscila între averse violente şi un cer senin.

Porni motorul camionetei înmatriculate în New Jersey şi se duse să deschidă poarta care dădea în Macomb Street, apoi se urcă la volan.

Planul său era simplu: să ajungă pe Connecticut Avenue, pe care să meargă până la Dupont Circle, apoi să coboare pe Massachusetts până la Union Station unde va abandona furgoneta într-o parcare. Apoi, va ajunge la frontiera canadiană cu trenul.

Deţinea mai multe seturi de acte false care i-ar fi permis să plece legal din Canada cu un zbor cu destinaţia Turcia sau Egipt.

Connecticut Avenue era pustie; urcă până la semafor pentru a găsi locul unde putea întoarce,

apoi coborî cu 40 de mile la oră pe marele bulevard.

După ce trecu de intersecţia cu Calvert Street, pulsul îi crescu brusc.

O maşină de poliţie mergea în urma lui.

Încercă să se calmeze: era ceva frecvent în Washington şi se abţinu să accelereze. Maşina nu îl depăşea şi era ceva suspect. Inima îi bătea cu putere în piept şi realiză că strângea tare de volan.

Număra blocurile.

În fine, văzu maşina de poliţie semnalizând şi intrând pe R Street.

Ar fi sărutat şi parbrizul.

Apoi nu se mai întâmplă nimic până la Union Station. Era aproape relaxat când parcă maşina la suprafaţă, unde încă mai erau locuri. Îşi luă rucsacul, opri motorul, luă cheile şi coborî.

Abia atunci îi văzu.

Şase bărbaţi, în bluzoane albastre cu sigla galbenă FBI, tocmai ieşeau din maşinile parcate în apropiere. Libanezul se întoarse şi văzu alţii care veneau dinspre gară.

Fără să ezite, se întoarse şi alergă spre furgonetă. Aproape că ajunsese, când un bărbat apăru de după capotă, arătându-i o legitimaţie plastifiată şi strigând:

– *Freeze!* FBI[1].

---

[1] Nu mişca! F.B.I.

Rezemat de furgonetă, Nassir Moussawi băgă mâna în geacă şi scoase un Glock 22 cu glonţ pe ţeavă; doar întinse braţul şi trase.

Fără reţinere.

Aproape tot încărcătorul se goli în agentul FBI care se dădu pe spate şi căzu la pământ. Poate nu mort, căci purta desigur o vestă antiglonţ.

Nassir Moussawi apăsă pe butonul care elibera încărcătorul gol, îl scoase şi puse un altul plin în loc. Imediat, chiulasa se închise introducând cartuş pe ţeavă. Ridică ochii şi înţelese că nu avea nicio şansă să scape...

O duzină de agenţi FBI, înarmaţi, încercuiau furgoneta...

Totuşi, niciunul nu trăgea şi înţelese că primiseră ordin să-l prindă viu.

Ceea ce însemna să-şi petreacă restul zilelor la închisoare. Fără să ezite, urlă cu toată puterea *Allahu Akbar!*, puse ţeava pistolului Glock sub bărbie şi apăsă trăgaciul. Cu un sfert de secundă înainte ca un glonţ tras de unul din agenţi să-i sfărâme încheietura.

Căzu de-a lungul camionetei, mort înainte să atingă solul.

*

* *

După ce luase masa cu Chris Jones şi Milton Brabeck, Malko îl reîntâlni pe Mourad Trabulsi la

Cercul Ofiţerilor, pe Cornişă, unul dintre locurile lui favorite.

Ţinea să afle opinia „bărbatului cu şaptesprezece urechi" despre moartea lui Mustafa Shahabe.

Generalul libanez veni în faţa lui cu un zâmbet în colţul gurii.

– O să cred că aveţi o privire ucigaşă! zise el de la început.

– Sunt israelienii? avansă Malko.

Mourad Trabulsi făcu un gest evaziv.

– Dragul meu, îi acuzăm de orice, dar *aici*, cred că ei sunt.

– Totuşi, ei nu vin să opereze în Liban?

Libanezul râse ca de obicei.

– Bineînţeles că nu! Au oamenii lor: foşti membri ai armatei din sudul Libanului, care au fost formaţi în Israel, druzi şi chiar anumiţi palestinieni. Plus toate reţelele care nu se cunosc.

Malko îşi bău cafeaua espresso şi remarcă:

– Ar trebui să fim siguri că Mustafa Shahabe era cu adevărat responsabilul „operaţiunilor externe" din cadrul Hezbollahului.

Mourad Trabulsi se încruntă.

– Va fi dificil. Oamenii din Hezbollah sunt muţi ca peştii. Cu atât mai mult în privinţa acestui aspect. Chiar generalul Aoun, aliatul Hezbollahului, s-a hazardat cu o declaraţie afirmând că noii săi aliaţi au abandonat terorismul.

– Nu mai rămâne deci de explorat decât pista iraniană, concluzionă Malko.

Mourad Trabulsi chicoti.

– Nu aici îi veţi putea urmări. De la începutul acestei afaceri, iranienii nu s-au auzit; ordinul a venit de la Teheran. Oamenii care au contacte cu ei spun că sunt totuşi deranjaţi.

– Sunt destule facţiuni politice opuse în Iran, remarcă Malko, dintre care cei duri care nu vor să audă de o apropiere faţă de America.

– Probabil că în acea direcţie trebuie căutat, concluzionă Mourad Trabulsi. Se pare că în Iran populaţia este pregătită pentru un eventual bombardament american...

Malko reuşi să rămână impasibil.

– Mai rămâneţi la Beirut? îl întrebă Mourad Trabulsi.

– Nu ştiu, nu mai am mare lucru de făcut.

Doar ceva ireparabil...

Malko încă spera că, totuşi, Casa Albă va reveni asupra deciziei. Detesta acest gen de operaţiuni în care puteau muri oameni nevinovaţi. Era dezgustat.

Îşi scurtă întrevederea, zicându-şi că nu va obţine mare lucru de la generalul libanez. Atentatul de la Washington rămânea un mister. Chiar dacă totul ducea la Hezbollah.

– Dl Linge?

Se întoarse: vecina sa din avion îi zâmbea, cu o valiză pe role lângă ea.

– Sunt bucuroasă să vă întâlnesc! zise ea. Misiunea mea aici a fost scurtată. Plec înapoi. Nu vom avea ocazia să cinăm împreună.

– Îmi pare rău, o asigură Malko, care o preferea, categoric, pe sulfuroasa şi excitanta Sybil Murr...

*

* *

– Nu am putut face nimic, afirmă Robert Mueller, şeful FBI. Decisese să se sinucidă. Unul dintre oamenii noştri a tras în braţul lui, dar era prea târziu. Se împuşcase deja.

Ted Boteler se răţoia. Pentru anchetă, era o catastrofă: Nassir Moussawi era singurul care ar fi putut da indicii despre cel care ordonase atentatul, omul care îi lansase pe cei doi kamikaze în atacul de la Casa Albă.

– Nu aţi găsit documente asupra lui? întrebă şeful Diviziei Operaţiuni.

– Ba da, bineînţeles, un carnet pe care urmează să-l decodăm, conţinând, desigur, indicaţii preţioase despre reţeaua Hezbollah din Statele Unite. În plus, Nassir Moussawi avea trei paşapoarte asupra sa, dintre care unul canadian. Încă nu ştim dacă sunt false sau furate.

– Cum l-aţi găsit?

– Printr-un SMS pe care l-a primit din Liban. Bineînţeles, nu l-am putut intercepta, dar aceasta i-a activat telefonul personal, al cărui număr noi

îl ştiam. Am descoperit ce releu era mai aproape. Se afla pe Connecticut Avenue. În ciuda căutărilor, nu l-am găsit imediat. Ar fi trebuit să scotocim toate blocurile.

Atunci, am instalat un dispozitiv de securitate: două duzini de agenţi care supravegheau sosirile şi plecările din zonă. Poliţia metropolitană era şi ea alertată şi patrula fără încetare. Aveam numărul furgonetei.

– Bine lucrat! aprobă Ted Boteler.

– Când a ieşit din ascunzătoare, l-am preluat... Speram că se va întâlni cu cineva, dar s-a dus direct la Union Station. Acolo l-am interceptat.

În sinea sa, Ted Boteler îşi zicea că *gumshoes* acţionaseră ca de obicei: cu bocancii. Dacă ar fi aşteptat ca Nassir Moussawi să ajungă în tren, ar fi ştiut *unde* se ducea şi ar fi putut să-l prindă în viaţă.

– OK! concluzionă el, trimiteţi-mi raportul de etapă.

Ca şi în cazul 11 septembrie 2001, nu se va descoperi esenţialul, principalii actori fiind morţi. În momentul în care urma să plece, Robert Mueller scoase dintr-un sertar un telefon mobil pe care îl băgă sub nasul lui Ted Boteler.

– Avem *şi* telefonul lui Nassir Moussawi. Are cu siguranţă lucruri interesante în el.

– Să sperăm! făcu sobru directorul Diviziei Operaţiuni.

Abia ieşit din clădirea FBI, o luă spre Casa Albă unde avea întâlnire cu John Mulligan. Trebui să aştepte o jumătate de oră. Consilierul pe probleme de securitate era în conferinţă cu Barack Obama. Or, cu noul preşedinte, discuţiile se lungeau mereu...

Când Ted Boteler intră, în cele din urmă, în biroul său, John Mulligan avea chipul întunecat şi se lăsă pe un fotoliu vechi din piele roşie, moştenit de la Frank Capistrano.

– Preşedintele sare pe mine ca un câine! zise el. Mă hărţuieşte pentru a obţine precizări despre atentatul al cărui victimă a fost.

– Este de înţeles...

– Aveţi veşti de la Malko Linge?

– Da. Este operaţional. Acolo a avut loc o crimă, dimineaţă. Un membru Hezbollah pe care îl suspectam că este responsabilul libanez al „aripii externe".

– Cine sunt autorii?

– Israelienii, foarte probabil. Încercaseră deja să-l mai elimine, acum un an. „Ţintesc" sistematic toate cadrele aripii militare a Hezbollahului.

– Deranjantă coincidenţă! oftă John Mulligan. Şi de la FBI?

– De acolo vin. Nimic spectaculos nici la ei. Supravieţuitorul din echipa de kamikaze a fost descoperit. Aceasta este vestea bună... Cea proastă este că s-a sinucis, în timpul arestării...

Adio martor.

John Mulligan scutură din cap, întristat.

– *Well*, speram că îmi veţi aduce veşti noi. L-ar fi calmat pe preşedinte. Şedinţa mea cu el s-a rezumat la încercarea de a-l face să renunţe la ideea de a-şi pune în practică ameninţarea.

– Ce ameninţare?

– Ştiţi bine, represaliile împotriva ambasadei Iranului. Nu am reuşit să-l înduplec. A stat o oră cu consilierii săi „vulturi", care l-au convins că, dacă nu ar reacţiona, ar pierde susţinerea senatorilor republicani de dreapta. Or, are nevoie de ei pentru a promulga legile. Aceşti consilieri îi amintesc de exemplul lui Bill Clinton care, după atentatul contra ambasadei noastre din Kenya, a bombardat Sudanul. O uzină aparţinând unui membru al formațiunii Al Qaida.

Ted Boteler scutură din cap.

– Este departe Sudanul! Iar o uzină, chiar aparţinând unui răufăcător, nu este o ambasadă.

John Mulligan zâmbi cu amărăciune.

– Casa Albă nu este o ambasadă. *Well*, nu discut dorinţa preşedintelui. Am un *executive order*. Transmiteţi-l lui Malko Linge. Trebuie să acţioneze cât mai repede posibil.

– Dacă se află că suntem implicaţi, se va face zgomot, remarcă gânditor Ted Boteler.

– Este vorba de o operaţiune simbolică, nu vrem să omorâm pe nimeni şi *nu trebuie* să fie omorât nimeni, preciză John Mulligan. Vom nega, dar cei interesaţi se vor teme. Calculul

consilierilor preşedintelui este că acest atac va şubrezi poziţia iranienilor. Aceştia îşi vor zice că, dacă îndrăznim să facem asta, putem ataca şi Teheranul...

Ted Boteler scutură din cap.

– Ştiţi bine că este imposibil. Toate simulările pe care le-am făcut arată rezultate catastrofale, ca să nu spunem apocaliptice.

John Mulligan făcu un gest descurajator.

– Dacă am şterge toate prostiile istorice, lumea ar fi mai bună. OK, daţi drumul câinilor.

„Câinii" erau Malko.

CAPITOLUL XV

Malko rula încet pe strada Chehab, în Bir Hassan, cartier mai degrabă elegant, la vest de bulevardul Camille Chamoun, care ducea spre aeroport, chiar în faţa stadionului Cité Sportive. Lăsase pe partea stângă noul sediu al televiziunii Hezbollahului, Al Manar, care îl înlocuia pe cel vechi, ascuns în *Hezbollahland*, zdrobit de bombele israeliene în 2006.

Se uită spre stânga, unde un zid se întindea pe mai bine de o sută de metri, înalt de patru metri şi acoperit cu cioburi de sticle.

Trecând prin faţa unei porţi păzite de soldaţi libanezi şi unei gherete, zări mai departe în parc o clădire destul de modestă, în faţa căreia flutura drapelul Republicii Islamice Iran.

Nu încetini: nu era momentul să se facă remarcat. Ceva mai departe, pe stânga, se deschidea Clubul de Golf din Beirut, cel mai şic din ţară... De altfel, mulţi oameni cunoşteau strada Chehab ca fiind strada Golfului...

Ceva mai departe, un vechi M-113 veghea ambasada Kuweitului situată la sensul giratoriu unde strada Chehab se întâlnea cu bulevardul Hafez El Assad.

Malko ocoli sensul giratoriu şi reveni pe strada Chehab. Până la sensul giratoriu de unde putea intra pe bulevardul Camille Chamoun.

Apoi urcă spre centru.

Nedumerit.

Era a doua verificare. Se făcuse deja noapte, la ora la care estima că va acţiona. Drumul era pustiu, cu excepţia unui paznic din faţa sediului Al Manar. Soldaţii libanezi nu aveau posturi de pază în exteriorul ambasadei. Evident, aruncând în aer maşina Cherokee plină cu explozibili în toiul nopţii, erau şanse limitate să provoace pagube colaterale: toate magazinele de pe trotuarul din faţa ambasadei ar fi închise şi nu existau locuinţe în această parte de stradă.

Totuşi, cinci sute de kilograme de explozibil făceau ceva pagube, nu numai suflu...

Chiar în acea dimineaţă, Ray Syracuse îi ceruse să vină la ambasadă, ca să poată comunica pe linia securizată cu Ted Boteler.

Discursul acestuia din urmă fusese direct: preşedintele cerea ca acţiunea să fie pusă în aplicare cât mai repede.

Malko nu mai avea decât să se supună.

Întâlnirea operaţională fusese fixată pentru seară, la ambasadă. Malko mergea acolo pentru a lua masa cu Chris şi Milton. Pe la ora două dimineaţa, vor pleca de la ambasadă cu două maşini: Cherokee-ul burduşit cu explozibil şi un vechi

Mercedes cu numere libaneze, cumpărat de un *stringer*[1] al CIA şi neidentificabil.

După ce examinase locurile, Malko decisese să regleze temporizatorul declanşatorului la minimum: cinci minute.

Nu le trebuie mai mult de două minute pentru a coborî pe strada Chehab şi a ajunge la bulevardul Camille Chamoun. Le va aduce pe „gorile" înapoi la ambasadă, de unde vor pleca a doua zi spre Cipru cu un elicopter Apache al marinei. El se va întoarce la Phoenicia cu Honda sa obişnuită.

Hotărâse să mai rămână puţin la Beirut, pentru a nu atrage atenţia libanezilor printr-o plecare precipitată. Evident, guvernul libanez nu avea să aprecieze; acest gen de ironie era frecvent în timpul lungului război civil, dar, la acea vreme, nu mai exista guvern central.

Urcă spre centrul oraşului. Era ora şase şi jumătate. Într-o oră, se va duce să-i întâlnească pe Chris şi Milton pentru a lua cina la cantina ambasadei. Şi apoi...

Odată recunoaşterea terminată, se duse să parcheze la subsolul din „Holiday Inn" şi merse până la Phoenicia pe jos. În capătul scărilor rulante se ciocni de o siluetă cunoscută: Gamra Al Shaalan Bin Saud, vulcanica prinţesă saudită întâlnită în timpul ultimei sale şederi la Beirut[2].

---

[1]Agent de sprijin.

[2] SAS nr. 115, *Lista Hariri*, Editura Meteor Press, 2010. (n.ed.)

Înfăşurată într-o haină din şinşila şi cu un pantalon mulat şi cizme.

Ea încremeni în faţa lui.

– Malko! Eşti la Beirut!

– Nu de mult timp!

– Eşti un câine! bombăni ea. Nici măcar nu mi-ai telefonat.

– Urma să o fac...

– Nu mai este nevoie, zise ea pe un ton fără replică. Ai picat la ţanc: sunt invitată diseară la o petrecere, iar cavalerul meu tocmai a avut un accident de motocicletă. O să-i ţii locul. Se ţine la „Grey" şi va fi foarte simpatic.

Malko scutură din cap.

– Diseară este imposibil.

Prinţesa saudită îi adresă un zâmbet care ar fi topit şi granitul.

– Ai zis im-po-si-bil? Îţi aminteşti de serviciul pe care ţi l-am făcut, ţie şi *prietenilor* tăi?

Îl luă autoritară de braţ şi îl trase spre bar.

– Vino, o să mergem să bem şampanie. Apoi, mă vei însoţi acasă la mine, ca să mă schimb.

Neuronii lui Malko i se ciocneau în sunet de castaniete. O cunoştea pe vulcanica prinţesă: nu îl va lăsa în pace. Şi nu putea totuşi să arunce în aer ambasada Iranului cu ea în spate. Trebuia să găsească urgent un plan B.

În timp ce barmanul scotea dopul sticlei de Taittinger Comtes de Champagne Rose, improviză o nouă derulare a acţiunii.

Problema era că cele două „gorile", Chris Jones şi Milton Brabeck, nu cunoşteau Beirutul. Or, era uşor să se rătăcească dacă veneau dinspre est. Nu vor găsi niciodată singuri strada Chehab. Era obligat să meargă să-i ia de la ambasadă. Trebuia deci să-i anunţe că nu va veni decât cu treizeci de minute înainte de acţiune. Or, nici vorbă să utilizeze un telefon. Nu mai rămânea decât o soluţie.

– Sunt frumoasă? întrebă prinţesa Gamra.

Îşi dăduse jos haina de şinşila şi, cu talia strânsă într-o centură aurie, stătea în faţa lui Malko.

– Superbă! jură el.

O jumătate de oră mai târziu, când sticla de şampanie îşi dădu sufletul, semnă nota de plată şi o trase pe saudită după el.

– Am lăsat maşina angajatului de la parcare, îl anunţă ea.

– Eu trebuie să mi-o iau pe a mea, replică Malko.

Ea încruntă din sprâncene.

– De ce?

Casa ei era o modestă reşedinţă de 3 000 de metri pătraţi, la ultimul etaj al unui imobil lipit de hotelul Four Seasons. La doi paşi de Phoenicia.

– O să te conduc, propuse Malko, dar te voi lăsa la tine şi voi veni să te iau mai târziu. Trebuie să trec pe la ambasada americană.

Prinţesa saudită îl privi neîncrezătoare.

– Dacă nu te întorci, o să pun să ţi se taie boaşele. N-o să merg singură la o serată.

Malko îşi puse mâna dreaptă pe inimă şi, parodiind formula arabă, zise:

– Pe viaţa mea, pe sângele meu, îţi jur că mă întorc să te însoţesc!

*

* *

Ronald Taylor număra zilele. Se hotărâse să meargă la Londra pentru un weekend, găsind bilete la un preţ convenabil pe internet. De la plecarea Amandei Delmonico, trăia ca un zombi şi reuşise cu greu să-şi reia activitatea, cu atât mai mult cu cât ambianţa era demoralizantă la serviciu. Totuşi, treaba lor nu era să facă informări, ci să se ocupe de protecţia preşedintelui.

FBI continua să pretindă că teroriştii nu avuseseră cum să reacţioneze fără o sursă din *interiorul* Casei Albe.

În plus, erau verificaţi toţi angajaţii de la Casa Albă, toţi membrii serviciilor secrete care se aflau la faţa locului pe 15 martie.

Iar aceasta dura ceva...

Imposibil să-i oprească pe cei de la FBI. Şi el se simţea frustrat fiindcă nu fusese în stare să sesizeze un complot pe teritoriu american, care avea drept scop uciderea preşedintelui Statelor Unite.

Pe lângă acest stres, Ronald Taylor era chinuit de gelozie. Apelurile telefonice ale Amandei

se răreau. Degeaba îi jurase că nu-l va uita, o simţea îndepărtându-se de el. Adesea, telefonul ei britanic nu răspundea.

Decalajul orar avea rolul lui, dar nu uşura lucrurile. Când era ora nouă dimineaţa la Washington, era deja ora trei după-amiaza la Londra.

Când Ronald Taylor o anunţase pe Amanda Delmonico că intenţionează să o viziteze, ea manifestase un entuziasm calculat, remarcând că era o prostie să cheltuiască atâţia bani pentru un weekend, fiind preferabil să aştepte concediul...

Ronald Taylor se încăpăţânase, iar acum număra orele. Ideea de a o cuprinde din nou în braţe pe Amanda Delmonico îl electriza.

Bineînţeles, îl anunţase pe directorul *Secret Service* care nu văzuse niciun inconvenient în această escapadă. Nu anunţase FBI-ul, care, desigur, îi asculta toate discuţiile şi, deci, era la curent.

În cele din urmă, Amanda îi dăduse adresa ei de la Londra, în West End, explicându-i chiar şi traseul cu metroul, direct de la aeroportul Heathrow.

Nu mai avea decât câteva ore de aşteptat. Va pleca vineri seară, ajungând la Londra sâmbătă dimineaţă, și se va întoarce duminică seară pentru a fi luni dimineaţă la serviciu.

O singură noapte pentru a profita de Amanda, dar era nebun de fericire.

*
* *

Abia se putea vorbi la „Grey", în urletele cântăreţei de lângă bar care avea o voce de muezin, susţinută de o baterie de difuzoare. Ceea ce nu conta deloc: clienţii beau, mâncau sau flirtau şi nu aveau prea mare lucru de vorbit.

Grupul în care se aflau Malko şi prinţesa ocupa o banchetă în formă de L. O duzină de libanezi. Femeile, care mai de care mai împodobite şi mai machiate, bărbaţii, cu o puternică înclinaţie spre bună dispoziţie, cu mustăţi impecabile, costume bine croite şi ceasuri la fel de mari ca nişte deşteptătoare...

Şampania curgea în valuri, erau la a doua sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rose, iar prinţesa Gamra se arăta tot mai îndrăgostită. Lăsându-şi mâna pe piciorul lui Malko.

Acesta din urmă reuşea cu greu să ia parte la această adunare veselă. Gândurile îi erau altundeva: în mai puţin de două ore, urma să arunce în aer ambasada Iranului.

Evident, vecinii săi de masă nu îl puteau bănui nicio secundă şi, în cele din urmă, această invitaţie neaşteptată avea cel puţin avantajul că îi dădea un alibi...

Aşa cum planificase, se dusese la ambasada americană după ce o lăsase acasă pe prinţesa saudită, să le vadă pe cele două „gorile", cărora le explicase schimbarea de program. Va veni să-i ia

la ora unu şi jumătate dimineaţa. Se vor duce la ambasada Iranului cu două maşini, vor abandona Cherokee-ul după ce vor declanşa temporizatorul şi îi va duce înapoi la ambasada americană, după care se va duce după prinţesă la „Grey".

Dacă mai era acolo.

Se uită la ceasul Breitling Bentley asortat cu noua maşină a partenerei sale, un Bentley coupé. Ora unu şi cinci.

Pentru a acoperi zgomotul muzicii, urlă la urechea prinţesei.

– Lipsesc cinci minute.

– Unde te duci?

– Ghiceşte...

O strălucire vicleană trecu prin ochii sauditei, iar ea zise, cu gura lipită de urechea lui.

– Vin cu tine.

Fusese mereu excitată de partidele fugitive în locuri tot mai neaşteptate.

Malko simţi cum problemele apar în viteză...

Se dezlipiră cu greu de banchetă, ajungând la intrarea în local, unde se aflau toaletele vopsite în roşu, foarte elegante. Malko deschise uşa de la toaleta bărbaţilor. Urma să o închidă, când prinţesa apăru în urma lui, cu buzele într-un zâmbet foarte senzual.

– O să mi-o tragi aici! făcu ea. Mă excită tare.

Deja deschisese uşa unei cabine. Malko trebui să o urmeze.

– Aşază-te pe tron! ordonă el.

Dacă nu dorea să fie sugrumat, trebuia să se supună. Prinţesa îşi ridica deja rochia lungă. Malko văzu apărând un petic negru, chilotul, pe care îl aruncă pe jos. Chiar înainte de a îngenunchea în faţa lui. Într-o clipită, ca o profesionistă, îi eliberă sexul şi îl cuprinse în gură.

În ciuda stresului, Malko se excită: situaţia era totuşi foarte erotică.

Într-un timp scurt, fu tare ca un mâner de ciocan. Prinţesa Gamra se ridică, cu un zâmbet satisfăcut, îşi trase rochia lungă până peste şolduri, apoi se aşeză peste Malko, îi apucă sexul excitat cu mâna stângă şi se lăsă încet să fie penetrată.

Pătrunsă adânc.

Malko vedea la câţiva centimetri de el rictusul ei de plăcere, ridurile care scindau fruntea în două. Luă mâinile lui Malko şi le puse pe şoldurile ei.

– Trage-mi-o tare!

O ridică şi o lăsă mai pe spate pentru a pătrunde şi mai mult.

Fericită, saudita începu să se agite ca un yo-yo peste sexul lui, extatică, agăţată cu amândouă mâinile de gâtul lui Malko. Timp de câteva minute, acesta din urmă nu se mai gândi decât cum să satisfacă această femelă dezlănţuită. De fiecare dată când se înfigea în ea, scotea un geamăt răguşit, agitând bazinul ca şi cum ar fi vrut să se înşurubeze în el.

Când simţi că el urma să ejaculeze, se dezlănţui şi mai mult şi ţipă mai tare ca el.

– Te simt! zise ea. Te eliberezi în mine.

Dar ea se ridicase deja, sărutându-l uşor, luându-şi chilotul şi ieşind din cabină zicând:

– Pe curând, *ayete*[3].

Malko nu avu nevoie de mult timp pentru a se aranja şi a ieşi din toaleta bărbaţilor, trecând rapid pe lângă cea a femeilor. Nu mai era decât un metru pentru a ajunge la uşa de la ieşire.

Apoi, se grăbi spre strada Fouad Chehab, unde îşi parcase Honda. Acele luminoase ale ceasului Breitling arătau ora unu şi patruzeci. Era în întârziere. Probabil că „gorilele" se perpeleau.

În timp ce rula pe bulevardul Fouad Chehab înspre est, se rugă în sinea lui ca lucrurile să meargă bine.

Să arunci în aer o ambasadă într-un oraş păzit de o poliţie eficace nu era ceva plăcut. Era nerăbdător să îmbătrânească cu o oră.

---

[3] Dragule.

CAPITOLUL XVI

Abia trecu Malko de al treilea punct de control de la ambasada americană, că un vehicul parcat în întuneric, chiar după placa de oţel escamotabilă care apăra intrarea, îi făcu semn din faruri.

Parcă în faţa lui şi recunoscu Cherokee-ul „importat" cu numere libaneze, evident false. În spatele lui se afla un Mercedes, de asemenea cu numere libaneze.

Chris Jones apăru, îngrijorat. Îmbrăcat în jeans, cămaşă descheiată şi geacă, cu pistolul băgat la curea.

– *My God*! exclamă el, începusem să-mi fac griji. Aţi întârziat douăzeci de minute.

– Ştiu, recunoscu Malko, din cauze independente de voinţa mea...

Dacă le mărturisea „gorilelor" adevăratul motiv al întârzierii sale, ar fi demisionat pe loc.

– Mergem? propuse „gorila".

– Mergem. O s-o iau înainte, dar nu staţi prea aproape de mine. Aţi reperat pe hartă ambasada Iranului?

– În principiu, da, răspunse Milton Brabeck, coborât şi el din Cherokee, dar noi nu cunoaştem oraşul. Ştim doar aproximativ unde se află. Sper că nu este prea multă lume prin jur...

– În principiu, afirmă Malko, noaptea această stradă este puţin frecventată.

Îşi abandonă Honda şi urcă în Mercedes. Cele două vehicule trecură prin punctele de control păzite de soldaţi. La ieşire, se trecea mai repede. Apoi o luară pe autostrada spre Tripoli, pentru a ajunge la o pasarelă care trecea pe deasupra celor două sensuri de intrare în Beirut. Circulaţia era fluidă. Înainte de podul peste Beirut River, Malko vină la stânga şi intră pe colina Pierre Gemayel care, mai departe, îşi schimba numele, devenind bulevardul Abdallah El Yafi, apoi, după hipodrom, colina Marzaa. Pe acest traseu, evitau centrul oraşului, dând direct spre periferia sudică.

Graţie privirilor frecvente în retrovizoare, Malko se asigură că, la volanul Cherokee-ului, Chris Jones îl urma.

După intersecţia cu strada Selim Salam, ajunseră în faţa Cité Sportive, chiar la intrarea în Bir Hassan.

Acele luminoase ale ceasului Breitling Bentley indicau ora două şi douăzeci.

Îşi zise că, într-un sfert de oră, totul se va termina. Fără să se oprească din condus, îl sună pe Milton Brabeck pe un telefon securizat.

– Atenţie! Vom intra curând pe strada Al Chehab. Ambasada Iranului se află pe partea dreaptă. O să mă opresc câteva secunde în locul unde trebuie să abandonaţi Cherokee-ul, apoi voi demara din nou. Vă opriţi în acelaşi loc şi rămâneţi în maşină. O să cobor până la capătul străzii Chehab, o să ocolesc sensul giratoriu şi voi veni să vă iau. Mă voi opri de cealaltă parte a străzii, iar voi doar veţi veni la maşină. OK?

– OK, răspunse Milton Brabeck.

Cu o voce ceva mai încordată decât de obicei.

*

* *

Malko intră pe strada Al Chehab, trecând prin faţa Clubului de Golf, pe partea stângă. Inima îi bătea totuşi mai repede decât de obicei... Era prima dată în viaţa lui când urma să comită un atentat... Chiar şi cu acoperirea preşedintelui Statelor Unite, era stresant.

Zidul ambasadei Iranului apăru în lumina farurilor pe partea dreaptă, iar el încetini.

Într-o clipă, ajunse în dreptul grilajului închis al ambasadei Iranului şi zări, la vreo douăzeci de metri mai în spate, faţada întunecată a clădirii, fără nicio lumină. Spaţiile în care erau cazaţi diplomaţii se aflau în spate, invizibile.

Pulsul îi crescu vertiginos.

În interiorul curţii, tocmai zărise două siluete înfofolite: paznicii ambasadei, cu siguranţă iranieni.

Trecu prin faţa gardului, fără să încetinească, pentru a nu atrage atenţia. Parcurgând încă vreo treizeci de metri, se opri de-a lungul zidului, coborând imediat din maşină, ca şi cum îşi făcea nevoile naturale, examinând împrejurimile. În faţă, era un centru comercial închis şi, desigur, pustiu, iar, mai departe, câteva ateliere închise în spatele obloanelor de fier.

Se întoarse şi zări farurile Cherokee-ului, care cobora încet pe strada Chehab.

Urcă imediat în Mercedes şi porni spre capătul străzii, trecând prin faţa sediului televiziunii Al Manar. În retrovizoare, văzu maşina Cherokee oprind exact în locul unde se oprise şi el şi stingând farurile.

Ajunsese deja la sensul giratoriu şi se întorcea. Realiză că avea gura uscată şi că inima îi bătea tare...

Aşa cum prevăzuse, opri chiar în faţa Cherokee-ului.

Abia oprise, că cele două „gorile" săriră din Cherokee şi alergară spre el. Chris Jones sări în Mercedes atât de brutal, încât aceasta se clătină. Milton Brabeck se urcă în spate mai uşor.

– Să mergem, zise el, nu îmi place zona.

Malko tocmai băga în viteză, când Chris Jones explodă:

– *Motherfucker!* Am uitat să activez detonatorul! Doar am scos siguranţa.

Malko frână şi se întoarse spre american, descompus.

– OK, făcu el, mă duc eu. Ce trebuie făcut?

– Deschideţi hayonul din spate, bâigui Chris Jones, ridicaţi prelata care ascunde încărcătura. Veţi vedea, una dintre cutii este deschisă. Este ceva ca o ciupercă înfiptă în C-4. O apăsaţi tare cu palma şi a pornit.

Malko era deja afară. Din fericire, strada Al Chehab era în continuare pustie. Traversă alergând, ajunse în spatele maşinii Cherokee, deschise hayonul şi ridică prelata, descoperind cutiile de C-4, bine aranjate.

Din cutia din stânga ieşea „ciuperca" descrisă de Chris Jones.

Fără să ezite, apăsă cu mâna, puse la loc prelata şi închise hayonul.

În momentul în care acesta se închidea, auzi un scârţâit dinspre gardul ambasadei. Se întoarse şi zări două siluete ieşind în stradă.

Bărbaţi înarmaţi cu Kalaşnikov.

*

* *

– *Holy shit!* exclamă Chris Jones.

Şi el îi observă pe cei doi. Aceştia reperaseră Cherokee-ul staţionat lângă zidul ambasadei şi se îndreptau înspre el.

Chiar în momentul în care Malko se pregătea să traverseze înapoi.

– O să-l împuşte! zise Chris Jones cu o voce slabă.

Milton Brabeck nu ezită nicio secundă. Luând un mini-Uzi pus la picioare, îl îndreptă spre cei doi bărbaţi şi trase o rafală scurtă.

Mai multe lucruri se întâmplară atunci simultan.

Unul dintre cei doi paznici, atins, se prăbuşi şi rămase întins pe trotuar lângă zidul ambasadei, în timp ce al doilea se întoarse precipitat înspre gard.

Malko traversă strada alergând.

Deja se aprindeau luminile mai jos, în clădirea Al Manar, chiar când Malko se urca la volanul Mercedesului.

În momentul în care demara, o rafală de Kalaşnikov porni de după gardul ambasadei Iranului şi două gloanţe zgâlţâiră spatele maşinii.

Dacă nu întorceau pentru a coborî pe strada Chehab, erau obligaţi să treacă prin faţa trăgătorului care ar fi avut ocazia să-i ciuruiască.

Milton Brabeck nu ezită. Punând un încărcător în Uzi, trase o rafală lungă, forţându-l pe iranian să se adăpostească în timp ce ei treceau prin faţa gardului.

Malko simţi că avea cămaşa lipită de spate de o transpiraţie rece. Ajunse în capătul străzii

Chehab, în dreptul ambasadei Kuweitului, păzită de mai mulţi soldaţi libanezi.

Pulsul lui Malko sări în aer: unul dintre ei, alertat de împuşcături, tocmai înainta spre marginea trotuarului şi le făcea semn să oprească. Îl văzu pe Milton întorcând Uzi spre trotuar şi strigă.

– Nu, Milt, nu trage!

Dacă, în plus, se mai luptau şi cu armata libaneză... Miracol, soldatul îi privi trecând fără să reacţioneze. În Liban, se amestecau cât mai puţin posibil în treburile altora.

Malko trecu în trombă peste podul de deasupra bulevardului Camille Chamoun, apoi vină la stânga pentru a întoarce spre centru. Circulaţia era aproape inexistentă. Doi kilometri mai departe, făcu la dreapta pe bulevardul Saeb Salam, pornind spre est.

Chris Jones fu cel care rupse tăcerea.

– S-ar zice că nu a explodat, remarcă el, cu vocea şovăitoare.

Maşinal, Malko încetini, ciulind urechile. Explozia unei încărcături de 500 de kilograme de C-4 făcea mult zgomot, mai ales în liniştea nopţii.

– Aţi apăsat bine discul superior peste celălalt? întrebă Chris Jones. Face un „clic" destul de puternic când cel de deasupra se încastrează în cel de jos.

Malko scotoci în memorie: nu auzise „clicul"... Se văzu apăsând cu palma pe discul supe-

rior şi înţelese instantaneu greşeala: palma îi fusese reţinută de marginea metalică a discului inferior, iar el nu apăsase destul de tare. Deci, dispozitivul nu fusese activat.

– Cred că am făcut o manevră greşită! mărturisi el.

Le explică celor doi americani ce se întâmplase. Cele două „gorile" îi sorbeau cuvintele.

Dezamăgiţi.

Milton Brabeck trase concluzia:

– Oricum, nu o să ne întoarcem acolo... Ar fi sinucidere curată.

Când ajunseră pe autostrada Dora, nu avusese loc nicio explozie. Operaţiunea era ratată...

Malko era împărţit între frustrare şi un fel de uşurare. În forul său interior, ura acest gen de operaţiune. Pe care o considera stupidă. O jumătate de oră mai târziu, se prezentau la primul post de control al ambasadei americane.

Le lăsă pe cele două „gorile" să ducă Mercedesul ciuruit de gloanţe în parcarea ambasadei, apoi se urcă la volanul Hondei.

– Mă voi acuza toată viaţa că am uitat să amorsez detonatorul, zise Chris Jones, în momentul despărţirii. Nu o să vă revedem. Plecăm mâine dimineaţă spre Cipru, cu elicopterul.

– În raportul meu, o să precizez că eu am avut ca sarcină declanşarea detonatorului. Nu suflaţi nicio vorbă, zise Malko. Rămâne între noi.

– Mulţumesc, făcu Chris Jones, cu o voce slabă.

Îşi strânseră mâinile cu o anumită gravitate. Din toate operaţiunile pe care le organizaseră împreună, aceasta era cea mai ciudată.

Când Malko ajunse în centrul Beirutului, era aproape ora trei dimineaţa. Nu se simţea în stare să se întoarcă la „Grey". De altfel, prinţesa saudită cu siguranţă că nu-l aşteptase...

Imediat ce ajunse la Phoenicia, îşi porni telefonul şi descoperi şapte mesaje... Toate de la prinţesă. Care trecuse de la mirare la un fel de furie oarbă. Ultimul era o înşiruire de înjurături în engleză şi arabă, ameninţând că se va ocupa de părţile lui nobile când se vor mai întâlni.

Ceea ce totuşi nu-l împiedică pe Malko să adoarmă. Era secat din punct de vedere mintal. Şi, a doua zi, urma să înfrunte CIA şi Casa Albă...

*

* *

Ronald Taylor se zgribuli când văzu ceaţa care învăluia aeroportul Heathrow. Dormise puţin pe scaunul rigid al British Airways şi îl durea tot corpul.

Totuşi, în sinea lui, era nebun de fericire. În câteva ore, o va strânge pe Amanda în braţe, va face dragoste, o va regăsi. Nu realizase niciodată în ce măsură avea nevoie de ea. Un gând îl rodea.

La Londra, oare nu îşi găsise un alt amant? Ceea ce explica entuziasmul moderat al revederii. Nu îi spusese în ce galerie lucra, iar pe el nu-l interesa. Astăzi, era sâmbătă şi îi ceruse să-şi ia liber...

Încheie formalităţile vamale ca prin vis şi se trezi în staţia de metrou a aeroportului Heathrow.

Trebuia să schimbe de două ori linia pentru a ajunge la adresa pe care i-o dăduse. Mai întâi, lua Piccadilly Line de la Heathrow, apoi schimba la Piccadilly Circus pentru a lua Waterloo Line până la Oxford Circus şi, în fine, Central Line până la Notting Hill Gate...

Când îşi începu periplul, era puţină lume, apoi vagoanele se umplură tot mai mult.

La Piccadilly Circus, fu impresionat de imensele scări rulante care păreau să coboare în centrul pământului.

La Londra, liniile de metrou erau îngropate la o adâncime incredibilă.

În fine, la Oxford Circus, ajunse pe peronul aglomerat al Central Line. Încă cinci staţii şi o porţiune de mers pe jos până să o strângă în braţe pe Amanda Delmonico.

Garnitura ajungea în gară. Se strecură până la marginea peronului şi văzu locomotiva ieşind din tunel.

Deodată, simţi oameni care se îmbrânceau. Vru să se prindă de cei de lângă el, dar aceştia

păreau că vor să scape de el. Avea impresia că se află într-o pâlnie, al cărei capăt dădea spre şine. Se zbătu din mâini, scoase un ţipăt disperat şi căzu pe şine chiar în momentul în care garnitura intra în staţie.

*

* *

Malko deschise ochii pe la ora opt dimineaţa şi dădu drumul imediat la televizor pe postul MDV, aparţinând Falangiştilor, pe vremuri animat de May Chidiac. La timp pentru primul jurnal de ştiri.

Nicio vorbă despre atentatul contra ambasadei Iranului. Nimic. Îl sună imediat pe Ray Syracuse.

– Prietenii noştri au plecat? întrebă el.

– Absolut. Cu primul elicopter spre Cipru, la ora 7 dimineaţa.

– Nimic special la ştiri? insistă Malko.

– Nimic. Doar un autobuz sirian atacat de necunoscuţi în nord. Doi morţi.

Rutină.

Malko închise, perplex.

Vizibil, tentativa de atentat trecuse complet neobservată, iar iranienii nici nu reacţionaseră. Ce se întâmplase cu Cherokee-ul plin cu explozibil? Dacă era încă parcat în faţa ambasadei Iranului, trebuia neapărat să-l recupereze.

Apoi, îi va raporta lui Ted Boteler despre acest „caz neplăcut".

Ieşind de sub duş, lăsă un mesaj scurt prinţesei Gamra, scuzându-se că nu reapăruse, sub pretextul unui caz de forţă majoră. Nu era principala sa grijă.

În momentul în care urma să iasă, realiză că era riscant să treacă prin faţa ambasadei Iranului.

Decise, deci, să meargă direct la ambasada SUA. Iranienii riscau să-şi manifeste supărarea. Aveau, cel puţin, un mort sau un rănit...

*

* *

Circulaţia fusese întreruptă complet pe Central Line. Conductorul garniturii nr. 34 nu reuşise să frâneze la timp, iar vagonul tractor trecuse peste corpul bărbatului căzut pe şine şi electrocutat deja de conducte.

Poliţiştii de la Scotland Yard adunaseră călătorii care aşteptau, încercând să înţeleagă ce se petrecuse. La prima vedere, nimic extraordinar: o busculadă frecventă la ore de vârf, în care un călător îşi pierduse echilibrul. Existau vreo cincizeci de astfel de accidente, în fiecare an.

Un infirmier aduse inspectorului de poliţie însărcinat cu ancheta portofelul găsit asupra victimei. Un cetăţean american, care avea paşaportul asupra lui. Examinând celelalte documente, poliţistul britanic dădu peste o legitimaţie de la *Secret Service* pe numele mortului.

Ceea ce făcea un caz de „semnalat".

Decise imediat să împingă verificările ceva mai departe decât în cazul unui mort „obişnuit". Americanii vor cere cu siguranţă un raport Scotland Yardului. Cu atât mai mult era nevoie să fie complet. Se îndreptă spre biroul şefului de gară şi îşi declină calitatea.

– Aş vrea să rechiziţionez imaginile camerelor de supraveghere de pe peronul 3, ceru el.

Ca în toate staţiile de metrou londoneze, mişcările călătorilor erau filmate în permanenţă. Ceea ce permisese arestarea vinovaţilor pentru atentatele teroriste din 2005.

*

* *

Când Malko debarcă în biroul lui Ray Syracuse, şeful staţiei îl privi pieziş.

– Nu trebuia să faceţi ceva, ieri seară? întrebă el.

În mod clar, nu se întâlnise cu Chris şi Milton înainte de plecarea acestora.

– Ba da, confirmă Malko, dar a fost o problemă tehnică.

Americanul nu îşi ascunse uşurarea.

– Allah a fost de partea noastră, făcu el ironic. Ar fi fost o mare prostie. Nu trebuie să ai un Premiu Nobel pentru Pace pentru a face aşa ceva. Ted mă pusese la curent, sub jurământul confidenţialităţii, dar nu aveam nici măcar dreptul să discut cu dumneavoastră...

Malko îi povesti succint ce se petrecuse. Ray Syracuse se uită la ceas: ora zece şi cinci, ora patru dimineaţa la Washington.

– Nu ar fi rău să aflăm ce s-a întâmplat cu Cherokee-ul, înainte de a-l suna pe Ted, propuse el. O să vă dau o maşină obişnuită cu doi ofiţeri superiori pentru a merge să faceţi un tur al locurilor. Aţi păstrat cheia?

– Nu am avut-o niciodată! realiză Malko. Chris Jones conducea maşina.

Iar Chris Jones tocmai zbura spre Europa...

– *No sweat*[1], făcu Ray Syracuse, calm. O să luaţi un tip de la TD. Va şti cum să o pornească. Numai să putem recupera această nenorocită de maşină. Chiar dacă cei de la D.O. au „curăţat-o" înainte de utilizare, mai sunt seriile de şasiu.

OK. Coborâţi la „Biroul Vehicule", la parter, şi vă trimit oamenii de care aveţi nevoie.

*

* *

Inima lui Malko bătea mai repede ca de obicei, ocolind sensul giratoriu, în capătul străzii Al Chehab. Se urcase la volan, cu un ofiţer de securitate lângă el. În spate, erau doi taciturni, dintre care unul cu o servietă maro, uzată. Tehnicienii însărcinaţi să repornească maşina Cherokee.

---

[1] Nicio problemă.

Începu să urce pe strada incredibil de animată, cu toate tarabele etalate pe trotuare, maşini parcate peste tot şi o mulţime de pietoni.

Câţiva mecanici tocmai reparau un vechi Mercedes în faţa garajului. Doi paznici pălăvrăgeau în faţa clădirii Al Manar.

Se uită spre stânga.

Zidul ambasadei Iranului trecea prin faţa lui, dar nu era niciun vehicul oprit pe trotuar... Cherokee-ul dispăruse. Grilajul ambasadei era deschis, păzit de doi iranieni în civil şi doi soldaţi libanezi în foişor.

Malko îşi continuă drumul şi intră pe bulevardul Charles Helou. Poate că iranienii ceruseră poliţiei sau armatei libaneze să mute vehiculul suspect, iar Ray Syracuse îi va da de urmă.

Uşurat, dar în acelaşi timp şi neliniştit, se întoarse spre Phoenicia şi coborî în faţa hotelului. Voia să se întoarcă la ambasada americană, pentru a discuta din nou cu Ray Syracuse, cu Honda lui pe care o lăsase acolo peste noapte, aşa cum făcea mai mereu, în faţa zidului pustiu al ruinelor de la „Holiday Inn".

Tocmai îl lăsa pe ofiţerul de securitate să urce la volan, când realiză că lăsase cheile de la Honda în cameră.

Abia intră, că telefonul fix sună. Era recepţia.

– Domnule Linge, aveţi o Honda, înmatriculată 34176, parcată în faţă la „Holiday Inn"?

– Da, confirmă Malko.

– Tocmai a telefonat poliţia. Ameninţă că o ridică dacă nu o mutaţi de acolo.

– Vin acum, îl asigură Malko.

Uneori, poliţiştii libanezi „curăţau" străzile din centru de vehiculele staţionate prea mult timp. Ieşind din Phoenicia, o luă la dreapta pentru a ajunge la faţada oarbă a „Holiday Inn".

Niciun poliţist în zonă.

Un bărbat, îngenuncheat pe un covor întins pe trotuar, se ruga, întors spre Mecca. Asurzit de clopotele bisericii Saint-Antoine, aflată în apropiere.

Viziune aproape caricaturală a Libanului.

Îşi zări maşina Honda, parcată unde o lăsase când se întorsese din expediţie.

Băgă mâna în buzunar pentru a lua cheia, când privirea îi alunecă până la vehiculul parcat în faţa Hondei.

Sângele îi îngheţă într-o fracţiune de secundă. Era un Cherokee alb şi nu avu nevoie să verifice numărul pentru a şti că era „al lui". Prin geamul hayonului, distinse inocentele cutii aşezate stivă.

Cele care conţineau cinci sute de kilograme de C-4. Înmărmurit, nu reuşea să-şi ia ochii de la maşina 4x4 albă. Nu îndrăznea nici să respire, ca şi cum cea mai mică deplasare a aerului avea să declanşeze explozia. Apoi, creierul reîncepu să-i funcţioneze. Apelul, aşa-zis de la poliţie, nu avea

decât un singur scop: să-l aducă acolo. Undeva, poate pe trotuarul din faţă, cineva îl aştepta să ajungă acolo pentru a declanşa explozia.

Dacă încerca să fugă, categoric va face acest lucru. Căuta disperat o idee pentru a scăpa din această capcană diabolică, când îi sună telefonul.

CAPITOLUL XVII

Malko rămase blocat câteva secunde, fără a încerca să se atingă de telefon. Ca şi cum faptul de a răspunde putea declanşa explozia maşinii Cherokee-capcană.

În fine, ieşi şi apăsă pe tasta de răspuns. Nu apărea niciun număr. Deci, nu era Ray Syracuse. Se strădui să spună, pe un ton aproape normal:

– Alo?

– Mă recunoaşteţi? întrebă imediat o voce de bărbat în engleză, cu un puternic accent arab.

Memoria lui Malko se trezi imediat: era vocea lui „Mr. X", adică a lui Ali Mugniyeh, cel care ajutase CIA în cazul Hariri, în urmă cu şase luni, pentru a se răzbuna pe sirieni, pe care îi făcea parţial responsabili de asasinarea unchiului său, Imad Mugniyeh, pe 12 februarie 2008 la Damasc.

Malko se încordă, fără să scape din ochi Cherokee-ul. Conform CIA, Ali Mugniyeh nu se mai afla la Beirut. De unde suna şi de ce?

Doar pentru plăcerea de a-i spune că va muri? Sau pentru altceva?

– Da, zise Malko, vă recunosc.

– Bine. Am un mesaj pentru dumneavoastră.

– Ce mesaj?

– Vă voi spune direct.

– Când şi cum?

– Luaţi maşina şi ne vedem la ambasada Iranului peste o jumătate de oră. Cunoaşteţi adresa, nu-i aşa?

Era o urmă infimă de umor în vocea lui.

Comunicaţia se întrerupse. Malko se uită în jurul său. Viaţa continua. Maşinile ieşeau din tunelul care ducea spre Hamra, bărbatul care se rugase pe trotuar se îndepărta, cu covoraşul de rugăciuni sub braţ. Avea impresia că tălpile îi erau sudate de asfalt. Instinctul îi spunea să o ia la fugă, să se îndepărteze cât mai repede posibil de maşina infernală. Creierul, din contră, îi ordona să meargă la maşină pentru a ajunge la întâlnire. Îşi dădu seama că i se lipise cămaşa de spate, din cauza transpiraţiei.

Ca un automat, deschise portiera maşinii şi se urcă la volan. Fără să realizeze exact ce face, o luă spre est, apoi viră la dreapta pe bulevardul Camille Chamoun, mergând spre sud. Ezita să-l sune pe Ray Syracuse şi, în cele din urmă, se abţinu.

Ce însemna reapariţia lui Ali Mugniyeh?

După douăzeci de minute, trecea prin faţa ambasadei Kuweitului, după care intră pe strada Al Chehab.

Cu stomacul chircit, încetini, apoi opri în faţa gardului ambasadei. Doi funcţionari iranieni îl studiau cu privirea.

Aceştia nu reacţionară imediat, apoi, unul dintre ei luă telefonul mobil şi sună.

Malko simţea cum îi bătea inima în coaste. Era o situaţie incredibilă. Zări deodată un bărbat ieşind din ambasadă, coborând scările şi urcând într-un Mercedes gri, staţionat în faţă. Vehiculul se îndreptă spre poartă, deschisă imediat de cei doi funcţionari. Telefonul lui Malko sună din nou.

– Urmaţi Mercedesul care iese, îi ordonă Ali Mugniyeh.

Malko dădu în spate pentru a lăsa maşina să iasă şi demară în urma Mercedesului cu geamuri fumurii.

Mercedesul coborî pe strada Chehab, apoi făcu la dreapta, înspre mare, urcând ceva mai spre nord, pe întinsul bulevard Akhtal Es Saghuir, paralel cu marea. După cinci sute de metri, Mercedesul semnaliză pentru a vira la stânga şi intră pe drumul care ducea la Summerland. Intră repede în parcarea ce domina plaja şi se opri. Malko făcu la fel, rămânând la volan.

Portiera din faţă-stânga se deschise, lăsând să se vadă un şofer care se apropie de Honda lui Malko. Acesta din urmă coborî geamul.

Bărbatul ajunsese în dreptul lui: un tânăr bărbos, fără cravată, cu privire lunecoasă. Deschise din afară portiera şi pronunţă două cuvinte:

– *Befar me*[1].

Malko coborî, uitând să oprească motorul. Şoferul Mercedesului ocoli şi merse spre vehiculul său. Malko era pe urmele lui.

Ajuns în faţa Mercedesului, deschise portiera spate-dreapta şi îi arătă din cap spre interior.

Malko se supuse.

Un bărbat era aşezat la celălalt capăt al banchetei. Cel pe care îl întâlnise în urmă cu şase luni la ambasada Arabiei Saudite, Ali Mugniyeh, nepotul celui asasinat de americani, israelieni şi sirieni, în urmă cu doi ani.

Purta un barbişon bine îngrijit, mâinile erau curate, fine, iar costumul bine croit.

Malko auzi portiera care se trânti în urma lui. Şoferul rămăsese afară şi era singur în maşină cu Ali Mugniyeh.

Acesta întoarse capul spre Malko şi zise simplu:

– Cred că vă daţi seama că nu vă vreau răul.

– Întocmai, zise Malko, dar...

Ali Mugniyeh îl întrerupse.

– Am venit de la Teheran acum câteva zile la solicitarea *Sayyed*-ului pentru a-i transmite prin viu grai un mesaj.

Malko făcu imediat legătura. Ali Mugniyeh sosise deci *înainte* de tentativa de atentat din noaptea precedentă.

---

[1] Vă rog.

– Cum aţi aflat că mă aflu la Beirut?

– Ştiam, răspunse Ali Mugniyeh pe un ton fără replică. Elemente neprevăzute m-au împiedicat să vă contactez imediat. O regret. Aceasta a costat viaţa unui membru Pasdaran, ucis de complicii dumneavoastră. Această cale de a ne trimite un „mesaj" era stupidă. S-ar fi putut termina mai rău.

Malko oftă în sinea lui: interlocutorul său nu ştia că Cherokee-ul *trebuia* să explodeze. Cu atât mai mult, trebuia să profite de eroarea tehnică a lui Chris Jones.

– Dispozitivul de detonare nu era activat, preciză el.

– Ştiu, răspunse Ali Mugniyeh. De asemenea, acceptăm ideea că nu era vorba decât de o modalitate inofensivă de a vă manifesta supărarea.

Legitimă, având în vedere împrejurările, dar nejustificată.

– Ce vreţi să spuneţi?

Ali Mugniyeh îl privi în ochi şi zise pe acelaşi ton calm:

– Sunt mandatat să vă spun că nici aripa externă a Hezbollahului, de care răspund la Teheran, nici autorităţile de la Teheran nu sunt responsabile de atentatul de pe 15 martie împotriva lui Barack Obama. Şi, dacă am fi vrut să ne răzbunăm pentru atentatul dumneavoastră, nu aţi mai fi fost pe această lume de o jumătate de oră.

Lui Malko nu-i venea să creadă ce noroc avusese.

– Vreţi să spuneţi că prezentaţi poziţia *oficială* a Iranului? insistă el.

Ali Mugniyeh îl corectă calm.

– Să zicem poziţia *reală*. Vă repet că Iranul nu are niciun amestec în acest atentat stupid. S-a decis să mă trimită să iau legătura cu dumneavoastră, pentru a evita să intrăm într-un val de represalii care ar putea aduce prejudicii grave pentru ambele părţi.

Malko încerca să decripteze privirea întunecată care îl fixa. Cunoştea Iranul, cunoştea şi capacitatea de disimulare a iranienilor.

– Ce aşteptaţi de la mine? întrebă el.

– Să transmiteţi mesajul la cel mai înalt nivel, la Washington.

Malko nu se putu abţine să nu se gândească la „telefonul roşu" (secret) dintre KGB şi CIA, în timpul Războiului Rece, pentru a evita declanşarea unui masacru general în urma unei greşeli.

Bineînţeles, iranienii erau în stare să mintă pe rupte, iar manevra lui Ali Mugniyeh putea avea ca simplu scop să-i scuze cu un scenariu credibil.

Decise să exploateze situaţia la maximum.

– Dacă nu este Iranul, întrebă el, cine este responsabil de atentat?

Ali Mugniyeh făcu un gest evaziv.

– Nu vom colabora cu dumneavoastră. Suntem inamici şi o ştiţi. Dar nu vrem să fim făcuţi responsabili de o acţiune pe care nu am comis-o.

Malko vru să profite de avantaj în continuare.

– Este adevărat că aripa externă a Hezbollahului este coordonată şi de la Beirut? Că cel care o conduce se numeşte Mustafa Shahabe?

Ali Mugniyeh rămase impasibil, dar zise:

– Mustafa Shahabe a murit şi, dacă vreţi un răspuns la întrebarea dumneavoastră, ar trebui căutat la cei care l-au asasinat. Iată ce doream să vă spun. Sper că această întâlnire va folosi la ceva.

Tăcu, iar Malko înţelese că tăcerea lui însemna finalul acestei ciudate conversaţii... Fără strângeri de mâini, fără zâmbete.

Deschise portiera şi coborî din Mercedes. Cu o sincronizare perfectă, şoferul care aştepta afară se urcă la volan, iar maşina se îndepărtă spre ieşirea din parcare. Malko sesiză că avea numere diplomatice.

Încă nu-şi revenise din surpriză când intră în biroul lui Ray Syracuse.

Americanul păru uimit de relatarea sa şi remarcă imediat:

– Felicitări, aţi reuşit să-l faceţi să creadă că eşecul atentatului a fost intenţionat... Ted era sigur că acest atentat era o prostie. Preşedintele s-a lăsat convins de anturajul său, dar cred că, în

fond, nu era de acord. *Anyway*, o să trimit oamenii mei să recupereze Cherokee-ul.

– Ce părere aveţi despre ce mi-a spus? Nu a putut sta de vorbă cu mine decât cu acordul Teheranului. Îl credeţi?

Americanul făcu o mimică evazivă.

– Sincer, nu ştiu. Iranienii mint precum respiră. Ne-au păcălit de atâtea ori. Nu mi-aş permite să iau poziţie.

– M-a orientat clar spre israelieni în privinţa preşedintelui Obama...

– Este normal. Nu o să-şi acuze „fraţii" din Hezbollah. Iar Mustafa Shahabe este mort... Ce mai, ipoteza israeliană nu este credibilă.

– Oamenii din Hezbollah poate că au vreo idee despre moartea lui Mustafa Shahabe sau cu privire la ce a făcut, înainte de a muri, remarcă Malko. Dacă nu sunt implicaţi în atentat, au tot interesul să nu-şi asume responsabilitatea.

Se întorcea de unde pornise. Fără să afle încă cine era în spatele atentatului care trebuia să-l coste viaţa pe preşedintele Statelor Unite.

Faptul că aripa externă a Hezbollahului avea dublă comandă, între Beirut şi Teheran, nu simplifica lucrurile. Şi permitea aripilor rivale din Hezbollah să îşi paseze responsabilitatea.

– OK, concluzionă Malko, o să-l sun pe Ted Boteler.

– Sala cifrului vă aşteaptă, zise şeful staţiei.

*

* *

Inspectorul de la Scotland Yard, Herbert Trinity, semnă raportul pe care urma să-l transmită ambasadei Statelor Unite din Grosvenor Square. Adăugase la document mai multe fotografii luate de camerele de supraveghere din staţia Oxford Circus, care permiteau reconstituirea a ceea ce se petrecuse.

Transmisese deja o copie către MI 5, spre informare. Pentru el, cazul era închis. Ceea ce mai rămăsese din corpul lui Ronald Taylor fusese pus într-un sicriu sigilat, pe care un avion al US Air Force urma să-l ducă în Statele Unite. Moartea lui Ronald Taylor nu ocupase decât câteva rânduri în ziare.

Un incident regretabil, dar prea frecvent.

*

* *

Malko nu scăpase altfel decât invitând-o pe prinţesa Gamra la cină. Chiar şi după douăzeci şi patru de ore, furia ei nu părea să se calmeze. Instalată pe o canapea de la „Mandaloun at Sea", îi zise:

– Ar trebui să-ţi scot ochii şi testiculele! M-ai făcut să pierd din prestigiu. Prietenele mele mi-au spus că ai plecat să te culci cu altă femeie!

– Eşti şi mai frumoasă când te înfurii, încercă Malko să glumească.

Nu avu efectul scontat.

Băgând mâna în geantă, saudita scoase un mic revolver placat cu aur şi îl îndreptă spre Malko.

– Îmi doresc foarte tare să te omor! zise ea aproape calmă. Ştii că am un paşaport diplomatic şi nu poate face nimeni mai nimic împotriva mea.

Malko îşi zise că lucrurile luau o întorsătură periculoasă. Înfruntă privirea sauditei şi îi zise în şoaptă:

– Nu am fost să mă întâlnesc cu altă femeie, o ştii, veneam la tine să facem dragoste. Aveam o misiune de îndeplinit, care a luat ceva mai mult timp decât era prevăzut. Am trecut pe la „Grey", dar plecaseşi.

– Doar nu era să te aştept toată noaptea, câine! se înfurie ea.

Malko avu atunci o idee genială. Întinzând mâna peste masă, apucă ţeava pistoletului şi trase încet, apropiind arma şi mâna de faţa lui. Apoi, se aplecă pentru a săruta mâna sauditei.

Văzu surpriza din ochii prinţesei Bin Saud. Ca toţi beduinii, aprecia curajul fizic. Retrase mâna şi băgă revolverul în geantă.

– Eşti un câine! zise ea, dar un câine curajos. Până la urmă, nu o să-ţi tai boaşele, ci o să ţi le golesc.

*

* *

Malko era cufundat încă într-un somn uşor când auzi sunând telefonul. Aruncă un ochi la Breitling şi tresări: ora două şi zece! Gamra se ţinuse de promisiune. După ce trecuse pe acasă să se schimbe, se duseseră la „Vendome" să cineze

şi îl dusese apoi la noul ei apartament, unde era şi un pat. Pe care îl obosiseră îndelung. Dopată cu cocaină, Gamra storsese din Malko şi ultima picătură de libido. Şi, dimineaţă, îşi reluase treaba, cu gura...

Malko se întorsese la Phoenicia cu senzaţia că îmbătrânise cu o sută de ani.

Se strădui să ia telefonul şi să răspundă.

– Dragul meu prieten, făcu vocea jovială a lui Mourad Trabulsi, mă temeam că ai plecat deja din Beirut.

– Nu o să întârzii să o fac, îl asigură Malko. Nu mai am nimic de făcut aici.

Generalul libanez îşi făcu auzit râsul obişnuit.

– Depinde! Depinde, dragul meu. Am aflat ceva care ar putea să te intereseze. Poţi veni la Club, în jur de ora cinci?

Malko abia închisese, că telefonul sună din nou.

– Trebuie să veniţi, anunţă Ray Syracuse. Ted are să vă comunice lucruri importante.

– Sosesc, promise Malko.

Intrigat. Ce informaţii îi putea comunica şeful Diviziei Operaţiuni?

CAPITOLUL XVIII

– *Gumshoes* au făcut treabă bună, anunţă Ted Boteler. Analizând paşapoartele găsite asupra lui Abi Charla, au putut reconstitui o deplasare pe care a efectuat-o în decembrie anul trecut. Utilizând trei paşapoarte pe nume diferite, a putut părăsi Statele Unite prin Canada, apoi Olanda şi până în Italia. Fiecare deplasare a fost efectuată sub un alt nume. Pentru întoarcere, la fel.

– Deci, concluzionă Malko, credeţi că s-a dus să primească ordinele de la Roma pentru atentatul împotriva lui Obama?

– Sunt şanse foarte mari, completă americanul. Şederea sa a fost scurtă: patruzeci şi opt de ore în acelaşi loc. Problema este: cu cine s-a întâlnit?

– Conform anchetei mele aici, continuă Malko, nu poate fi decât Ali Mugniyeh sau Mustafa Shahabe. Problema este că primul neagă formal că ar avea vreun amestec în această treabă, iar al doilea a murit. Asasinat, cel mai probabil, de israelieni, în cadrul programului lor de eliminare a cadrelor aripii militare a Hezbollahului.

Un înger trecu, cu o brasardă neagră pe aripi.

– Trebuie continuată ancheta dumneavoastră, ceru Ted Boteler. Cheia acestei probleme nu se află la Washington. Apropo, Ronald Taylor a căzut sub un metrou la Londra, în urma unei busculade. Mergea să o vadă pe „logodnica" sa. Bietul de el.

– Este trist, făcu Malko, dar aceasta nu mă ajută. Nu am mare lucru de verificat aici. Dar o să continui, totuşi. Una dintre sursele mele mi-a promis mai devreme că îmi aduce lucruri interesante.

– Numai să se ţină de cuvânt! oftă Ted Boteler. Trebuie neapărat să *reuşim*. Să aflăm cu cine s-a întâlnit Nassir Moussawi la Roma. Acolo a fost cel care a dat ordinul. Cel care i-a ordonat comiterea atentatului împotriva preşedintelui.

– O să fac tot posibilul, promise Malko.

*

* *

Privirea lui Mourad Trabulsi sclipea în maniera obişnuită. După eterna cafea, în unul din saloanele Clubului Ofiţerilor care dădea spre mare, se aplecă spre Malko.

– Ştiaţi că Imad Mugniyeh avea o amantă la Beirut?

– Nu, bineînţeles. Prietenii noştri ştiau?

– Nu. Foarte puţini oameni sunt la curent. Doar cei foarte apropiaţi.

– Ce legătură are cu ancheta mea?

– Dragul meu, această femeie, care se numeşte Safira Koussa, este libiană, stewardesă la Libyan Airlines. Am întâlnit-o ieri seară, din întâmplare, la o serată a unor amici şiiţi. Am pălăvrăgit şi i-am spus că ştiu pe cineva care anchetează moartea lui Imad Mugniyeh, pentru serviciile secrete germane. A acceptat să vă întâlnească.

Libanezul se uită la ceas.

– I-am dat întâlnire la barul de la Vendome, la ora şase.

Malko îşi ascunse dezamăgirea. Nu vedea clar ce îi putea aduce această întâlnire, Imad Mugniyeh fiind mort de doi ani. Mai ales după întâlnirea cu nepotul său, Ali. Care „închisese o uşă". Totuşi, nu trebuia să descurajeze bunele intenţii.

– Am putea totuşi să mergem să o văd, concluzionă el.

*
* *

Barul de la ultimul etaj al hotelului Vendome era aproape pustiu, cu o minunată vedere spre mare. O singură canapea ocupată, de o femeie cu părul scurt negru, cu alură destul de sărăcăcioasă, în faţa unui suc de fructe.

Le zâmbi rezervată celor doi bărbaţi, iar Mourad Trabulsi făcu prezentările.

– Safira Koussa era foarte apropiată de Imad Mugniyeh, explică el. O vizita de fiecare dată când venea la Beirut.

Libiana îl privi pe Malko sobru şi aproape cu răceală.

– *Herr* Linge, întrebă ea, ce căutaţi, mai exact?

– Vorbiţi germana? întrebă el, surprins.

– Da, am lucrat la Lufthansa.

Purta o cămaşă verde spălăcit, care se mula pe un bust greu, iar trăsăturile nu duceau lipsă de şarm. Nu putea avea mai mult de treizeci şi cinci de ani.

– A avut loc un atentat împotriva preşedintelui Obama, de care trebuie să fi auzit vorbindu-se, explică Malko. Oficial revendicat de Hezbollah. Încerc să aflu cine l-a comandat.

Libiana îl privi aproape cu răutate.

– Nu ştiu. Dacă bănuiţi Hezbollahul, greşiţi. Îi cunosc pe toţi şefii de aici. Când a avut loc acest atentat, m-am interesat şi mi-au spus că nu au nicio legătură.

– Poate v-au minţit.

Stewardesa de pe Libyan Airlines scutură din cap.

– De ce? Ei ştiu că pot avea încredere totală în mine. Ştiam toată viaţa lui Imad. Când a trebuit să meargă să se opereze în Franţa, l-am însoţit.

– Călătorea în Europa? se miră Malko.

Privirea libienei îl fulgeră, iar ea schiţă un zâmbet lejer.

– Era foarte bine organizat şi avea mulţi prieteni. Pentru această intervenţie chirurgicală, a sosit

la Frankfurt, de la Teheran, cu o cursă Lufthansa. Călătorea cu un paşaport emis în Surinam, un document veritabil. Apoi, am mers la Paris cu trenul şi a fost operat de un chirurg şiit pe care îl cunoştea din copilărie. După o săptămână de convalescenţă, am plecat înapoi la Frankfurt, unde ne-am despărţit. Nu voia să treacă prin Beirut.

Malko o asculta atent. Desigur, spunea adevărul, dar nu îl ajuta în ancheta sa.

– Cine este responsabil de uciderea lui, după părerea dumneavoastră? o întrebă el.

Safira Koussa îi aruncă o privire plină de ură.

– Sioniştii, bineînţeles, ajutaţi de câinii de sirieni care şi-ar vinde şi mama!

Se revenea la versiunea iniţială.

– Şi de atentatul de la Washington?

Libiana ridică din umeri.

– Sioniştii, desigur!

În regiune, Israelul era făcut responsabil de orice, chiar şi de vremea rea. Tânăra îi simţi reticenţa şi continuă imediat:

– Eu nu sunt în legătură permanentă cu conducerea Hezbollahului, dar cunosc pe cineva care este. Îl vede pe *Sayyed* periodic. Un prieten din copilărie al lui Imad. Poate ar putea să vă spună mai multe...

– Despre cine este vorba?

– Nu vă pot da numele lui, dar o să-l întreb dacă vrea să vă întâlnească. Îi voi lăsa un mesaj generalului Trabulsi.

Se ridică şi se retrase cu un zâmbet. Malko o urmări din priviri, gânditor.

– Ce părere aveţi? îl întrebă pe Mourad Trabulsi.

Acesta dădu din cap.

– Să aşteptăm să-l vedem pe acest tip.

*
* *

Ray Syracuse rămase perplex. Oftă.

– Aparent, ştiam cam puţine lucruri despre Imad Mugniyeh. Să vină în Europa să se opereze este pur şi simplu stupefiant. Şi cu un paşaport de Surinam...

Însă nu asta căutăm, ci o dovadă concretă care să ducă la cel care a ordonat atentatul de la Washington. Exploraţi această pistă. Nu se ştie niciodată.

*
* *

– Avem întâlnire la cafeneaua Fantasia, anunţă Mourad Trabulsi. În Jnah, pe strada Adnan El Hakim. La ora patru. Veţi găsi drumul?

– Cred că da.

– Atunci, ne întâlnim direct acolo.

Malko se uită la ceasul Breitling: ora trei. Avea destul timp şi îl anunţă pe Ray Syracuse. Acesta din urmă reacţionă cu neîncredere.

– Este în periferia de sud. O să vă trimit nişte *baby-sitters*, ca să nu fie vreo capcană.

– Să fie discreţi, ceru Malko, fiindcă se presupune că aparţin de BND, ai căror agenţi nu se plimbă prin Beirut cu o maşină blindată.

Îi trebui ceva mai mult timp pentru a ajunge la cafeneaua Fantasia, care părea frecventată îndeosebi de familii cu mulţi copii. O grămadă de femei îmbrăcate în abaya negre vegheau copiii agitaţi. Mourad Trabulsi îl aştepta în faţa cafenelei.

– Este acolo, îl anunţă el, dar nu vrea să-şi dea numele. Va trebui să nu încercaţi să-l urmăriţi.

– De ce acceptă să stea de vorbă?

– Cred că este un apropiat al *Sayyed*, care vrea să ia apărarea Hezbollahului.

Malko îl urmă pe libanez până în fundul cafenelei, unde se afla un bărbat destul de corpolent, cu părul şi mustaţa cenuşii, un nas impozant, trăgând din narghilea. Îl salută pe Malko cu un semn din cap, apoi schimbă câteva vorbe în arabă cu Mourad Trabulsi care preciză:

– Nu vorbeşte nici engleza, nici germana, deci o să fac pe interpretul. I-am explicat cine sunteţi...

– Cum l-a cunoscut pe Imad Mugniyeh?

Celălalt declanşă un val de cuvinte, traduse pe parcurs de Mourad Trabulsi.

– S-au cunoscut de mici, în *dahyeh*. S-au jucat împreună, apoi au luptat în Forţa 17 a lui Yasser Arafat.

Bărbatul luă portofelul şi scoase o fotografie, făcută în urmă cu vreo treizeci de ani: el şi Imad Mugniyeh, zâmbind, cu două Kalaşnikovuri în mâini.

– Îi plăcea mult să vină aici cu prima lui soţie şi fiul său, care era încă mic, comentă el.

– Ce s-a întâmplat cu fiul său? întrebă Malko.

– Lupta alături de el. De fiecare dată când Imad venea la Beirut, fiul său îi era şofer.

Evident, nu dorea să ofere detalii despre acest fiu, care trebuia să se afle încă în Beirut. După ce îşi recuperă fotografia şi trase din narghilea, întrebă:

– De ce doreaţi să mă întâlniţi?

Malko puse, prin intermediul lui Mourad Trabulsi, singura întrebare care îl interesa. Prietenul din copilărie al lui Imad Mugniyeh nu ezită.

– Este chiar imposibil ca Hezbollahul să fi comis acest atentat! afirmă el. Am vorbit despre asta cu *Sayyed* care a fost bulversat de ce s-a întâmplat. Nu mai crede în folosirea violenţei şi a abandonat definitiv terorismul. Am obţinut ceea ce am vrut în Liban, suntem o forţă politică respectată, ceea ce am şi vrut...

– Totuşi, acest atentat de la Washington a fost revendicat de doi membri ai Hezbollahului.

– Este adevărat, recunoscu interlocutorul lor, dar ordinul nu a plecat de aici. Ştiu că *Sayyed* a lansat o anchetă *internă* pentru a afla adevărul.

– Ar fi posibil să-l întâlnesc pe Hassan Nasrallah? întrebă Malko.

De această dată, Mourad nu avu nevoie să traducă răspunsul.

– *La*[1].

Libanezul trase un ultim fum din narghilea şi zise câteva cuvinte.

– În amintirea lui Imad, traduse Mourad Trabulsi, acceptă să discute cu Hassan Nasrallah şi să vă reîntâlnească pentru a vă transmite ceea ce îi va spune.

– Vă mulţumesc anticipat, răspunse Malko.

Corpolentul libanez anonim se ridică şi se îndreptă spre ieşire, unde îl aştepta un Mercedes negru. Mourad Trabulsi părea gânditor.

– O să încerc să-l identific pe acest tip, căutând prin arhivele mele. Să vedem dacă este de încredere.

Tot era mai bine decât nimic, dar Malko era încă la ani-lumină de obiectivul său.

*

* *

Cu ochii înroşiţi de lacrimi, Ginger, văduva lui Ronald Taylor, se afla în primul rând de locuri din mica biserică Saint-Patrick, pe bulevardul Connecticut. În dreapta sa, stătea şeful serviciilor secrete, şi el la fel de emoţionat.

---

[1] Nu.

Oficial, nu se făcuse public motivul călătoriei lui Ronald Taylor la Londra, dar Ginger era la curent: se dusese să o întâlnească pe amanta lui.

Întregul personal al serviciilor secrete era acolo, cel puţin cei care nu erau de serviciu, iar sicriul era acoperit de flori.

Preşedintele Obama trimisese o coroană, iar Michelle Obama îi trimisese o scrisoare de condoleanţe lui Ginger Taylor.

De asemenea, la coada cortegiului, erau şi doi agenţi de la FBI, încruntaţi. La finalul ceremoniei, unul dintre ei se apropie de Ginger Taylor, o salută cu sobrietate şi apoi o întrebă dacă putea să o contacteze pe telefonul mobil.

Surprinsă, văduva lui Ronald Taylor îi dădu respectivului agent numărul, pe care ei îl ştiau, desigur, iar cei doi se retraseră din micul cimitir, plecând cu un Chevrolet la fel de gri ca şi ei.

*

* *

Malko tocmai lua masa la „Chez Samy" cu Ray Syracuse, când sună telefonul mobil, iar numărul lui Mourad Trabulsi apăru pe ecran.

– Am două veşti bune! îl anunţă generalul libanez.

– Bravo! Care?

– Mai întâi, l-am identificat pe cel pe care l-am întâlnit la Fantasia. Vă voi spune numele când ne vom vedea, la clubul meu.

– Apoi?

– Mi-a trimis un SMS ca să vă stabilească o întâlnire mâine dimineaţă, în parcarea de la Fantasia. La ora nouă. Vă va aştepta în maşină, un Mercedes negru al cărui număr mi l-a trimis, pentru a vă conduce „undeva".

– La Hassan Nasrallah? întrebă Malko, euforic.

Mourad Trabulsi izbucni în râsul său zgomotos.

– Nu ştiu, dar nu vrea să vă vadă decât pe dumneavoastră... Pe curând.

Când îl anunţă pe Ray Syracuse, americanul explodă de bucurie.

– Este formidabil! Dacă obţineţi o poziţie oficială de la Hassan Nasrallah, ar fi *cel puţin* ceva tangibil, chiar dacă nu sunt decât nişte cuvinte. Măcar să vă *explice* ce s-a întâmplat.

Malko îi temperă entuziasmul.

– Nu visaţi! Nu sunt prietenii noştri. Caută doar să se apere. Poate că ne păcălesc.

Revenit cu picioarele pe pământ, şeful staţiei CIA oftă:

– Dacă Mustafa Shahabe nu ar fi fost asasinat!! Am fi putut să-l răpim şi să aflăm multe lucruri.

– Mulţumiţi-le prietenilor dumneavoastră israelieni...

Ray Syracuse dădu din cap.

– Nu fac decât după capul lor şi nu recunosc niciodată, nici măcar în faţa noastră... S-a mai

întâmplat să ne „ardă" o sursă preţioasă, fiindcă era pe agenda lor.

– O să încerc totuşi să avansez, concluzionă Malko.

– Vreţi nişte *baby-sitters* pentru mâine dimineaţă?

– Mai ales nu. Mai ales dacă acest om trebuie să mă conducă la un sediu al Hezbollahului.

– Fiţi prudent...

*

* *

Având două ore de pierdut înainte de întâlnirea cu Mourad Trabulsi, Malko se duse să se plimbe pe aleea comercială din Hamra, pe strada Verdun, unde erau toate magazinele de haine şi de bijuterii.

Alexandra adora să-i aducă obiecte „exotice".

Tocmai admira bijuteriile unui negustor oferite la preţuri ridicole, când zări în reflexia vitrinei un bărbat care trecea prin spatele lui. Întoarse capul şi îl văzu cotind ceva mai departe, pe o străduţă.

Necunoscutul dispăruse doar de câteva secunde, că un alt bărbat ieşi de pe străduţă, traversă strada Verdun şi se opri pe celălalt trotuar, în faţa vitrinei unui magazin de telefoane mobile.

Brusc, Malko fu mai atent.

Semăna enervant de mult cu un filaj. Pe care nu l-ar fi sesizat, dacă ar fi fost absorbit complet de admirarea bijuteriilor.

Doar că, precum pisicile, nu dormea niciodată cu ochii închişi...

De acum în gardă, îşi continuă plimbarea, pipăind maşinal patul pistolului Sig Sauer băgat la curea. Beirutul îi mai rezervase deja surprize neplăcute. Urcă în maşină, fără să remarce nimic în plus. Îl fotografiase mintal pe bărbatul ieşit de pe străduţă. Tipul oriental, la costum, fără cravată. Putea fi originar de oriunde, între Mediterana şi Ind.

*

* *

Mourad Trabulsi avea un zâmbet şi mai călduros decât de obicei.

Luându-l pe Malko de braţ, la intrarea în Clubul Ofiţerilor, îi şopti la ureche:

– Dragul meu, cred că am dat lovitura!

CAPITOLUL XIX

– L-aţi identificat pe bărbatul cu care am întâlnire mâine? întrebă imediat Malko.

– Nu a fost foarte greu, răspunse Mourad Trabulsi. Este foarte cunoscut. Se numeşte Bassam Hamyneh. Este un afacerist care s-a îmbogăţit din tutun. Când era copil, locuia în acelaşi imobil cu familia Mugniyeh, în Dayeh. Erau toţi foarte săraci, veniţi din sud, fără nimic. Imad şi Bassam nu se despărţeau niciodată, mergând la aceeaşi şcoală.

Mai târziu, drumurile lor s-au separat: Bassam s-a lansat în afaceri, iar Imad Mugniyeh s-a alăturat Forţei 17 a lui Yasser Arafat. Totuşi, au rămas foarte apropiaţi. De fiecare dată când Imad, emigrat în Iran, venea la Beirut, era găzduit de amicul său.

Malko tresări.

– Serviciile nu erau la curent?

Mourad Trabulsi scutură din cap.

– Nu. Universul şiit este foarte închis, iar Imad devenise un erou. Nimeni nu l-ar fi denunţat. Singurii care ştiau ceva sunt cei de la „Generală", dar cum aceasta este condusă de un şiit, nu avea cum să se afle.

– Unde locuieşte Bassam Hamyneh? întrebă Malko.

– În Bir Hassan, un apartament foarte mare, dar este mai mereu în sud, pentru a-şi vizita satul natal, pe care l-a modernizat complet. După atacurile israeliene, de acum trei ani, el a reconstruit casele distruse, cu banii săi.

– Care sunt legăturile sale cu Hezbollahul?

– Este unul dintre cei mai mari susţinători financiari libanezi. Contribuie cu bani, trimite studenţi în străinătate, a construit un spital la periferie.

– Îl cunoaşte pe Hassan Nasrallah?

– Evident, acesta din urmă îl primeşte periodic, dar nu se ştie unde. Este foarte apropiat şi de şeicul Fadlallah, dar, cum acesta este foarte bătrân, îl vede mai puţin.

Generalul libanez tăcu şi bău cea de-a patra cafea. Totuşi, privirea încă îi era agitată, iar Malko înţelese că nu îşi golise sacul. Mourad Trabulsi se aplecă spre el şi îi şopti:

– Se zice, printre şiiţi, că Bassam Hamyneh este vocea oficioasă a lui Hassan Nasrallah. Acesta din urmă se întâlneşte cu puţină lume, în afară de politicieni, dar îl utilizează pe Bassam ca „portavoce" neoficială.

Deci, îşi zise Malko, poate că va primi un mesaj „semioficial" din partea şefului Hezbollahului, care să nege orice implicare în atentatul împotriva preşedintelui Obama.

Întâlnirea sa de a doua zi era cu atât mai justificată.

O dată în plus, „bărbatul cu şaptesprezece urechi" îşi merita reputaţia.

*

* *

Malko era agitat, prins în ambuteiajele monstruoase de pe Cornişă. Calculase greşit timpul necesar pentru a ajunge la Fantasia, în periferia sudică. Era ora nouă şi douăzeci şi cinci când intră în parcarea de la Fantasia. Stresul îi dispăru deodată. Un Mercedes gri era parcat în faţa restaurantului.

Verifică din priviri plăcuţa de înmatriculare. Era exact numărul comunicat de Mourad Trabulsi.

Continuă să meargă prin parcarea goală pentru a lăsa maşina şi reveni pe jos spre Mercedesul negru.

În momentul în care ocolea o maşină 4x4 staţionată, un echipaj de poliţie apăru în parcare, cu girofarul pornit şi se opri lângă Mercedes.

Din ea coborâră doi poliţişti. Se învârtiră mai întâi în jurul maşinii, apoi unul dintre ei apucă mânerul portierei dinspre pasager şi o deschise.

Instantaneu, Mercedesul gri se transformă într-o minge de foc, care îi înghiţi pe cei doi poliţişti. Suflul exploziei sparse toate geamurile de la Fantasia, iar Malko, deşi protejat de maşina 4x4, fu învăluit de suflul fierbinte.

Când se lăsă la loc liniştea, zări pe jos corpurile celor doi poliţişti care ardeau. Din Mercedesul gri nu mai rămăsese decât un schelet metalic, din care urcau flăcări negre la mai mulţi metri înălţime.

Maşina de poliţie fusese aruncată la câţiva metri din cauza suflului.

Malko se uită la ce mai rămăsese din Mercedes şi la cele două cadavre care ardeau. Dacă ar fi deschis el portiera, ar fi murit.

Oameni ieşeau din Fantasia, speriaţi. Unul dintre ei încercă să stingă incendiul cu un extinctor.

În zadar.

Malko trebui să se dea înapoi, din cauza căldurii. Înmărmurit.

Privirea nu i se putea dezlipi de la cele două forme negricioase întinse lângă Mercedesul în flăcări. Dacă ar fi fost mai puţină circulaţie, ar fi deschis el portiera.

*

* *

Poliţiştii se agitau în jurul Mercedesului care încă fumega. Oameni din FSI[1] şi de la „Generală", în civil sau în uniformă, ajunseseră şi ei. Anunţat, Ray Syracuse stabilise o legătură cu FSI, al cărui reprezentant tocmai sosea.

---

[1] Forţele de Securitate Internă. (n.trad.)

Trecuseră deja douăzeci de minute de la explozie. Din precauţie, restaurantul fusese evacuat, iar intrarea în parcare interzisă.

Un căpitan din FSI se apropie de Malko.

– Am reuşit să înţelegem ce s-a întâmplat. Acest Mercedes a sosit înainte de deschiderea restaurantului. Nu a fost văzută persoana care îl conducea.

Înainte de ora nouă, un angajat al restaurantului a remarcat un bărbat culcat pe banchetă. Rănit sau mort. Atunci a chemat poliţia. Restul, îl ştiţi.

– Cui aparţine maşina?

– Încă nu ştim nimic. Plăcuţele sunt false. Va trebui să verificăm după seria motorului. Cu siguranţă că a fost furată.

Malko privi îndelung grămada de fiare. Îi evacuaseră pe poliţiştii ucişi. Nu mai era nimic de făcut. Doar să-l sune pe Mourad Trabulsi.

Acesta îi transmisese locul întâlnirii, de la care nu ar fi trebuit să se întoarcă.

*

* *

– Nu înţeleg, bombăni Mourad Trabulsi, aşezat pe bancheta Cherokee-ului, lângă Malko. Nu m-am gândit să verific numărul de la care am primit SMS-ul. O fac acum: nu răspunde.

– În orice caz, cineva a vrut să mă omoare, concluzionă Malko.

Privirea sa o întâlni pe cea a lui Mourad Trabulsi, care i-o susţinu. Fără ca Malko să deschidă gura, îi propuse:

– Daţi-mi timp până după-amiază ca să găsesc numărul lui Bassam Hamyneh.

Tocmai plecau de la Fantasia şi urcau spre centru.

– Dacă am merge să o vedem pe această Safira Koussa? sugeră Malko.

– Imediat ce m-aţi anunţat, am sunat-o, făcu Mourad Trabulsi. Era deja la aeroport, în drum spre Tripoli. Nu ştia nimic de această întâlnire. Mi-a spus doar că Bassam Hamyneh nu putea face aşa ceva.

– Cine era la curent cu această întâlnire?

Mourad Trabulsi se arătă neputincios.

– În principiu, Bassam Hamyneh, dumneavoastră şi cu mine. Doar dacă nu mi-a trimis altcineva SMS-ul.

– Trebuia să cunoască numărul dumneavoastră şi să ştie că aveam întâlnire cu Hamyneh... Aceasta ne trimite din nou la Hezbollah. Este posibil ca aripa militară să nu fi văzut cu ochi buni această întâlnire.

– Nu ştiu, mărturisi generalul libanez. Dar o să aflu.

Ajunseră la Phoenicia.

– Vă sun imediat ce am noutăţi, promise Mourad Trabulsi.

Vizibil nelămurit.

*

* *

– Nu mai ştiu ce să cred, mărturisi Ray Syracuse, care venise la Malko pentru a lua masa la Phoenicia. Suntem pe cale să descoperim o faţă ascunsă a Hezbollahului. M-am uitat prin dosare: numele lui Bassam Hamyneh nu apare nicăieri.

– Asta este îngrijorător, zise Malko, uşor caustic. Au existat totuşi o mulţime de anchete referitoare la Imad Mugniyeh şi anturajul său...

– Da, recunoscu americanul, dar lumea şiită este impermeabilă. Ce crede Mourad?

– Nu mare lucru. Şi el descoperă lucruri noi. Nu vede cine ar fi vrut să mă omoare.

Americanul ridică din umeri.

– Hezbollahul, evident! Vor să oprească ancheta dumneavoastră. Cred că au fost furioşi să vadă că aţi ajuns până la acest Bassam.

– Totuşi, obiectă Malko, îi dezvinovăţise. Este ceva de neînţeles la acest caz.

– Eu sunt sigur că toţi aceşti tipi mint, concluzionă şeful staţiei. Iranienii, ca şi Hezbollahul de aici; s-a făcut o greşeală, în sistemul lor intern, şi acum caută să şteargă urmele.

– Este curios, obiectă Malko, dacă Mourad nu mi-ar fi transmis această ofertă, aş fi plecat din Beirut, fără să mai aflu nimic.

– Probabil se crede că ştiţi deja prea multe, concluzionă americanul. Şi se tem că veţi continua să anchetaţi. Toate acestea nu ne ajută cu

nimic. Ne trebuie o dovadă a responsabilităţii Hezbollahului.

– Era totuşi un caz limpede la început, remarcă Malko. Un atentat revendicat şi comis de membri identificaţi ai Hezbollahului.

Trecuseră şaisprezece zile de când atentatorii kamikaze se aruncaseră pe peluza Casei Albe.

– Dacă aceşti proşti de *gumshoes* nu l-ar fi omorât pe Nassir Moussawi în timpul arestării sale, am fi aflat mai multe astăzi, răspunse Ray Syracuse. El *ştia*.

– Ciudat, remarcă Malko, am impresia că este o disfuncţie în sânul Hezbollahului. Cineva a apăsat pe butonul greşit. S-ar zice că cei din conducere vor, şi ei, să afle adevărul.

– Va fi greu să convingem Casa Albă cu asta! răspunse Ray Syracuse. Ei văd numai o bandă de asasini care ne urăsc. Nu au ce să pună la bătaie. Evident, este mai uşor să nimiceşti Teheranul decât Beirutul.

– Aceasta ar avea şi alte consecinţe politice, remarcă Malko. Ceva care ar inflama total regiunea.

Ray Syracuse nu avu timp să răspundă la această previziune apocaliptică.

Telefonul lui Malko suna.

Era Mourad Trabulsi.

– Bassam Hamyneh ne aşteaptă la ora trei la Summerland, anunţă el. El m-a sunat. Pare foarte tulburat.

Malko îi transmise mesajul lui Ray Syracuse, care nu se arătă excesiv de emoţionat.

– Avem întâlnire la Summerland, completă Malko. Bassam Hamyneh ştie că l-am identificat. Nu cred că îmi asum vreun risc.

– O să vă dau totuşi nişte *baby-sitters*, îi zise americanul. Am impresia că sunt oameni care chiar vă vor răul, la Beirut.

Malko revăzu siluetele celor care îl urmăreau în Hamra şi îşi zise că era un eufemism.

*

* *

De această dată, Bassam Hamyneh nu fuma narghilea. Răstignit pe o banchetă de la barul care dădea spre plaja pustie, părea nervos şi încordat. La o masă mai îndepărtată, patru bărboşi îi priveau: gărzile de corp.

Libanezul îi lăsă pe Mourad Trabulsi şi pe Malko să se aşeze, zicând imediat, în arabă:

– Nu v-am fixat niciodată vreo întâlnire! Pentru mine, treaba era închisă!

Mourad traduse.

Malko nu fu surprins de acest răspuns.

– Vă cred, zise el. Atunci, cine mi-a dat întâlnirea de la care nu trebuia să mă mai întorc viu?

– Nu ştiu nimic şi nu eu trebuie să aflu, răspunse Bassam Hamyneh. Nu sunt un terorist, sunt un afacerist şi toată lumea vă va spune că nu fac politică.

– Sunteţi totuşi în legătură cu Hassan Nasrallah, remarcă Malko.

Libanezul îi aruncă o privire dură.

– Bineînţeles. Îl respect pe *Sayyed*, respect Hezbollahul care ajută comunitatea noastră, dar nu sunt un asasin. De altfel, serviciul de securitate al Hezbollahului a lansat propria sa anchetă. Cred că vor obţine rezultate.

Bassam Hamyneh părea furios şi gata să se ridice.

Malko îi înfruntă privirea şi zise, prin intermediul lui Mourad Trabulsi:

– Domnule Hamyneh, vă cred. Aş vrea totuşi să vă pun o întrebare, acum că vă cunosc mai bine. Îmi puteţi confirma că Hassan Nasrallah v-a declarat că Hezbollahul libanez nu are niciun amestec în atentatul de la Washington?

Mourad traduse întrebarea şi răspunsul veni:

– *Aiwa*![2]

Adăugă o frază, tradusă imediat de Mourad.

– Nu înţelege, nu a dat niciodată ordin să fie atacat preşedintele american. Este în curs o anchetă internă.

Toate acestea sunau corect, şi totuşi...

– În acest caz, cine a organizat atentatul împotriva mea dimineaţă, dacă nu Hezbollahul? obiectă Malko. Maşina-capcană este metoda lor.

---

[2] Da.

Libanezul răspunse cu un zâmbet rece.

– Este şi metoda sirienilor, palestinienilor, falangiştilor şi sioniştilor... Ar trebui mai degrabă să vă orientaţi în această direcţie.

Malko făcu pe avocatul diavolului.

– De ce şi-ar ataca israelienii cel mai bun aliat al lor, Statele Unite?

– Nu ştiu nimic, mărturisi Bassam Hamyneh, iar asta nu este problema mea. În orice caz, pot să vă jur că această acţiune nu vine de la Hezbollah. Am discutat cu *Sayyed* înainte de a vă întâlni şi mi-a dat asigurări formale.

– Poate minţi?

Libanezul gras îl fulgeră cu privirea, când Mourad traduse.

– Nu pe mine! făcu el sec. Acum, o să vă las şi vă cer să nu mă mai contactaţi. Nu voi mai avea niciodată nimic să vă spun. Americanii încearcă să ne distrugă, deşi noi vrem pace.

Se ridică, lăsând o ceaşcă de cafea turcească goală în urma lui, şi se îndreptă spre uşă, încadrat de cele patru gărzi de corp.

– Ce credeţi? îl întrebă Malko pe Mourad Trabulsi, când rămaseră singuri.

Generalul libanez părea încurcat.

– Cred că a spus adevărul, concluzionă el. Cred şi că Hezbollahul nu este responsabil de atentatul din această dimineaţă. Nasrallah nu caută război cu Statele Unite. Din contră.

– Cineva a pus maşina-capcană.

– Aici, mâna de lucru nu lipseşte, remarcă Mourad Trabulsi. Toată lumea ştie să pregătească o maşină-capcană. Seamănă mai degrabă cu Al Qaida.

Nu mai ştia încotro să se îndrepte... Malko era rătăcit. Convingerea sa era că o organizaţie puternică îl urmărea, Hezbollahul sau alta.

– Poate fi o facţiune, în sânul Hezbollahului, care acţionează independent?

Mourad Trabulsi scutură din cap.

– Nu pentru acest gen de acţiune. Îşi controlează militanţii cu o mână de fier.

– Sirienii, atunci?

– Da, dar de ce? Şi ei încearcă să se apropie de americani.

– Până la urmă, concluzionă Malko, cu o anume ironie, nu sunt decât nevinovaţi, în această parte. Şi totuşi, preşedintele Obama era cât pe-aci să fie asasinat...

*

* *

Ray Syracuse îi arătă un mesaj abia decriptat, primit de la Langley.

– Ted Boteler este convins că Hezbollahul vă păcăleşte! Că sunt băgaţi până în gât în atentatul împotriva preşedintelui. Poate că realizează că au făcut o prostie şi vor să o repare.

– Şi atentatul împotriva mea?

– Nu ştiu. Consideră că vă apropiaţi prea tare de ei. Poate că au plătit palestinieni din sud, care lucrează adesea cu ei. Nu lasă nicio urmă.

Malko bău puţină cafea caldă şi dezgustătoare.

– Ray, zise el, ceva nu se potriveşte. „Martirii" au revendicat acţiunea în numele lui Imad Mugniyeh. Aceasta indică mai degrabă Iranul.

– Atunci, iranienii încearcă să vă elimine, aruncând vina pe cei de aici. Totul este posibil.

– Deci, nu credeţi ceea ce ne-a spus Ali Mugniyeh?

– Iranienii sunt formidabili jucători de şah; au exploatat prostia cu aruncatul ambasadei în aer pentru a-şi asuma rolul bun, mulţumindu-se să vă sperie în loc să vă spulbere. Dar, credeţi-mă, este mult mai important în ochii lor să vă convingă de buna lor credinţă decât să vă omoare. Chiar dacă vă urăsc, sunt oameni pragmatici. Şi ei, poate, au lăsat „câinii nebuni" să acţioneze. Dacă este aşa, poate că avem de-a face cu o nouă tentativă a lui Ali Mugniyeh de a-şi răzbuna unchiul...

Malko se scutură: se învârteau în cerc.

– Am văzut destule pentru astăzi! concluzionă el. Vom face rezumatul mâine.

*

* *

Malko era încă somnolent, după o lungă noapte, când auzi telefonul sunând.

Trecu pe „mesaje" şi deschise „mesaje primite". Era foarte scurt.

„Reveniţi la Washington cât mai repede posibil; sunt noutăţi. John."

John nu putea fi decât John Mulligan. Consilierul principal pe probleme de securitate de la Casa Albă. Malko se întrebă la ce „noutăţi" făcea aluzie. Oricum, nu mai avea nimic de făcut la Beirut.

Ce element nou impunea întoarcerea sa imediată la Washington fără să-şi termine ancheta?

CAPITOLUL XX

Ca de obicei, una dintre secretarele lui John Mulligan venise să-l întâmpine pe Malko la *North-West Gate* de la Casa Albă, pentru a-l conduce în *West Wing*, sediul biroului lui John Mulligan, consilierul principal pe probleme de securitate de la Casa albă.

Sosit în ajun de la Beirut, după o escală scurtă la Liezen unde îşi schimbase garderoba şi o salutase pe Alexandra, Malko plecase seara spre Washington şi încă se lupta cu decalajul orar.

Întâlnirea avea loc în mica sală de conferinţe de lângă biroul lui John Mulligan. Acesta din urmă, după ce îl primise călduros pe Malko, făcu prezentările. Pentru Ted Boteler, directorul Diviziei Operaţiuni, era inutil, dar Malko încă nu-l întâlnise pe Robert Mueller, directorul FBI. Un bărbat auster, cu ochelari, părul dat pe spate, uşor gras. El avea dosarul cel mai gros, aşezat lângă el. Mai multe coperte de culori diferite. Malko, intrigat de prezenţa sa, se aşeză în faţa lui, iar John Mulligan deschise şedinţa, după ce o secretară mută turnase cafea în ceşti din porţelan gros, lăsând cafetiera pe un reşou.

Domnea în această şedinţă un aer grav, neobişnuit. Poate din cauza prezenţei lui Robert Mueller.

– Dragul meu Malko, începu John Mulligan, am fost ţinuţi la curent cu activitatea ta în Liban de către Ray Syracuse, dar vreau să primesc mai multe precizări. Mai întâi, impresia *personală*, după întâlnirea cu Ali Mugniyeh şi acest libanez apropiat de Hassan Nasrallah, Bassam Hamyneh.

Amândoi v-au transmis mesaje neoficiale, dar provenite de la autorităţi oficiale, conform cărora nici Iranul şi nici Hezbollahul libanez nu sunt responsabile de atentatul din 15 martie. După părerea dumneavoastră, aceste mesaje sunt credibile?

Era întrebarea de 100 000 de dolari! Uşor stresat, Malko i se adresă mai întâi consilierului principal pe probleme de securitate, care îl privea atent.

– Este doar o opinie personală, îl preveni el, dar sentimentul meu este că cele două „portavoce" trimiteau un mesaj provenind de la cele mai înalte autorităţi, iar acest mesaj era sincer.

– Ceea ce ar spăla Hezbollahul şi guvernul iranian de orice bănuială, insistă John Mulligan.

– Este concluzia pe care o putem trage! făcu prudent Malko.

Un înger trecu, zburând maiestuos. Şeful FBI privea fix la teancul de dosare. S-ar fi auzit şi un ţânţar care zbura.

– În acest caz, continuă John Mulligan, cui atribuie ei acest atentat, semnat Hezbollah?

– Nu mi-au spus, în afară de rituala aluzie la sionişti, fără alte detalii.

– Şi cum explică ei, dacă sunt nevinovaţi, că acest atentat a fost comis de membri ai structurii militare clandestine din Statele Unite, şi revendicat în numele unei celule de care nu s-a auzit niciodată, dar care evocă moartea lui Imad Mugniyeh, la Damasc, pe 12 februarie 2008?

– Nu o explică. Potrivit lui Bassam Hamyneh, Hassan Nasrallah, şeful Hezbollahului, a solicitat o anchetă internă. Tot ceea ce putem spune este că bărbatul care asigura interfaţa cu Hezbollahul „extern", Mustafa Shahabe, a fost ucis în timpul şederii mele acolo, cu ajutorul unei încărcături explozive puse la maşină.

– Libanezii nu au descoperit nimic referitor la acest subiect? întrebă John Mulligan.

Malko îşi permise să schiţeze un zâmbet.

– Nu se descoperă *niciodată* nimic despre acest gen de atac. Sau, cel mult, după foarte mulţi ani. Serviciile libaneze spun că acest bărbat era vizat de mult timp de israelieni, care caută să elimine sistematic toate cadrele aripii militare ale Hezbollahului. Scăpase deja unui atentat, în sudul Libanului, în care şoferul său a fost ucis, atribuit membrilor Armatei Libanului de Sud, controlată de israelieni.

John Mulligan se întoarse spre Ted Boteler.

– Aţi discutat cu omologii dumneavoastră israelieni?

Şeful Diviziunii Operaţiuni aprobă din cap.

– Bineînţeles. Nu au luat poziţie, confirmând simplu că acest individ era pe lista lor de duşmani. Revendică rar acţiunile lor „homo".

– Se poate spune deci, concluzionă John Mulligan, că uciderea lui nu are nicio legătură cu ancheta dumneavoastră.

Din nou linişte.

– În afară de aceste evenimente, aveţi şi altceva să ne spuneţi despre şederea dumneavoastră?

– Mi s-a părut că am fost obiectul unui filaj. Dar nu este decât o impresie.

– Nu aţi întâlnit pe nimeni care să încerce să vă „tamponeze"?

– Nu. Pe nimeni.

– Cui atribuiţi atentatul cu maşina-capcană din care aţi scăpat, ca urmare a unei false întâlniri date de Bassam Hamyneh?

– Nu am un răspuns argumentat, mărturisi Malko. Cred că îl putem scoate pe Bassam Hamyneh din cauză. Poate fi o facţiune a Hezbollahului nemulţumită că am luat legătura cu el şi, în acelaşi timp, care voia să se răzbune pentru rolul pe care l-am jucat în cazul Hariri. O acţiune „oportunistă" într-un fel. Dar, încă o dată, nu am

nicio certitudine. Lucrurile nu sunt niciodată simple în Liban. Bineînţeles, maşina fusese furată, iar cadavrul lăsat înăuntru, ars de incendiu, nu a putut fi identificat.

Tăcu şi o linişte apăsătoare se lăsă în mica sală de conferinţe.

Ruptă din nou de John Mulligan.

– În concluzie, impresia dumneavoastră personală ar fi că atentatul din 15 martie nu a implicat conducătorii Hezbollahului?

Malko îşi răsuci de şapte ori limba în gură înainte de a răspunde.

– Este ceea ce simt, concluzionă el.

Din nou tăcere. Ruptă de John Mulligan.

– Domnule Linge, vă mulţumesc pentru conştiinţa profesională şi riscurile pe care vi le asumaţi pentru agenţie. Informaţiile pe care ni le furnizaţi sunt preţioase.

– Mulţumesc, făcu Malko.

Nu vedea cu ce era disertaţia sa atât de preţioasă.

– O să-i dau cuvântul lui Robert Mueller, continuă John Mulligan. Cred că a strâns elemente foarte interesante despre acest caz.

Directorul FBI deschise primul dintre dosarele sale, cu coperta vineţie, şi îşi puse ochelarii cu montură transparentă.

– Am găsit asupra lui Nassir Moussawi, militantul Hezbollah pe care am fost nevoiţi să-l ucidem în timpul arestării sale, un telefon mobil

căruia i-am analizat conţinutul, începu el. În afară de anumite apeluri pe care încă le studiem, un apel ne-a atras atenţia în mod special. Acesta, destinat telefonului lui Abi Charla, a fost dat de la o cabină publică din Union Station, care are numărul (202)8331818. Bineînţeles, nu cunoaştem conţinutul, care nu a fost înregistrat. Ora la care a fost dat este interesantă: 3:38 PM. Abi Charla se afla atunci la Freeway Airport.

Malko asculta, căutând să înţeleagă unde voia să ajungă. Până acolo, nu era decât muncă de poliţie clasică. Robert Mueller continuă cu aceeaşi voce monotonă.

– Conform declaraţiilor gardianului de la Freeway Airport, avionul Cessna 150 al teroriştilor a decolat în jurul orei 3:42 p.m..

– Care este concluzia dumneavoastră? întrebă John Mulligan.

– Că acest apel era legat de acţiunea care se pregătea. Deoarece Cessna aştepta deja la capătul pistei de patruzeci şi cinci de minute. Acest apel a declanşat acţiunea teroriştilor.

– Pare logic, recunoscu Malko. Ce altă concluzie trageţi dumneavoastră?

– Preşedintele a ieşit pe *South Lawn* pentru a-şi întâlni invitaţii la 3:42 p.m.. Practic ora de decolare a avionului Cessna.

– Altfel spus, concluzionă Malko, un informator prezent la Casa Albă ar fi comunicat acest moment teroriştilor...

– Absolut. Este ceea ce cred, făcu Robert Mueller, cu o voce ca de ghilotină.

– Aţi putut identifica persoana care a dat acest apel de la Union Station?

– Nu, în ciuda eforturilor. Holul de la Union Station este mereu foarte animat. Există o duzină de cabine telefonice pe care nu le supraveghează nimeni. Sunt mereu oameni care telefonează. Deci, o informaţie interesantă, dar inexploatabilă...

John Mulligan, care părea să cunoască dosarul pe dinafară, zise:

– Continuaţi. Robert mai are altceva de spus...

Calm, directorul FBI deschise un al doilea dosar, verde.

– Conform declaraţiilor doamnei Amanda Delmonico, amanta lui Ronald Taylor, ea se afla la Union Station în acest interval orar, pentru a întâmpina un colecţionar care venea de la New York. Informaţie pe care am verificat-o şi s-a dovedit exactă...

– Câteva sute de persoane au trecut prin acea zonă în acelaşi interval orar, preciză pe un ton uşor sarcastic Ted Boteler.

Agenţia detesta FBI-ul.

Robert Mueller nu sesiză şi continuă:

– Deci, acest apel a fost dat de la o cabină la ora 3:38 p.m. şi nu a durat decât 18 secunde.

Conform listingului convorbirilor de la telefonul Amandei Delmonico, aceasta a primit un apel la 3:35 p.m. provenind de la un alt telefon mobil: (202)7529812. Durata conversaţiei a fost de un minut şi 23 de secunde. Acest apel provenea de la telefonul mobil al dlui Ronald Taylor, care se afla la Casa Albă şi care, violând consemnele de securitate, dăduse un telefon personal.

– Cred că a recunoscut acest lucru, remarcă John Mulligan, pe un ton egal.

Casa Albă nu agrea atacarea serviciilor secrete.

– Perfect, recunoscu Robert Mueller. A declarat pe bază de proces-verbal că era vorba de o conversaţie cu caracter privat, ca şi multe altele pe care le avea în fiecare zi cu doamna Delmonico.

A declarat, adăugă el pe un ton plin de subînţelesuri, că i s-a părut că îi precizase doamnei Delmonico faptul că se aştepta sosirea preşedintelui Obama pe *South Lawn*.

O linişte glacială se lăsă peste sala de şedinţe.

John Mulligan îl privea pe Malko. Acesta din urmă îşi permise să intervină.

– Într-un fel, concluzionă el, îl bănuiţi pe Ronald Taylor că a comunicat, involuntar, o informaţie crucială pentru acţiunea teroristă care se pregătea, iar pe doamna Delmonico că a transmis-o teroriştilor?

Robert Mueller îi răspunse lui John Mulligan. Prezenţa unui nonamerican la această şedinţă ultrasecretă îl deranja vizibil...

– Nu acuz pe nimeni, protestă el, şi mai ales pe dl Ronald Taylor, care este deasupra oricăror bănuieli. Doar expun o juxtapunere de fapte grave.

Ted Boteler sări în ajutorul serviciilor secrete.

– Doamna Delmonico şi, a fortiori, teroriştii nu puteau prevedea acest apel telefonic.

Rece ca un scaun electric, Robert Mueller se cufundă din nou în dosar şi preciză:

– Dl Ronald Taylor a declarat în procesul-verbal că doamna Delmonico îi ceruse să o sune în jurul orei respective, pentru a-i descrie cum se desfăşoară recepţia. Voia să afle şi când se vor întâlni. Taylor fiind încă însurat, se impuneau anumite aranjamente, completă el dezgustat.

Evident, în ochii lui, adulterul era o crimă împotriva Constituţiei.

Malko începea să înţeleagă importanţa acestei şedinţe. În cele din urmă, FBI muncise *mult*.

– Este ceva interesant, admise el, dar a presupune că Ronald Taylor şi Amanda Delmonico sunt în legătură cu Hezbollahul ridică mai multe întrebări decât răspunsuri. L-aţi interogat pe dl Ronald Taylor în legătură cu această ipoteză?

Robert Mueller ridică privirea şi, uitându-se la Malko, anunţă cu aceeaşi voce de gheţar:

– Programasem un interogatoriu pentru această săptămână, dar, din nefericire, nu va putea avea loc. După cum ştiţi, dl Ronald Taylor a murit.

– Ray Syracuse m-a anunţat.

Privirea lui Robert Mueller era aţintită asupra sa. Cu vocea lui mormântală, zise:

– Nu doar a murit, ci a fost asasinat.

CAPITOLUL XXI

Un înger trecu, bătând foarte încet din aripi, ca să nu tulbure liniştea apăsătoare care se lăsase peste sala de şedinţe. Totuşi, doar Malko părea mirat. Ceilalţi trei ştiau oricum că Ronald Taylor fusese asasinat.

Robert Mueller parcurse sala cu privirea. Evident, considera că, în afară de membrii FBI, toţi cetăţenii americani erau suspecţi. Parcă era fiul natural al lui Felix Dzerjinski, fondatorul CEKA, sigur că nu există nevinovaţi, ci doar anchetatori proşti...

– Cum a fost asasinat Ronald Taylor? întrebă Malko, mai degrabă furios că nu fusese anunţat.

Ted Boteler răspunse, deschizând şi el un dosar roz.

– Iată raportul Scotland Yardului, care mi-a fost transmis de omologii noştri din MI 6:

Scotland Yard a fost anunţat de serviciul de securitate al metroului londonez, sâmbăta trecută, pe la ora 10:04 a.m., că un pasager a căzut accidental pe şinele din staţia Oxford Circus de pe Central Line. Graţie paşaportului, a fost identificat ca fiind Ronald Taylor, *director adjunct al*

Secret Service. Dat fiind profilul mortului, Scotland Yard a trimis anchetatori la Oxford Circus şi a cerut sechestrarea înregistrărilor camerelor de supraveghere. O măsură de rutină. MI 5 le-a exploatat. Iată rezultatul.

Scoase din dosarul său mai multe fotografii alb-negru, imprimate de pe o înregistrare video. Erau vreo jumătate de duzină. Capul unui bărbat era încercuit cu roşu, în cinci dintre ele. Respectivul nu se mai afla în a şasea fotografie... Căzuse deja pe şine...

În jurul său, se distingea o mulţime compactă. Malko nu era atât de expert în decriptare pentru a înţelege sensul fotografiilor.

– Nu văd nimic anormal, mărturisi el.

Ted Boteler, ca un prestidigitator, scoase un nou set de fotografii din servietă. De această dată, deasupra cercului roşu care îl desemna pe Ronald Taylor, două cercuri galbene marcau capetele a doi călători. Graţie imaginilor de pe cameră, se putea urmări foarte bine traseul lor.

La început, erau în partea din spate a mulţimii, apoi se apropiau, clişeu cu clişeu. Până ce ajunseră în spatele lui Ronald Taylor, care nu bănuia nimic.

O imagine mai largă arăta o garnitură de metrou sosind în staţie. Apoi, câteva secunde mai târziu, unul dintre cei doi bărbaţi se răsucea brusc, împingându-l, cu o lovitură de umăr puternică şi precisă, pe Ronald Taylor pe şine.

Ultima imagine îi arăta amestecându-se în mulţime ca şi cum ar fi renunţat să mai urce în metrou.

– Concluzia MI 6 a fost, fără nicio îndoială, o crimă premeditată comisă de profesionişti, încheie Ted Boteler.

– Aceşti oameni au fost identificaţi? întrebă Malko, încă şocat.

– Nu încă, răspunse Ted Boteler. Iată fotografiile lor.

Unul era tânăr, în jur de treizeci de ani, o figură banală, cu un impermeabil, solid. El îl împinsese pe Ronald Taylor pe şine.

Celălalt era mai în vârstă, între patruzeci şi cincizeci de ani, ochelari, palton, fruntea cheală.

– Aceste fotografii au fost difuzate la toate secţiile Scotland Yardului, anunţă Ted Boteler, la toate posturile de frontieră şi arătate unui mare număr de martori. Fără niciun rezultat.

Încă o dată, îşi zise Malko, pista se oprea brusc. Urma să deschidă gura, când Ted Boteler reluă, scoţând din dosarul său două fotografii de paşaport.

– Am primit acestea ieri, anunţă el, iar John ştie. Serviciile de imigrări britanice au trimis aceste fotografii către Scotland Yard. Fotografiile corespund perfect celor doi indivizi care au comis crima.

Au părăsit Marea Britanie în ziua crimei. Unul cu destinaţia Amsterdam, celălalt spre Roma.

Cel mai tânăr se numeşte Gerd Bresen. Deţine un paşaport olandez. Cel mai vârstnic se numeşte Amid Gul şi deţine un paşaport pakistanez. Bineînţeles, după verificare, am descoperit că ambele paşapoarte erau false. Deşi erau perfect imitate.

– Autorităţile olandeze şi pakistaneze nu v-au putut ajuta? întrebă Malko.

– Olandezii nu cer viză pentru cetăţenii lor. Acest paşaport a fost vizat printre alte mii, fără să atragă atenţia. Pakistanezii nu l-au văzut niciodată pe „Amid Gul", iar acesta din urmă s-a volatilizat după sosirea la Roma. Totul conduce la ideea că şi-au continuat imediat deplasarea, plecând sub alte nume, spre o altă destinaţie. Este aproape imposibil de aflat unde.

„Crima perfectă", se gândi Malko. Amintea de echipa FSB venită să-l asasineze pe Alexander Litvinenko la Londra. Veniţi cu un paşaport şi plecaţi cu un altul. Nu s-a putut niciodată reconstitui traseul. Era încă frământat de gânduri, când John Mulligan întrebă:

– Ce vă aminteşte, domnilor?

Robert Mueller lăsă capul în jos, prudent, iar Ted Boteler se mulţumi să aranjeze fotografiile.

– Seamănă cu operaţiunea FSB împotriva lui Litvinenko, zise Malko.

Privirea lui John Mulligan se lumină.

– Adică o operaţiune dusă de un „mare" serviciu. Căci a fost nevoie de alte echipe, pe lângă

cei doi atentatori, pentru a-l „aranja" pe Ronald Taylor. A fost, desigur, preluat de la sosirea pe aeroport.

– Exact, aprobă Malko. Dar cum au aflat de sosirea sa la Londra? Cine ştia?

– Anumiţi membri ai serviciilor secrete, anunţă John Mulligan şi, conform verificării telefonului mobil al lui Ronald, persoana pe care urma să o întâlnească la Londra, doamna Amanda Delmonico.

De această dată, îngerul trecu acoperindu-i faţa, iar Robert Mueller afişă un zâmbet aproape victorios.

– Aţi putut da de ea? întrebă Malko.

– Da. Aparent, nu ştia de moartea lui Ronald Taylor. Ne-a spus că fusese mirată că nu-l văzuse debarcând, gândindu-se că pierduse avionul sau avusese alte probleme. De altfel, l-a sunat pe telefonul mobil după-amiază. Fără să primească răspuns.

Normal, deoarece Ronald Taylor murise.

– Această moarte a făcut multă publicitate? întrebă Malko.

– Nu, un simplu articol. Ipoteza crimei nu a fost făcută cunoscută. Doar MI 6 şi 5 sunt la curent. Prin minune, telefonul lui Ronald Taylor nu a fost distrus în cădere. Funcţionează şi astăzi şi nu a înregistrat niciun apel, în afara celui dat de Amanda Delmonico.

Malko era asaltat de gânduri. Nu se aştepta să dea de o astfel de schimbare de situaţie la Washington, chiar dacă nu reuşea încă să lege ceea ce se întâmplase la Beirut cu ciudata moarte de la Londra.

Vocea lui John Mulligan îl făcu să tresară.

– Acum, că am pus cap la cap elementele dumneavoastră cu ale noastre, ce concluzie trageţi, domnule Linge?

– Niciuna, recunoscu Malko. Doar că această operaţiune a fost bine pregătită. Dar este cineva care ne poate clarifica: Amanda Delmonico.

O undă de ironie trecu prin ochii lui John Mulligan.

– Ar trebui mai bine spus „ar putea", corectă el. Căci, prin prisma a ceea ce cunoaştem noi, a participat *activ* la acest atac terorist. Cred că este vorba de o operaţiune cu bătaie lungă. Când l-a întâlnit şi sedus pe Ronald Taylor la un vernisaj, acum patru luni, ea l-a „agăţat"...

– Aveţi elemente legate de acest aspect? întrebă Malko.

– Prietenul nostru Robert are câte ceva.

Robert Mueller deschise al patrulea dosar, albastru.

– Iată tot ce ştim despre Amanda Delmonico. Este de naţionalitate britanică, naturalizată şi de origine argentiniană, expertă în Art Deco şi a lucrat deja la mai multe galerii din lume. La Londra, Paris, Buenos Aires, Ierusalim. Conform

afirmaţiilor de la galeria de pe M Street, Ronald Taylor a fost văzut pentru prima dată la o expoziţie a artistului Erte. Cu invitaţie. Deci, a primit şi el una. Nu ştim cine i-a trimis-o.

– Dacă ipoteza voastră este corectă, probabil că Amanda Delmonico, îşi permise să zică Malko.

– Nu avem o probă clară, susţinu Robert Mueller, dar este probabil. Apoi, se pare că Ronald Taylor s-a îndrăgostit, creându-se o relaţie care ar fi fost urmată, potrivit prietenilor săi, de căsătoria cu această femeie.

– NU făcuse verificări asupra ei?

– *Secret Service* nu este abilitat să facă verificări, explică John Mulligan. Şi cred că nici nu s-a gândit. Doamna Amanda Delmonico părea perfect „curată".

– Este un caz clasic, remarcă Malko. Toate serviciile secrete utilizează femei drept momeală.

– Exact! confirmă Ted Boteler, care dorea să fie mereu în faţă. Dar acum că avem toate elementele, ceva mă frapează. De ce s-a încercat eliminarea dumneavoastră la Beirut?

– Nu ştiu nimic, mărturisi Malko.

– Fiindcă, în ochii celor care au organizat complotul, dumneavoastră reprezentaţi un risc.

– Care? Nu am descoperit nimic compromiţător la Beirut. Chiar dacă m-ar fi eliminat, cred că Hezbollahul, ca şi iranienii, ar fi găsit un

mijloc de a transmite protestele lor de nevinovăţie. Este, cu siguranţă, altceva.

Ted Boteler vorbi din nou.

– Ne-am gândit, la început, că s-a încercat eliminarea dumneavoastră pentru a vă împiedica să descoperiţi ceva despre Hezbollah. Acum, mă întreb dacă nu vi s-a întins o cursă care nu avea nicio legătură cu Bassam Hamyneh şi ceea ce vă putea spune. Eraţi urmărit şi se ştia că veţi merge la această întâlnire. Fără apelul telefonic de la restaurant, dumneavoastră aţi fi deschis portiera acestei maşini.

Ceea ce afirma îi îngheţa sângele în vene lui Malko.

– Altfel spus, concluzionă el, sunt în pericol de moarte pentru un motiv pe care nu îl cunosc.

John Mulligan dădu din cap afirmativ.

– Este motivul pentru care sunteţi aici. Credem, greşit sau pe bună dreptate, că puteţi determina înaintarea anchetei într-un mod decisiv. Este motivul pentru care s-a vrut eliminarea dumneavoastră. Nu v-am spus-o, dar, de când aţi pus piciorul pe pământ american, dl Mueller v-a asigurat o protecţie extrem de eficace.

– Nu FBI mă urmărea în Beirut?

– Nu, tocmai asta ne îngrijorează.

Din nou tăcere. Malko nu vedea de ce să-i fie teamă. Nu era prima dată când îşi risca viaţa pentru CIA. Evident, de această dată, era altceva, fiindcă nu ştia *de ce* se voia uciderea sa.

– Bine, concluzionă el, suntem în acelaşi punct al discuţiei. Doar dacă nu aveţi dumneavoastră vreo idee despre cei care au comandat atentatul din 15 martie.

John Mulligan îl privi cu o gravitate nedisimulată.

– Avem una, zise el cu o voce măsurată şi joasă. Dar nu avem nimic pentru a o susţine. Şi, după cum ştiţi, preşedintele are nevoie de o dovadă concretă pentru a reacţiona. Aveţi dumneavoastră o idee?

Malko parcurse din ochi feţele celor trei bărbaţi. Avea o impresie ciudată. Că toţi *ştiau*, dar
voastra o idee?

atins un subiect tabu periculos.

Şi la Beirut avusese aceeaşi impresie. Nici iranienii, nici Hezbollahul nu erau proşti. Or, era prima întrebare pe care trebuiseră să şi-o pună, dacă niciunul dintre ei nu era vinovat.

În jurul lui, cei trei americani îşi ţineau respiraţia. Înţelese brusc de ce.

– Avem toţi convingerea că este vorba de o operaţiune sofisticată, avansă el. Deci, de o organizaţie puternică. Nu este FSB, nici Coreea de Nord. Dacă eliminăm Iranul, nu mai rămâne mare lucru. Modul în care Hezbollahul a fost folosit – dacă nu este vinovat – indică un serviciu care are legături cu Orientul Mijlociu...

Tăcu, realizând că cei trei bărbaţi îi sorbeau cuvintele. Era ceva evident.

– Nu văd deci decât serviciile israeliene, concluzionă el.

După liniştea de plumb care însoţi ultimele sale cuvinte, înţelese de ce îl lăsaseră pe el să spargă acest tabu: să acuzi aliatul cel mai apropiat al Statelor Unite că a vrut să-l asasineze pe preşedinte.

Văzând feţele celor trei bărbaţi, realiză că erau pe aceeaşi lungime de undă, dar fusese singurul care îndrăznise să pună punctul pe i.

Deodată, ameninţarea care plana asupra lui deveni şi mai apăsătoare. Cu rare excepţii, israelienii sfârşeau întotdeauna prin a-i omorî pe cei pe care voiau să-i elimine.

CAPITOLUL XXII

Un fel de uşurare plutea acum în *conference room*, odată ce fusese atins subiectul tabu. John Mulligan fu cel care îi răspunse lui Malko.

– Dragul meu Malko, trebuie, ce mai, să recunosc că vă împărtăşim analiza. Chiar dacă asta presupune probleme de o amplitudine extremă. Ted şi cu mine, asistaţi de Robert, am analizat, de la plecarea dumneavoastră, toate elementele pe care le deţinem.Pe plan operaţional, nu există nimic care să acuze Israelul, din contră, fiindcă acest atentat a fost revendicat de Hezbollah. Pe plan general, lucrurile stau altfel. Este sigur că, din punctul de vedere al obiectivului, statul evreu este cel care trage cel mai mare beneficiu de pe urma atentatului. Israelienii ştiu perfect că preşedintele Obama caută să obţină un acord cu Iranul şi doreşte să evite orice confruntare armată.

– Mai mult, Hezbollahul a încercat deja să mai asasineze un preşedinte american, pe George W. Bush. Desigur, într-un context diferit, dar nu a trecut atât de mult timp de atunci.

– Cunoşteau şi consecinţele pe care le-ar fi suportat în urma unei anchete care ar demonstra implicarea lor, răspunse Malko. Fără a mai vorbi

de ruperea alianţei, votul ar fi fost unanim, chiar de la susţinătorii cei mai fideli ai Israelului, dintre care mulţi sunt foarte apropiaţi de preşedintele Obama.

– Cazul Pollard a afectat mult timp relaţiile noastre, iar unii dintre noi nu l-au uitat, continuă John Mulligan.

Pollard era un analist din cadrul US Navy care trădase în favoarea Israelului, comunicând Mossadului documente de o importanţă extremă. Arestat şi condamnat, ispăşea o pedeapsă cu detenţie pe viaţă într-un penitenciar american, dar israelienii nu ratau nicio ocazie de a încerca să-l scoată. La finalul mandatului său, Bill Clinton fusese abordat de personalităţi evreieşti americane care cereau graţierea lui Pollard.

Aproape că cedase, dar directorul CIA de la acea vreme, George Tenet, ameninţase că demisionează dacă semna graţierea lui Pollard.

Acesta din urmă a rămas în închisoare...

Ted Boteler interveni.

– De pe 15 martie, suntem asaltaţi la Agenţie de mesaje ale Mossadului, care aduc „probe" ale implicării Iranului în acest atentat şi care ne presează să reacţionăm.

Ar fi chiar dispuşi să ne răzbune prin delegare.

John Mulligan dădu din cap cu gravitate.

– La nivel politic, este acelaşi lucru. Preşedintele Obama este literalmente *asaltat* de cei pe care

noi îi numim *likudniks*[1] care îi propun să reacţioneze militar faţă de acest afront. Este vechiul vis evreiesc. Reuşiseră să ne facă să-l eliminăm pe principalul *lor* inamic, Irakul, manipulându-l pe George W. Bush. Dacă ajungeau la acelaşi rezultat cu Iranul, ar fi fost, pentru ei, o victorie absolută. Până acum, preşedintele rezistă. Are bun simţ şi prudenţă, dar este obligat să facă ceva până în vară. Altfel, America îşi pierde din imagine...

– I-a vorbit cineva despre această ipoteză? îndrăzni să întrebe Malko.

John Mulligan îi susţinu privirea.

– Nu. Toate informaţiile trec pe la mine şi am reuşit să-l conving că, atât timp cât nu vom avea *asigurări*, suntem condamnaţi la inerţie.

– Ceea ce am obţinut în Liban poate fi de folos?

Consilierul principal pe probleme de securitate scutură din cap.

– Nu. Anturajul său îi va sublinia că iranienii şi Hezbollahul au minţit *mereu*. Vă repet, ne trebuie *probe*.

– Nu văd unde le veţi căuta, zise Malko.

– Ne rămâne o pistă, una singură, concluzionă John Mulligan, această misterioasă femeie, Amanda Delmonico. Pentru a nu-i alerta pe

---

[1] Susţinători ai partidului Likud, partid de dreapta israelian.

britanici, nu le-am cerut nimic. Singura informaţie pe care o avem este că, în principiu, ea se află la Londra.

– Ştiţi unde locuieşte, unde lucrează?

– Da, graţie actelor găsite asupra cadavrului lui Ronald Taylor. Avea adresa ei personală, în West End, şi chiar traseul pe care se ajungea cu metroul, precum şi cel al galeriei unde lucrează, în Soho.

– Nu am verificat încă nimic, din precauţie...

Ted Boteler reluă.

– Suntem 99% convinşi că această femeie a jucat un rol important în acest atentat. Că l-a manipulat pe Ronald Taylor aruncându-se în braţele lui, doar pentru a se apropia de cineva care lucra la Casa Albă. Nu ne explicăm moartea lui Ronald Taylor, care ne-a distras atenţia. De ce să-l lichideze? Nu venea decât pentru weekend şi nu bănuia absolut nimic.

– *Cineva* nu se gândea că această crimă va fi descoperită, obiectă Malko.

– Probabil, totuşi era inutilă, din punctul meu de vedere.

Malko schiţă un zâmbet slab.

– Nici chiar israelienii nu ucid din plăcere. Cei care au comis crima aveau un motiv *major*.

Tăcu câteva secunde şi adăugă:

– În ciuda bănuielilor mele şi a raţionamentului care duce spre israelieni, nu văd de ce un guvern *amic* s-ar lansa în aşa ceva, cu consecinţe incalculabile.

John Mulligan dădu din cap.

– Înclin să gândesc ca dumneavoastră. Dar am întrevăzut deja o ipoteză: în Israel sunt extremişti religioşi care consideră că toţi cei care încearcă să smulgă Israelului teritoriile ocupate, adică Iudeea şi Samaria, merită să moară. Nu fac un secret din asta.

Ei l-au asasinat pe Yitzak Rabin. Primul-ministru *evreu* al statului Israel. Pentru a împiedica pacea cu palestinienii.

– Au reuşit, remarcă Malko.

Evident, nişte evrei care au asasinat un alt evreu, unanim respectat, nu aveau multe scrupule să omoare şi un preşedinte american, nonevreu şi „aproape" musulman, conform detractorilor.

Robert Mueller, care rămăsese tăcut de o vreme, îşi regăsi glasul.

– *Gentlemen*, remarcă el, atât timp cât nu veţi stabili *cum* s-au descurcat israelienii pentru ca Hezbollahul să revendice această acţiune, nu veţi înainta nici cu un milimetru.

– Evident, aprobă John Mulligan, este nodul problemei. Admiţând că reuşim, va trebui apoi să determinăm care sunt responsabilii, în Israel, ai acestei acţiuni abominabile.

Ted Boteler oftă.

– Încă mai avem până acolo!

Tăcere. Malko avea impresia că toate privirile erau îndreptate spre el. Era jenant. O luă înainte.

– Dacă ipoteza dumneavoastră este exactă, avem de-a face cu unul dintre cele mai experimentate servicii, cu metastaze peste tot, care trebuie să se ştie bănuit şi care este gata să se apere. Este nevoie de un alt Mare Serviciu contra lor.

John Mulligan schiţă un zâmbet.

– Este adevărat, dar uitaţi o problemă. În acest stadiu al anchetei, este exclus să arătăm cu degetul spre israelieni. Jurnaliştii de la *Washington Post* sau *New York Times* ar afla foarte repede. Şi, atunci, să vezi pagube... Ancheta ar fi moartă înainte să înceapă, iar israelienii ar invoca antisemitismul... În acest stadiu, doar cei care se află în această încăpere cunosc aspectul. Nici directorul general al agenţiei nu îl cunoaşte. S-ar duce să-i spună imediat preşedintelui. Deci, nu putem conta decât pe două elemente: dumneavoastră, Malko, şi serviciile britanice. Ei vor încerca să-i găsească pe asasinii lui Ronald Taylor, fără să ştie pe cine bănuim noi. Puteţi, deci, să cooperaţi perfect cu ei – cred că îi cunoaşteţi bine – fără să le devoalaţi prea multe lucruri. Şi chiar să le cereţi protecţie. Nu prea le-a picat bine această crimă. Britanicii au avut mereu oroare să vină cineva să asasineze oameni la ei acasă. Mai ales un membru eminent al *Secret Service*.

– Dacă nu le-aţi spus de Amanda Delmonico, ce pot să facă?

– O treabă de furnică pentru a încerca identificarea celor doi asasini ai lui Ronald Taylor.

Aceştia au plecat din Marea Britanie cu paşapoartele false. Dar, este posibil să fi fost reperaţi într-o altă ţară, sub un alt nume. Ştiu că MI 6 a comunicat fotografiile lor către toate staţiile. E cu bătaie lungă, dar poate, într-o zi, să ne conducă la o pistă.

– Iar eu? întrebă Malko, care este rolul meu?

John Mulligan nu se încurcă.

– Să trageţi singur de firul pe care îl avem: Amanda Delmonico. Să identificăm cercul ei de relaţii. Dacă este posibil, să facem cunoştinţă cu ea, dar suntem pe un teren minat... Dacă descoperiţi destule lucruri, puteţi cere cooperarea tehnică a MI 5, pentru interceptări sau filaje...

Malko îl privi în faţă pe consilierul principal.

– John, zise el, există un mic „hop". Aparent, cei care sunt în spatele atentatului au mai încercat deja să mă elimine, la Beirut. Par foarte bine informaţi cu privire la faptele şi gesturile mele. Dacă sunt pe pista pe care mi-o indicaţi, şi nu văd altele, vor recidiva. Or, se pare că au multă imaginaţie.

– *Un homme prévenu en vaut deux*[2], zise în franceză, cu un zâmbet cam forţat, John Mulligan.

– Ar trebui douăzeci, comentă, sarcastic, Malko. Chiar dacă am şapte vieţi, ca pisicile.

---

[2] Un om prevenit face cât doi.

Ted Boteler interveni.

– Malko, ţinem la dumneavoastră ca la ochii din cap. Suntem dispuşi să vă punem la dispoziţie toţi *baby-sitters* de care aveţi nevoie. Pe de altă parte, dacă solicit MI 5 să vă asigure discret protecţia la Londra, o vor face. Or, ei sunt la ei acasă şi ştiu să lucreze.

– Şi ceilalţi, dacă sunt cei pe care îi bănuim noi...

John Mulligan se întoarse spre el.

– Suntem la răscruce de drumuri. Acceptaţi această misiune sau nu? Aveţi tot dreptul să refuzaţi.

Amabilă clauză: privat de banii primiţi de la CIA, Malko nu mai avea decât să dea o spargere pentru a-și putea păstra castelul.

– Cred că nu prea am de ales, admise el. În plus, acest caz mă pasionează.

John Mulligan nu îşi ascunse uşurarea.

– Dacă îl clarificaţi, în orice sens ar fi, veţi avea dreptul la recunoştinţa acestei ţări.

Nimeni nu zâmbi.

– Când puteţi pleca la Londra? întrebă cu o voce neutră Ted Boteler.

– Mâine, răspunse Malko, care nu ţinea să stea prea mult la Washington.

Toată lumea păru uşurată de hotărârea sa. Ted Boteler îi adresă un zâmbet larg.

– Până la plecare, agenţii lui Robert veghează asupra dumneavoastră. Apoi, se vor ocupa

ofiţerii noştri de la staţia din Grosvenor Square. O să-l anunţ chiar eu pe sir Dearlove, şeful MI 5, ca să vă preia de la sosire. Evidenţiind că vă simţiţi în pericol. Vor face tot ce este necesar. În privinţa armamentului, staţia de la Londra vă va furniza ceea ce aveţi nevoie. La ce hotel doriţi să vă cazaţi?

– Lanesborough.

Unul dintre cele mai scumpe hoteluri din Londra. Dar, dacă era să fie asasinat, măcar să stea în lux. Brusc, Malko îşi dădu seama că abia aştepta să plece: instinctul de vânător îl invada. Deja, arterele se contractau din cauza adrenalinei.

John Mulligan îşi drese glasul.

– Malko, mă întreb dacă nu ar trebui început cu o vizită la domnişoara Delmonico. Puteţi explica acest demers ca o măsură de rutină a serviciilor secrete.

– Este o idee bună, încuviinţă Malko, impasibil.

Zicându-şi că mai bine îşi lipea o ţintă pe spate. Dacă cei care voiseră deja să-l lichideze la Beirut şi îl împinseseră pe Ronald Taylor sub roţile metroului londonez îi pierduseră urma, era o modalitate elegantă de a-i ajuta să-l găsească.

*

* *

Malko privi zona rurală englezească acoperită de ceaţă. Începutul lui aprilie nu era cel mai potrivit moment să vizitezi Londra.

Agenţii FBI-ului îl însoţiseră până la pasarela avionului 777 care pleca spre Londra. Se luau foarte în serios ameninţările care planau asupra lui Malko.

Acesta, în timpul zborului, încercase să se pună în locul adversarilor săi. Admiţând că israelienii erau în spatele atentatului din 15 martie, ce ştiau despre el? Îl putuseră urmări până la Beirut? Cum vor reacţiona când îl vor vedea debarcând la Londra?

După părerea lui, prevăzuseră o asemenea intervenţie, iar el nu va descoperi nimic.

Acolo lucrurile se complicau.

Încă nu avea un plan precis când roţile avionului 777 atinseră solul.

Ieşit printre primii, descoperi în capătul pasarelei o siluetă cunoscută, Gwyneth Robertson, fost ofiţer superior al CIA, reconvertită în domeniul particular, dar în continuare foarte legată de agenţia de la Londra. Părul scurt, blond, apăru dintr-un mantou din piele neagră, asortat cu ghetele.

În spatele ei, se aflau doi bărbaţi, ca nişte clone, în impermeabile.

– *Welcome back!* făcu ea, veselă. Aceşti domni sunt însărcinaţi să îţi asigure trecerea pe la Imigrări fără probleme.

O Austin neagră aştepta lângă avion, condusă de şofer. Urcară şi merseră până la terminalul 4. Ajuns înainte, unul dintre oamenii de la MI 5 se întoarse spre Malko.

– Paşaportul dumneavoastră, sir, şi biletul de bagaje.

Apoi intră în aeroport, iar Malko observă că marginile mantoului din piele al lui Gwyneth Robertson, model Gestapo 1941, dar mărginit cu blană, se întredeschise, arătând nişte picioare lungi. În sus, nu purta decât o minijupă neagră.

Întotdeauna atrăgătoare.

Îi luă mâna lui Malko şi o strânse de trupul ei.

– Îmi face plăcere să te revăd. Se pare că anchetezi moartea acestui tip de la *Secret Service*?

– Da.

– A fost asasinat?

– Da.

Nu avură timp să discute mai mult. Tipul de la MI 5 se întorcea, trăgând valiza lui Malko. Îi înapoie paşaportul, iar limuzina merse spre ieşirea din zona aeroportului.

Dacă nişte răufăcători îl aşteptau pe Malko la ieşire, vor fi dezamăgiţi...

Şoferul se întoarse.

– Mergem la Lanesborough, sir, nu-i aşa?

– Absolut, confirmă Malko.

Pe drum, îşi lăsă mâna să cutreiere în deschizătura mantoului din piele neagră; Gwyneth Robertson era mereu la fel de sexy. Ea se lăsă mai jos pe scaun, astfel încât Malko să poată ajunge mai sus, iar când intrară în Hyde Park, nivelul libidoului îi crescuse considerabil.

Imediat după ce coborâră din maşină, unul dintre oamenii de la MI 5 se apropie de el şi îi întinse o „telecomandă".

– Aceasta vă permite să intraţi în legătură cu echipa de supraveghere, sir. Nu vor fi departe. *Have a good day.*

Deşi era aproape amiază, „Library", barul din Lanesborough, era aproape gol.

– Te aştept acolo, îl anunţă Gwyneth Robertson.

După ce făcu un duş şi se schimbă de haine, Malko o regăsi pe tânăra britanică într-o discuţie cu un negru de trei metri înălţime, cu ochii săltăreţi şi o gentuţă roz.

O sticlă de şampanie Taittinger încă neîncepută era aşezată în faţa lui Gwyneth Robertson.

– Acest gentleman a sosit din Nigeria, îl informă Gwyneth. Lucrează în domeniul petrolului şi îmi propunea să-l însoţesc pentru a-l ajuta să aleagă culoarea unei maşini Ferrari.

– Un subiect foarte delicat, recunoscu Malko, dar cred că trebuie să luăm masa împreună...

Gwyneth Robertson, mai aţâţată ca oricând, îşi depărtă larg picioarele când se ridică, pentru ca „Regele Negru" să poată vedea cea mai mare parte a picioarelor ei.

– *Have a good day*, sir, îi zise ea cu o politeţe prefăcută, ridicându-se.

În hol, ea zise brusc:

– Înainte de a lua masa, am nişte hârtii să-ţi arăt. Putem merge la tine?

Camera lui Malko era la parter. Abia apucă Gwyneth să-şi dea jos mantoul lung din piele, că Malko se simţi înfierbântat. În picioare, sprijinită de un gheridon, îi expedie o privire pe care nu o învăţase în şcoală.

– Pari în formă! zise ea.

El se apropie, atingându-i pieptul, prin cămaşă. Privirea tinerei se întunecă uşor.

– Ai chef să mi-o tragi? întrebă ea pe un ton monden. Avem timp, am rezervat restaurantul pentru ora două.

Îi strecurase deja o mână sub minijupă, apucând slipul care nu cerea decât să scape din acel locaş călduţ.

Gwyneth îşi depărtă ceva mai mult picioarele pentru a-i uşura sarcina lui Malko. Ciorapii cu bandă gri ajungeau foarte sus. Mâinile ei se ocupau deja de el. Era plăcut, dar, aparent, nu era suficient pentru fantasmele ei şi se lăsă în genunchi în faţa lui pentru o felaţie delicioasă şi eficace.

Aici, se simţea influenţa „colegiului”...

Singură, se ridică şi se rezemă de masă. Impudică şi sfidătoare, cu fusta mini ridicată până deasupra blăniţei blonde.

– Imaginează-ţi că este fata care vine să schimbe aşternuturile! zise ea şmecheră. Ar fi excitant, nu?

Degeaba, acum, în hotelurile britanice, lucrau pakistaneze negricioase şi slabe, nu blonde cărnoase ca Gwyneth.

Când Malko se înfipse în pântecele ei, se strâmbă amuzată.

– Călătoria îţi face bine! făcu ea.

În ciuda tonului lejer, el vedea că privirea i se schimbase şi că respiraţia era mai accelerată. Picioarele îi decolară de la sol, iar Malko se înfipse şi mai mult în vintrele ei. Agăţată cu mâinile de marginea gheridonului, Gwyneth rezista vitejeşte atacului.

Fu rapid. După mai multe zile de abstinenţă, Malko se lăsă în voia senzaţiilor.

Gwyneth Robertson îşi lăsă picioarele în jos şi zise, maliţioasă:

– Nu te-ai purtat ca un gentleman...

Altfel spus, ea nu avusese timp să ajungă la orgasm.

– Îmi pare rău, o linişti Malko. Este din cauza ta! Eram gata să ejaculez în gura ta.

– Va trebui să îţi dau o a doua şansă, făcu tânăra, dar acum trebuie să lucrăm.

După o trecere fulger prin baie, deschise servieta şi îi întinse lui Malko o notă.

– Iată datele fundamentale despre Amanda Delmonico. Locuieşte într-un studio la nr. 6 pe Allen Street, etajul al doilea. Este în afara Kensingtonului. Prietenii noştri de la „5" nu au îndrăznit să intre, în cazul în care ar fi fost „apărată". În pri-

vinţa galeriei unde lucrează, „Modern Art Program", aceasta se află pe Bayswater Road, la numărul 136.

Sunt destule galerii în zonă.

– OK, mulţumi Malko. Să mergem să mâncăm.

– Am făcut rezervare la Dorchester.

*

* *

Malko se uită la ceasul Breitling. Ora două şi jumătate. Era timpul să treacă la treabă.

– Îmi poţi împrumuta maşina ta? întrebă el.

Gwyneth conducea un Mini Cooper verde, cu geamuri fumurii.

– Dacă nu o furi, desigur. De ce?

El îi explică şi ea zâmbi.

– Este tare. Mergem.

Un valet în frac aduse mica maşină, iar Malko se urcă la volan. Puţin cam greu de ajuns pe Bayswater Road. Şofatul pe partea stângă era dificil. În ultima parte a traseului, încetini şi parcă în cele din urmă în faţa galeriei de artă unde lucra Amanda Delmonico.

O zări prin vitrină, de cealaltă parte a trotuarului, pe angajata galeriei, discutând cu un cuplu.

O sună pe Gwyneth Robertson.

– Dă-i drumul! făcu el simplu.

Aşteptă, prefăcându-se că se uită pe o hartă a Londrei, dar fără să scape din ochi galeria.

Deodată, o văzu pe vânzătoare îndreptându-se spre telefon, răspunzând, ascultând câteva clipe, după care închizând.

Malko avu impresia că este electrocutat. Într-o clipă, înţelegea de ce reprezenta un pericol mortal pentru cei care organizaseră atentatul de pe 15 martie împotriva preşedintelui Obama, în urmă cu trei săptămâni.

De acum, era mai mult ca niciodată convins că moartea era pe urmele sale.

SFÂRŞITUL PRIMEI PĂRŢI

Malko zări Honda sa albă parcată lângă Holiday Inn. Tocmai își lua cheile, când privirea îi fu atrasă de vehiculul parcat în fața mașinii sale.

Sângele îi înghețа în vine într-o fracțiune de secundă. Era mașina Cherokee albă, care conținea cele 500 de kilograme de TNT.

Nici nu îndrăznea să mai mişte, ca şi cum cea mai mică adiere a aerului avea să declanşeze explozia.

Apoi, creierul începu să-i funcționeze. Foarte aproape, poate pe trotuarul de vizavi, cineva îl aştepta să ajungă, pentru a apăsa pe buton.

Alte apariții SAS la editura Meteor Press:

- **Omorâți-l pe Dalai Lama**
- **Primăvară la Tbilisi**
- **Piraţii!**
- **Bătălia pentru rachetele S-300 (1)**
- **Bătălia pentru rachetele S-300 (2)**
- **Capcana din Bangkok**
- **Lista Hariri**
- **Filiera elvețiană**
- **Ostatic la talibani**

www.meteorpress.ro

ISBN 978-973-728-481-5
ISBN 978-973-728-482-2

9 789737 284822

Distribuţie la:
telefon/fax 021.222.33.12
e-mail: comenzi@meteorpress.ro